

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 118

Dimecres, 28 d'abril de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm.78, primera reunió

S U M A R I

Proposició de llei

de modificació de l'apartat 4 de l'article 17 de la Llei 5/1994, del 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (tram. 202-00070/08) p. 3

Projecte de llei

d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya (tram. 200-00063/08) p. 6

Interpel·lació

al Govern sobre la situació institucional i el desplegament de l'Estatut (tram. 300-00281/08) (retirada) p. 25

Projecte de llei

de polítiques de joventut (debat de totalitat) (tram. 200-00089/08) p. 25

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la Proposta de resolució sobre la constitucionalitat de l'Estatut i la renovació del Tribunal Constitucional (tram. 317-00351/08) p. 37

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions del Govern amb relació a la immigració, la crisi econòmica i el racisme (tram. 317-00353/08) p. 38

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la Proposta de resolució sobre la constitucionalitat de l'Estatut i la renovació del Tribunal Constitucional (tram. 317-00350/08) p. 39

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la resposta a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00352/08) p. 40

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les decisions del Govern amb relació a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'autonomia i sobre la Proposta de resolució sobre la constitucionalitat de l'Estatut i la renovació del Tribunal Constitucional (tram. 317-00354/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la Proposta de resolució sobre la constitucionalitat de l'Estatut i la renovació del Tribunal Constitucional i sobre la situació econòmica i la lluita contra la desocupació (tram. 317-00355/08) p. 42

→

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de seguretat laboral i de prevenció de riscos laborals (tram. 310-00418/08) p. 43

Pregunta

al Govern sobre les retallades en l'àmbit de les polítiques educatives (tram. 310-00417/08) p. 44

Pregunta

al Govern sobre l'acord de mobilitat amb el Consell Comarcal del Maresme (tram. 310-00415/08) p. 45

Pregunta

al Govern sobre l'Hospital Transfronterer de Puigcerdà (Cerdanya) (tram. 310-00419/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre la manca de consens en el traçat de la carretera B-40 del Pla territorial metropolità de Barcelona (tram. 310-00420/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre la supressió de serveis educatius als centres d'ensenyament (tram. 3210-00421/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre la presència de les llengües oficials a les seues electròniques de la Generalitat (tram. 310-00416/08) p. 50

Control

del Decret llei 2/2010, del 30 de març, pel qual es modifica la Llei 11/2007, d'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 203-00005/08) p. 51

Procediment

per a elegir dos vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00042/08) p. 65

Interpel·lació

al Govern sobre la gestió de la immigració irregular (tram. 300-00278/08) p. 65

Interpel·lació

al Govern sobre la desocupació dels joves (tram. 300-00279/08) p. 71

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de la formació professional (tram. 300-00280/08) p. 75

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 78.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició de llei de modificació de l'apartat 4 de l'article 17 de la Llei 5/1994, del 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (tram. 202-00070/08). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 677, 6).

2. Projecte de llei d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya (tram. 200-00063/08). Comissió de Benestar i Immigració. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 654, 3).

3. Control del Decret llei 2/2010, del 30 de març, pel qual es modifica la Llei 11/2007, d'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 203-00005/08). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la convalidació o derogació del decret llei. (Text presentat: BOPC 669, 16.)

4. Procediment per a elegir dos vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00042/08). Grups parlamentaris. Designació.

5. Interpellació al Govern sobre la situació institucional i el desplegament de l'Estatut (tram. 300-00281/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

6. Interpellació al Govern sobre la gestió de la immigració irregular (tram. 300-00278/08). Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Govern sobre la desocupació dels joves (tram. 300-00279/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre la situació de la formació professional (tram. 300-00280/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la legislació estatal relativa als ports d'interès general (tram. 302-00230/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'Agència Catalana de l'Aigua (tram. 302-00231/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la imposició de límits de velocitat variables als accessos a l'àrea metropolitana de Barcelona (tram. 302-00232/08). Grup Mixt. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la crisi econòmica i la desocupació (tram. 302-00233/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

13. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Modificació i alteració de l'ordre del dia

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament, i a sol·licitud del Govern, els proposo la modificació d'aquesta sessió plenària en el sentit d'incloure un nou punt a l'ordre del dia, que és el debat de totalitat del Projecte de llei de polítiques de joventut.

Així mateix, s'ha sol·licitat també que el debat del punt número 5, que és la interpellació al Govern sobre la situació institucional i el desplegament de l'Estatut, es faci durant el matí del dia 28 d'abril. Atès que no hi són presents, en aquest cas, la majoria, hem de cridar a votació.

(*Veus de fons.*) No, que hem de cridar a votació, que no som prou.

(*Pausa llarga.*)

Atès que hi són presents un nombre superior a la majoria absoluta, i atès que a dia d'avui ha complert els tràmits reglamentaris que li permeten de ser-hi inclòs, els demano si podem acceptar la proposta d'inclusió del projecte de llei de polítiques de joventut. (*Pausa.*)

Doncs, queda incorporat a l'ordre del dia, i se substanciarà després del segon punt de l'ordre del dia.

La interpellació que consta com a punt número 5 es farà aquest matí, a continuació del Projecte de llei de polítiques de joventut. Per tant, els demano el seu assentiment per modificar l'ordre del dia en el sentit que hem expressat. (*Pausa.*) Sí? (*Pausa.*) Doncs, queda fixat l'ordre del dia.

Proposició de llei

de modificació de l'apartat 4 de l'article 17 de la Llei 5/1994, del 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (tram. 202-00070/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposició de llei de modificació de l'apartat 4 de l'article 17 de la Llei 5/1994, del 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya. Atesa la na-

turalesa i simplicitat del dictamen, per a presentar els treballs de la comissió i fixar la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la relatora i il·lustre diputada Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Bon dia a tothom. Tinc l'honor de, representant a Convergència i Unió, adreçar-me a vostès per fer el relat de la modificació d'aquest article que el que pretén és treure la restricció d'edat per accedir al Cos de Bombers. Crec que avui serà un bon dia, que ja amb aquesta primera modificació marcarem una mica la pauta del que serà la resta del dia amb els acords importants que s'assoliran avui.

Aquest canvi de legislació té el seu inici en la petició que va fer un grup de peticionaris encapçalats per la senyora Trinitat Bardolet, el senyor Josep Piñol i el senyor Dani Casas, i que, amb la col·laboració del senyor Javier García de la Fundación Acción Pro Derechos Humanos, va arribar la petició al Parlament que se suprimís el límit de trenta-cinc anys per accedir al Cos de Bombers. Va entrar en la Comissió de Peticions, i per unanimitat es va decidir, després d'escoltar el Govern, que el Govern assoliria aquesta petició dintre del contingut d'una modificació molt més àmplia que es faria de la Llei de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya. Aquesta llei havia d'haver entrat en el passat període de sessions, i, pel que fos, per la complexitat del tema, no va poder ser així. S'havien presentat diferents propostes, una del Grup Mixt que havia estat retirada perquè hi havia unanimitat i una de Convergència i Unió que és la que ha donat lloc al fet que avui puguem trobar-nos aquí amb aquesta votació que preveiem que serà per unanimitat.

La iniciativa es va presentar, doncs, el dia 5 de maig, es va presentar una esmena a la totalitat per part dels grups que donen suport al Govern, que es va retirar amb posterioritat perquè pogués prosperar aquesta proposició, atès que la llei no podia arribar a temps. Es va veure el debat a la totalitat el dia 28 de gener. Es va aprovar per unanimitat que la modificació tirés cap endavant. Com que tots estàvem d'acord que era important que desaparegués aquesta supressió del límit d'edat, i, per tant, la discriminació que es podia patir a aquest efecte, es va acordar per tots els grups que es tramitaria pel procediment d'urgència, que les compareixences no caldrien perquè ja s'havien efectuat amb posterioritat i havíem escoltat les peticions dels peticionaris. El departament hi estava d'acord, tots els grups hi estaven d'acord, i, per tant, els tràmits es podien reduir a la seva mínima expressió, com així es va fer.

Es va presentar una sola esmena, pels grups que donen suport al Govern, per tal que les persones interines que prestaven les seves funcions com a bombers de la Generalitat i que no havien pogut tenir la possibilitat d'accedir-hi a través d'aquesta via, doncs, que ho puguin fer. Això s'ha incorporat com a disposició transitòria d'aquesta modificació.

Per tant, la redacció que quedarà després de la votació d'avui, que es farà unànimement, serà que les bases de cada convocatòria d'accés a les diferents categories del

Cos de Bombers de la Generalitat establiran els requisits i les condicions específiques per a l'ingrés en les diferents escales i categories; que en cap cas es podrà establir límits d'edat màxima d'ingrés diferent del que genèricament s'estableixi per a l'ingrés en la funció pública, amb la qual cosa és una fita històrica perquè desapareixerà aquest límit i aquesta discriminació, i es col·locarà, la legislació catalana, entre les pioneres a la resta de l'Estat i a la resta dels països de la Unió Europea que hauran suprimit aquesta discriminació.

Donarem així compliment per anticipat a la Directiva del Consell d'Europa del 78, que va tenir la seva traducció en la Llei del 2003, que va establir una sèrie de mesures per evitar que s'apliqui amb discriminació la qüestió d'edat, i l'edat ja deixarà de ser un obstacle perquè les persones que acreditin la seva solvència de característiques, tant físiques com psicològiques, puguin entrar dins del Cos de Bombers

Tot això, complementat amb el Decret de segona activitat, farà del nostre Cos un cos ben preparat, un cos en què totes les persones que demostrin que tenen capacitats i ganes de servir el país ho podran fer. I tot això s'haurà pogut aconseguir gràcies al consentiment i al beneplàcit de tots els grups d'aquesta cambra.

Res més. Només agrair a tots els membres de la ponència, com s'acostuma a fer, i encara que aquesta hagi estat una llei que hàgim tramitat ràpidament, no vull deixar de mencionar ningú: la senyora Judit Carreras Tort, pel Grup Socialista; la senyora Patrícia Gomà, per Esquerra Republicana; el senyor Santi Rodríguez, pel Partit Popular; el senyor Jaume Bosch, per Iniciativa per Catalunya Verds, i la senyora Carmen de Rivera, pel Grup Mixt. Agrair, també, molt especialment a la Comissió de Peticions, que ha vehiculat molt bé aquesta petició, al seu president, el senyor Comín. I, en especial i en concret, voldria donar les gràcies al senyor Josep Maria Pelegrí per la bona feina que va fer com a sotspresident, i que sense el seu recolzament i escalf segurament aquesta modificació legal no hauria pogut ser vista en el dia d'avui.

Moltes gràcies a tots.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Judit Carreras.

La Sra. Carreras Tort

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, perquè així ho ha resumit molt encertadament, doncs, la ponent.

Només tres consideracions. Efectivament, aquest tema és un tema que sorgeix des del mateix col·lectiu de bombers, que ens el fan arribar a tots els grups parlamentaris en diferents reunions i després també a través, doncs, de la Comissió de Peticions. Hi ha acord i consens entre els grups parlamentaris per tirar-ho endavant. Potser inicialment no tenim..., tenim discrepàncies en la fórmula; des del Govern, des dels grups que donem suport al Govern pensàvem que es podia fer a través d'una

modificació legislativa més àmplia. Finalment, doncs, trobem el camí a través d'aquesta proposició de llei.

I, en tercera consideració, nosaltres, des del nostre grup parlamentari estem satisfets d'aquesta modificació, és una modificació simple d'un apartat d'un article, però que en el fons el que fa és eliminar aquesta discriminació per temes d'edat i, atès que les proves d'accés, eh?, al Cos de Bombers són prou exigents, aquesta llei, amb la modificació que avui aprovarem, ens garanteix que els aspirants que finalment facin aquestes proves físiques i psicològiques són els millors candidats per tenir els millors professionals en un cos de bombers com és el que tenim aquí, a casa nostra, a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

L'il·lustre senyor Santi Rodríguez, en nom del grup... Perdó, la il·lustre senyora Patrícia Gomà, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, doncs, també breument perquè ja han fet el relat de com havia anat la tramitació d'aquesta llei, d'on sorgeix i, doncs, crec que ens hem de felicitar perquè avui, per unanimitat, aquesta cambra aprovarà una modificació, una modificació amb relació a l'accés al Cos de Bombers, no hi haurà un límit d'edat, sinó que l'accés al Cos de Bombers es regirà sota els principis d'igualtat, mèrit i capacitat en una oposició en les proves per..., com qualsevol altra prova per accedir a la funció pública, i aquest serà el barem, el criteri per poder demostrar la idoneïtat, la capacitat per ser bomber o no, sense cap altra requisit.

Per tant, tots els grups d'aquesta cambra estem d'acord en aquesta mesura i avui això es fa efectiu, es fa efectiva una mesura, doncs, que afecta un col·lectiu important de persones, un col·lectiu que ens havia fet arribar la seva petició a través de la Comissió de Peticions d'aquest Parlament, de la necessitat de modificar aquesta llei. Nosaltres estem contents, doncs, que finalment avui culmini aquesta modificació i no hi hagi impediments d'edat per poder ser bomber del Cos de la Generalitat de Catalunya.

A banda d'agrair, doncs, als companys ponents la feina feta, la senyora Ribera, per Convergència i Unió; la senyora Carreras, pel Partit Socialista; el senyor Jaume Bosch, per Iniciativa; senyor Rodríguez, pel Partit Popular i la senyora de Rivera, pel Grup Mixt, també especialment jo vull agrair la feina feta en la Comissió de Peticions. La Comissió de Peticions, amb relació a aquesta modificació, ha estat la cuina, ha estat el punt culminant perquè avui això, doncs, tingui lloc.

I, per tant, un reconeixement també als membres de la Comissió de Peticions, els diferents diputats, la senyora Renom, la senyora Pajares, el senyor Pané, del Grup d'Iniciativa, també el senyor Comín, del Grup Socialista, i el senyor Domingo, del Grup Mixt, per-

què ha sigut la Comissió de Peticions la que ha treballat aquest assumpte, ha arribat i ha construït i ha consensuat, doncs, la unanimitat que avui es reflectirà en aquest ple i, doncs, ha estat un exercici molt satisfactori i que avui culmina amb la satisfacció també del Grup d'Esquerra Republicana; ens felicitem que el Parlament pugui avançar amb mesures que vol el país, que reclamen els col·lectius de bombers d'aquest país, i per tant ens apropem, que és la feina que hem de fer des del Parlament de Catalunya, ens apropem a les demandes dels ciutadans, ens apropem a les demandes dels bombers, i consolidem un sistema d'accés als bombers que està regit pel principi d'igualtat.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Ara sí, el senyor Santí Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per posicionar el nostre grup parlamentari al respecte d'aquesta proposició de llei, projecte de llei. Simplement es tractava de la supressió del límit màxim d'edat per accedir al Cos de Bombers en el sentit, i com ja s'ha explicat, en el sentit que les proves físiques ja suposen, doncs, la limitació efectiva de les capacitats per accedir a un cos, doncs, que requereix determinades capacitats físiques i psicològiques, no?

I, en aquest sentit, també en el procés de ponència s'ha incorporat una esmena, l'única esmena que s'ha presentat pels grups que donen suport al Govern, que ha estat acceptada també per la totalitat dels grups parlamentaris, en el sentit de regular una transitorietat del règim per a aquelles persones que haguessin pogut presentar-se si no hagués existit aquesta limitació d'edat en les darreres convocatòries i, efectivament, no ho van poder fer. Per tant, un cert caràcter retroactiu en l'aplicació de la llei, la qual cosa també valorem positivament.

Finalment, fer referència també a l'origen d'aquesta llei, aviat, origen amb una petició ciutadana, origen també en el treball de la Comissió de Peticions d'aquest Parlament i que, tot i que hi va haver el compromís per part del Govern de tramitar una iniciativa legislativa abans d'acabar l'any, el Grup de Convergència i Unió va presentar una proposició de llei per tal que es tramités, el Grup Parlamentari Popular també ho va fer; finalment, va prosperar la primera proposició de llei presentada pel Grup de Convergència i Unió, i, per tant, doncs, sobra qualsevol altra iniciativa al respecte, i manifestar també la nostra satisfacció perquè aquesta llei pugui ser aprovada per unanimitat de tots els grups parlamentaris i d'una forma tan ràpida com ha estat.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. També per sumar amb la resta de grups la satisfacció i l'acord del meu grup parlamentari en aquesta ja llei, quan la votem, per eliminar el límit d'edat per accedir al Cos de Bombers. També els grups que donem suport al Govern, com s'ha explicat, varem presentar una esmena que ha quedat incorporada com a disposició transitòria, promoguda pel Govern, per tal d'assegurar els drets dels interins que no han pogut presentar-se en anteriors convocatòries per raó del límit d'edat.

Ja s'ha explicat, però vull també reiterar-ho, el que anem a votar ara coincideix amb l'opinió del Govern de la Generalitat, de fet, el maig del 2009, el secretari general d'Interior, el senyor Boada, en la Comissió de Peticions, que és on es va, com s'ha explicat, iniciar i coure el procés, ja va donar el vistiplau del Govern a aquesta modificació. El novembre de l'any 2009, el conseller Saura, en la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat, ho va reiterar, i després hi van haver diverses proposicions, la del senyor Domingo, la de Convergència i Unió, la del Partit Popular, i avui aprovem la que va promoure Convergència i Unió.

De fet, el que fem avui, diguem-ho clar, és corregir un error que es va cometre en la llei del 1994. No és lògic que una llei reguli amb tanta precisió el tema del cos que lluita contra els incendis, el Cos de Bombers, que incorpori fins i tot el tema del límit d'edat en la llei, perquè això obligava que, a diferència del que passa en altres cossos de seguretat, fins i tot en què en cada convocatòria es pot decidir aquesta qüestió, en el cas dels bombers, en quedar establert en una llei obligava a fer el que estem fent avui, que és modificar una llei per una cosa tan senzilla com modificar les condicions per accedir al Cos de Bombers.

Per tant, jo crec que avui fem segurament allò que ja s'hauria hagut de fer l'any 94, que és no incloure aquesta condició en la llei, sinó que això ho ha de regular cada convocatòria i a partir d'ara així serà.

En aquest sentit, doncs, pensem que és molt important que el Parlament de Catalunya doni resposta a aquells problemes que detecten diversos col·lectius, en aquest cas col·lectius de bombers o de persones que volen accedir al Cos de Bombers. Jo crec que és motiu de satisfacció que el Parlament de Catalunya avui reculli aquesta petició i faci aquesta nova regulació que permetrà que siguin les convocatòries per accedir al Cos de Bombers les que estableixin, no ja el límit d'edat, que queda eliminat, sinó qualsevol altra condició que es consideri necessària per accedir a aquest cos.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera, pel Grup Mixt.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president. Para, desde el escaño, exclusivamente el agradecimiento a la ponente, señora Ribera y

demás compañeros de comisión, que se ha visto un diálogo fructífero por una vez entre todos para abordar esta necesaria reforma, de la que se hizo —y quiero recordarlo—, Ciudadans, desde el primer momento, de la solicitud de este colectivo de la necesidad de esta reforma porque evidentemente era, chocaba con la Constitución en el sentido de decir que había una discriminación por edad, lo que está absolutamente proscrito por la misma.

Entendiendo que además, y así lo hemos visto todos los grupos políticos y así lo vio, lo vieron la mayoría, vamos, la totalidad, de que se aboliera este límite de edad que suponía una discriminación.

Acertadísima, y por eso también se apoyó, la transitoria de que se pudiera aplicar precisamente con efectos retroactivos esta limitación y todas aquellas personas que no habían podido participar, por este límite, puedan hacerlo a partir de ahora, entendemos que se restaña esta posible discriminación que había por límite de edad y por eso consideramos acertado y por eso contó con nuestro apoyo, porque así, de una vez, a este Cuerpo de Bomberos que ha tenido tantas dificultades, que sigue teniendo tantas dificultades muchas veces en hacer oír su voz, y que ha pasado lo que ha pasado últimamente, que no quiere este grupo tampoco recordar ahora mismo, se les equipara a cualquier otra, o sea, las pruebas de acceso se convierten en un acceso igual que a otro cuerpo o cualquier otra prueba de acceso a la función pública.

Muchas gracias.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta proposició de llei.

Comença la votació.

La Proposició de Llei de modificació de l'apartat 4 de l'article 17 de la Llei 5/1994, del 4 de maig, de regulació del serveis de Prevenció i Extinció d'Incendis i de Salvaments de Catalunya ha estat aprovada per 130 vots a favor.

Projecte de llei

d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya (tram. 200-00063/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Benestar i Immigració sobre el Projecte de Llei d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Molt bon dia, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Abans que res, volia saludar els repre-

sentants del món local i de les organitzacions sindicals i empresarials que avui ens acompanyen, així com també els membres de la Taula de Ciutadania i Immigració o entitats.

Totes aquestes entitats i agents socials han col·laborat intensament des del primer moment en el procés participatiu per a la redacció del text de bases i més endavant per a la seva tramitació parlamentària, aportant les seves valuoses observacions; entitats, agents econòmics i socials, ajuntaments, que juntament amb la majoria de partits d'aquesta cambra vàrem acordar les bases d'aquesta llei en el Pacte nacional per a la immigració, pacte que és la més gran base d'acord assolida en un dels temes que més definirà el futur del nostre país.

També vull agrair la disposició dels grups parlamentaris d'aquesta cambra que donaran suport a l'aprovació, avui, d'una llei molt important, d'una llei de país, i especialment vull agrair al senyor Pere Bosch la feina rigorosa realitzada com a diputat relator.

Vull esmentar, també, la feina que s'ha fet des de la Secretaria per a la Immigració, també des del gabinet jurídic del departament, que de ben segur –de ben segur– avui estan tan satisfets com jo amb l'aprovació d'aquesta nova llei.

Avui és un dia important per a Catalunya, el Parlament aprova la Llei d'acollida de les persones immigrades i retornades a Catalunya, una llei o una iniciativa pionera al sud d'Europa, que ens ubica entre els països més desenvolupats pel que fa als sistemes de recepció i integració de l'acollida de la immigració; països com el Quebec, reconegut arreu del món per la seva gestió del fet migratori i pels resultats que ha obtingut, però també països com Flandes, Suècia o Alemanya; països que entenen que els recursos destinats a l'acollida és una inversió de futur, una inversió de futur a mitjà termini, que a mitjà termini beneficia el conjunt de la societat en forma de ciutadania menys depenent, més emprenedora i amb més possibilitats de progressar en l'ascensor social, més capaços de contribuir al progrés general del país.

No ens ho inventem, al món, sobretot en els països anglosaxons, hi ha una llarga tradició de realització d'estudis que demostren els beneficis d'aplicar polítiques d'acollida i d'integració.

A Catalunya, recentment, la Universitat Pompeu Fabra ha dut a terme una primera recerca similar, dirigida pel catedràtic d'economia Guillem López Casasnovas, que ha conclòs que la Llei d'acollida ha de comportar beneficis econòmics i socials, beneficis econòmics en forma de persones més ben formades, amb accés a feines més remunerades, amb menor economia submergida i amb major tributació per les cotitzacions d'aquestes persones, i per tant amb més recaptació d'impostos indirectes a través d'un major consum derivat, quelcom, doncs..., segons els càlculs d'aquest estudi, es podria recuperar fins al 30 per cent del cost de l'aplicació de la llei.

Per tant, per nosaltres, el més important són també els beneficis socials, que s'identifiquen amb una millora del capital humà i del capital social de Catalunya, però alhora amb una reducció de la precarietat i de la vulne-

rabilitat social, així com una reducció en totes aquelles actuacions per situacions d'emergència social.

Aquesta llei s'ha d'emmirallar en l'experiència acumulada pel nostre país durant les últimes dècades, que sens dubte ha estat un procés que ha transcorregut globalment d'una forma positiva. Malgrat les dificultats i les tensions puntuals en la convivència que hem tingut, la nostra societat ha aconseguit superar amb molt bona nota el repte de rebre en deu anys 1 milió de persones d'origen estranger.

És evidentment que hi ha hagut, que hi ha friccions, no ens n'amagarem pas, però globalment –globalment– Catalunya compta amb un model propi, compta amb una via catalana d'integració que ha funcionat abans i estem segurs que continuarà funcionant en el futur, una via catalana d'integració basada en l'equilibri entre la cohesió i la diversitat.

Hem definit una cultura pública comuna com a espai compartit de convivència i identificació i al mateix temps l'hem definida també en el respecte i la valoració positiva de la diversitat. Per això hem fet aquesta llei. En un moment, creiem nosaltres, molt oportú: quan les entrades dels nous fluxos migratoris s'han reduït dràsticament a causa de la crisi econòmica; quan veiem que hi ha també reptes que ens cal superar, que encara som a temps de poder emprendre. I aprendre dels errors que també han comès altres països, i de les conseqüències: som a temps de poder resoldre les conseqüències que comporta no abordar a temps ni d'una forma adequada la necessitat de crear espais de convivència, d'interacció i de garantir oportunitats per a tothom.

Ara, més que mai, hem d'habilitar i reforçar els instruments a l'abast de les persones immigrades, cal dotar d'eines aquesta part de la població catalana, perquè s'integri de forma ràpida, evitant situacions o societats paral·leles i situacions de desigualtat o de desavantatge social.

Sabem que la immigració ha vingut per a quedar-se. El milió de nous i noves catalanes que s'han incorporat al nostre país en els últims anys ho han fet majoritàriament per començar un nou projecte de vida al nostre país.

Hi ha qui vol obviar aquest fet i fins i tot hi ha qui ho vol negar, però la immigració avui a Catalunya, com va passar dues vegades al llarg del segle xx, ha vingut per a quedar-se. I hem d'aprendre a viure junts i juntes i volem viure junts i juntes. L'únic camí és la convivència. Per tant, l'hem de preservar amb l'objectiu d'apropar-nos més uns als altres; deixar de pensar tant en els orígens i pensar més en els destins, menys en els suposats passats que separen i més en el futur que compartim. Perquè volem ser una única societat, un sol poble, no una suma de comunitats inconnexes. Ningú ha de renunciar al seu origen ni deixar de ser qui és per ser català, però sí que tothom s'ha d'interessar pels altres, apropar-se als que han vingut, alhora que les persones novingudes han de fer un esforç per integrar-se a la societat d'acollida.

El que diem és un esforç bidireccional: la població autòctona fa un pas per apropar-se i assumir la nova diversitat cultural al mateix temps que la població nou-

vinguda assumeix els drets i deures i assumeix també el model de convivència del qual a Catalunya ens hem dotat.

La Llei d'acollida l'hem d'emmarcar en aquesta part, la de facilitar eines a les persones d'origen estranger per fer-les més autònomes, perquè és evident que tota persona que acaba d'arribar a un país nou parteix d'entrada d'una situació de desavantatge, per un lògic desconeixement de la societat que l'acull, més encara si prové de països molt distants al nostre geogràficament i culturalment. Aquesta llei vol corregir aquests desavantatges, i per això parlem de polítiques d'equitat. Una llei que neix, doncs, per fer més ciutadania, per facilitar la incorporació de les persones nouvingudes a la societat catalana, amb les mateixes oportunitats que la resta de la població, amb els mateixos deures, amb els mateixos drets, i convidant a la participació i al compromís amb la societat catalana.

L'objectiu principal de la nova llei és dotar la població estrangera d'una sèrie d'instruments que els ajudin en la seva formació, en la seva informació sobre la societat i la llengua d'acollida. Durant els primers anys d'implantació, sabem que la gran majoria d'usuaris d'aquest servei seran persones que ja estan a Catalunya, que han arribat en els darrers anys, però que en el seu procés d'arribada han estat mancats d'accions afavoridores del procés d'integració.

Amb aquesta llei Catalunya es reconeix a si mateixa com una societat diversa, on el flux migratori ha tingut un caràcter estructural, un fet que s'ha de gestionar a partir de la regularitat i oferint oportunitats per a la integració de forma sistematitzada.

A més a més, desenvolupa les noves competències assumides en l'article 138 de l'Estatut d'autonomia i fa de Catalunya la primera comunitat autònoma de l'Estat espanyol a establir un marc de referència legal per a l'acollida de les persones nouvingudes que regula el paper de les diferents administracions implicades.

També dóna resposta a la mesura 24 del Pacte nacional per a la immigració i també dóna resposta a la mesura 41 del Pacte nacional per a la immigració, que insta a treballar amb l'Estat perquè la Generalitat participi en la determinació dels fets relatius a la integració i en la seva acreditació. Això es va aconseguir durant el tràmit d'elaboració de l'última reforma de la Llei d'estrangeria, l'any passat. I concretament en el seu article 13 estableix que els certificats oficials del servei de primera acollida tenen eficàcia jurídica en l'àmbit competencial de la Generalitat, dels ens locals i també en procediments d'estrangeria, com l'adquisició de la nacionalitat i d'altres, segons determini l'ordenament jurídic vigent.

Catalunya és, doncs, la primera a concretar les competències que la Llei d'estrangeria, aprovada el mes de desembre, atorga a les comunitats autònomes sobre acreditació de la integració en els tràmits d'arrelament i de nacionalitat. I això és molt important, perquè representa per primera vegada que la Generalitat intervindrà en els processos d'estrangeria i que Catalunya podrà determinar quins són els continguts i els coneixements

que cal acreditar per considerar que una persona ha fet un esforç d'integració.

I quins són aquests continguts? Doncs, la llei estableix el servei de primera acollida format per accions formatives i informatives orientades a fomentar l'adquisició de competències lingüístiques bàsiques, coneixements laborals i coneixements de la societat catalana, com també del seu marc jurídic.

Així, doncs, la Llei d'acollida garantirà el coneixement de la llengua catalana, segons està establert en el marc europeu comú de coneixements de llengües, del Consell d'Europa, i, un cop assolides aquestes competències, s'oferirà a aquelles persones que ho requereixen formació en llengua castellana.

També facilitarà l'alfabetització de les persones usuàries del servei d'acollida que ho requereixen. Una societat que es digui «del coneixement» no es pot permetre l'analfabetisme. Aquest problema, que afecta tant persones autòctones com nouvingudes, però que s'ha incrementat en els darrers anys amb la immigració, ha de ser eradicat de la nostra societat.

La llei també estableix programes d'acollida especialitzada que suposen la implicació de tots els serveis públics en la gestió de la diversitat i l'acollida a les empreses, perquè els centres de treball són moltes vegades el primer espai d'interacció entre persones autòctones i nouvingudes.

La llei crea també l'Agència de Migracions de Catalunya.

I amb l'aprovació d'aquesta llei es dóna un gran pas endavant, perquè reconeix Catalunya com una societat d'acollida, com una societat que serà per sempre més diversa, i que això ho fa compatible amb el manteniment d'un espai comú, compartit, basat en el respecte dels drets i dels deures per a tothom, basat en els valors democràtics, basat en la cultura i la llengua catalanes; un espai compartit perquè la nació catalana continuï sent el referent per a totes les persones que viuen i treballen a Catalunya, perquè s'hi comprometin. I que això ens comporti cohesió i diversitat a parts iguals, no només una, sinó una i l'altra alhora.

Una llei guiada per una idea d'integració bidireccional. Amb la Llei d'acollida, Catalunya fa un pas més per a apropar-se a les persones que hi han vingut a viure els darrers, i convida aquestes persones que també facin un pas més per a ser-ne membres, membres de ple dret de la societat catalana, nous i noves catalanes.

Aquesta llei respon a aquest model de país, un país d'immigració, un país de gent que suma, de gent que ja hi era, de la que va venir ahir i de la que ha arribat els últims anys. Catalunya, un país de futur.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch, que en fou designat relator.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, secretari per a la Immigració, resta de membres del departament, amics i amigues que ens acompanyen, l'article 109 del Reglament del Parlament de Catalunya estableix en el seu apartat cinquè que el debat final del projecte de llei s'inicia –a banda de la intervenció, lògicament, de la consellera– amb la presentació d'un informe per part del ponent relator, que és el diputat o diputada responsable de coordinar els treballs de la ponència. És a partir d'aquesta condició, doncs, que em pertocarà en el dia d'avui substanciar dues intervencions: en la primera intentaré fer un balanç dels treballs i dels principals punts de debat que ha suscitat aquest projecte que avui esdevindrà llei, i en la segona part entraré a valorar la llei des de la perspectiva del meu grup parlamentari, a emmarcar-la en el conjunt de les polítiques de ciutadania que s'han impulsat els darrers anys, a analitzar les novetats que incorpora i, finalment, els reptes que tenim d'ara endavant.

El projecte de llei es va admetre a tràmit en aquesta cambra el 14 d'octubre passat, després que el Ple rebutgés dues esmenes a la totalitat presentades pel Grup Mixt i pel Grup Popular. Els dies 5 d'octubre, 17, 20 i 24 de novembre i 1 de desembre, en cinc comissions intensives, es substanciaven un total de trenta-vuit compareixences, totes elles representatives de la diversitat de mirades amb què pot contemplar-se l'acollida: des de les federacions municipalistes fins als agents socials, des de les entitats que han desenvolupat programes d'acollida fins als experts en la matèria.

Per tal de recollir algunes inquietuds expressades en les compareixences i fixar, lògicament, el seu model propi, els diferents grups parlamentaris van presentar un total de 247 esmenes: 11 els grups de l'Entesa, 11 el Grup Mixt, 61 el diputat Domingo –que també les va presentar en nom del Grup Mixt, però a part–, 60 el Grup de Convergència i Unió i 104 el Partit Popular.

Les esmenes han estat debatudes en quatre sessions des del 16 de febrer fins al 9 de març. El balanç global ens indica que han estat acceptades i transaccionades 51 esmenes, un 20,7 per cent del total: 11 de l'Entesa, 34 de Convergència i Unió –un 56,6 per cent de les que va presentar i un percentatge més elevat si tenim en compte les que ha reservat, que són 4– i 4 del diputat José Domingo.

Cal dir que la major part de les esmenes rebutjades es cenyien a temes reiteratius, coincidents. En el cas del PP, per exemple, la major part de les seves esmenes –quaranta-quatre, un total d'un 40 per cent– anaven orientades a ampliar els supòsits de la llei per tal d'incorporar no només l'acollida, sinó també la integració, mentre que la meitat de les del Grup Mixt es centraven en el tema de la llengua i l'altra meitat en la supressió de l'Agència de Migracions.

En qualsevol cas, la votació del dictamen en comissió va recollir un ampli consens d'aquesta cambra, que queda reflectit en el suport –un 88 per cent d'aquesta cambra avui donarà suport a aquest projecte de llei– i en

el manteniment només de quatre esmenes vives per part de Convergència i Unió, el principal grup de l'oposició.

Una vegada aprovat el dictamen en la comissió, un grup parlamentari, el Partit Popular, va sol·licitar –legítimament– un dictamen al Consell de Garanties Estatutàries sobre l'article novè, que desenvolupa les competències lingüístiques bàsiques. El dictamen es va donar a conèixer el passat 20 d'abril, i arriba a una conclusió contundent, que llegeixo textualment. Diu així, el dictamen: «L'article 9 del projecte de llei no és contrari a la Constitució ni a l'Estatut d'autonomia, i a més a més estableix que la prioritització del català que fixa la llei d'acollida» –i torno a citar textualment– «no és una mesura desproporcionada, ja que aquesta llengua precisa d'un procés de normalització lingüística també en l'àmbit de la immigració, on una part important dels immigrants té coneixements de llengua castellana.» Voldria remarcar, a més a més, que aquest dictamen es va aprovar per unanimitat de tots els membres del Consell de Garanties Estatutàries; per unanimitat, fins i tot d'aquell que va designar en el seu moment el Partit Popular.

En total, doncs, han estat poc més de sis mesos de treball en aquesta cambra d'ençà que fou admesa a tràmit, temps suficient per descobrir, prenent com a referència les esmenes presentades i els debats que s'han tingut en compte en aquesta comissió, en aquesta ponència, quins han estat els principals temes del debat. Intentaré fer-ho de la forma més objectiva possible, però també permetent o possibilitant que els ciutadans i ciutadanes que ens segueixen des d'un punt de vista presencial, però també des de les seves cases, puguin seguir amb la màxima facilitat i pregnància quins han estat els elements principals de discrepància. Jo crec que els podríem sintetitzar, i probablement ens hi posaríem tots d'acord, en cinc de fonamentals.

D'una banda, la possibilitat o no que aquesta llei ampliés el seu àmbit, que, com el seu títol indica, se centra en la creació d'un servei de primera acollida destinat a les persones nouvingudes, i abastés també el de la integració. Aquesta ha estat una posició defensada exclusivament pel Partit Popular, que hi ha destinat un total de trenta-una esmenes, gairebé un 30 per cent de les que ha presentat. Més endavant, a la segona intervenció ens hi referirem, perquè probablement sortirà en el debat aquesta qüestió.

El segon element de debat ha estat la creació d'aquesta Agència de Migracions desenvolupada en el capítol tercer, un nou instrument que neix amb la voluntat de gestionar de forma més àgil, eficient i eficaç les polítiques migratòries del Govern. S'han presentat vint-i-vuit esmenes sobre aquesta qüestió, tant per part del Partit Popular, en aquest cas, com també del Grup Mixt i també de Convergència i Unió, si bé cal remarcar que les primeres se centraven bàsicament en l'objectiu de dilapidar, d'aniquilar aquesta Agència de Migracions, i en el cas de Convergència i Unió es demanava una major concreció en la seva composició.

Tercer punt. Quant al capítol segon, que desenvolupa els titulars, els continguts i les certificacions del servei de primera acollida, els debats s'han centrat pràcticament de forma exclusiva en l'article novè, que fa referèn-

cia a les competències lingüístiques bàsiques que han d'assolir els titulars del servei i, més concretament, el paper del català com a llengua comuna, un concepte que neix des d'un punt de vista jurídic en aquesta nova llei. Alguns grups parlamentaris, com ara el Mixt, han destinat bona part de les seves esmenes –ja ho comentava anteriorment–, pràcticament la meitat, a aquest article, però també el Partit Popular, que hi ha destinat fins a sis esmenes.

Un altre dels punts del debat ha estat el marc competencial en la matèria d'immigració, que la llei desplega plenament en el capítol primer, però que també apareix en el preàmbul, en l'article 13, que marca la utilitat de les certificacions oficials que acrediten els coneixements assolits pels titulars del servei, i la disposició també addicional tercera; en aquests darrers casos, assumint les noves competències que estableix la reforma de la Llei d'estrangeria, aprovada l'any 2008. Val la pena remarcar en aquest sentit que ha existit un ampli acord entre els grups de l'Entesa i el grup principal de l'oposició, Convergència i Unió, en aquesta matèria, i que les esmenes de la resta de grups han anat incorporades en un sentit diametralment oposat, és a dir, a no estar d'acord a assumir aquestes noves competències.

Finalment, tot i que el seu pes ha estat molt menor a nivell de contingut i a nivell de les esmenes, també han estat objecte de debat d'altres temes que al meu entendre són fonamentals i que també voldria referenciar. D'una banda, la incorporació dels menors de setze anys, que en aquest cas s'ha propiciat, s'ha acceptat a través d'algunes esmenes presentades pel Grup de Convergència; també de l'alfabetització, o de l'ampliació dels àmbits en què ha de desenvolupar-se l'acollida especialitzada, amb un incís afegit, incorporant-hi esmenes, en aquest cas de l'Entesa, en la cultura i els mitjans de comunicació.

En conjunt, doncs, al meu entendre, crec que hem estat capaços de mantenir un debat serè, constructiu i enriquidor al voltant d'un aspecte essencial, crucial per a la nostra societat, i que al capdavant n'ha sortit una llei millorada.

Finalment, no voldria deixar la meua intervenció sense referir-me a agrair a tots aquells ciutadans o ciutadanes, entitats o institucions que d'alguna forma o altra han deixat, tant en el procés previ com en el procés d'aquesta cambra, la seva empremta en aquest projecte que avui esdevindrà llei. Alguns d'ells ens acompanyen avui a la cambra, tant en aquesta sala com a la sala annexa. Crec que tots plegats es poden, ens podem sentir satisfets del resultat d'aquesta llei, d'una banda, perquè reconeix l'esforç de molta gent que a títol individual, col·lectiu, moltes vegades de forma pràcticament aïllada, incompresa, ha treballat durant aquests anys per un pilar fonamental de la nostra societat, que és la cohesió social, però també perquè aquest projecte de llei no sorgeix del no-res: és un reconeixement, un homenatge a la seva tasca. Al marge, doncs, de matisos i valoracions, en totes i cadascuna de les compareixences es va posar en evidència la necessitat d'una llei com aquesta, que abordés de forma clara un dels principals reptes que té la nostra societat, un repte que afecta ni més ni menys

que el 15 per cent de la nostra població. Avui, gràcies a tots i a totes, aquest repte serà més proper.

També voldria agrair, finalment, la feina de tots i cadascun dels portaveus, tant d'aquells amb els quals hem trobat ponts d'entesa com d'aquells amb qui no ha estat possible trobar-los, també de la lletrada Esther Andreu, de la resta de membres dels serveis del Parlament, que en definitiva ens han acompanyat i han facilitat la nostra tasca.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, per defensar les esmenes reservades, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora consellera, gràcies per les explicacions; senyor relator, també gràcies per definir aquests treballs intensos que hem fet durant tot el treball de ponència i el treball que també vam fer amb les entitats aquí, als quals agraeixo –també membres del cos consular– la seva presència avui aquí.

El Grup del Partit Popular de Catalunya, que creu fermament en la integració, en les polítiques d'immigració, i que això ho va demostrar amb un treball profund en la ponència, i no només en la ponència, sinó prèviament... Perquè, senyor relator, vostè s'ha deixat una cosa que em sembla important, un petit detall: el Grup del Partit Popular de Catalunya va presentar una esmena a la totalitat amb llei alternativa. Per què? Perquè ens creiem que la integració és un pilar fonamental, la integració, tot el procés d'integració, com ara m'hi referiré. Jo crec que és important; no hi ha molta tradició, en aquesta cambra, de presentar les esmenes a la totalitat amb lleis alternatives, la qual cosa vol dir –i vull fer-ne esment, ja que vostè no n'ha fet– el treball profund que també va fer el nostre grup parlamentari prèviament a l'entrada de la llei en aquesta cambra. Per tant, jo crec que és important. I aquest treball que també es va veure..., també hi ha fet vostè referència, que vam ser el grup que més esmenes vam presentar a aquesta Llei d'acollida, de primera acollida, el servei de primera acollida, que ens semblava important: cent quatre esmenes, que no se'ns ha acceptat re. Vull dir que també és important, quan parlem de quina és la votació que fa cada grup parlamentari, explicar per què és més fàcil arribar a acords amb uns grups i no arribar-hi amb altres grups parlamentaris. Nosaltres vam voler arribar a acords i vam voler ampliar aquesta llei.

Quin era el marc principal?, que em sembla important, em sembla fonamental. Nosaltres no acceptàvem i no creïem que fos important el fet que només féssim una llei per regular un servei de primera acollida. Això vol dir que el servei de primera acollida no és important? No, és important. Però el servei de primera acollida ha de tenir una integració dintre de les polítiques de la Generalitat, com són les polítiques d'acollida que es

fan a altres àmbits de la Generalitat. Ens creiem que les polítiques han de ser transversals, ens ho hem de creure, i la connexió que ha de tenir amb les polítiques d'integració. Per tant, si avui en dia preguntem, per exemple, al secretari d'Immigració quin és el marc d'integració on s'emmarca la llei, aquesta llei, al servei de primera acollida, no existeix. Per què? Perquè hem tornat a fer la casa per la teulada.

Se'n recorden, del debat, senyora consellera, que vam fer, de dir: «Farem la Llei d'acollida abans que el Pacte nacional per a la immigració», i les entitats van dir: «Escolteu, és que no podem, no podem fer una cosa prèvia a l'altra»? Doncs, nosaltres ho dèiem igual: no podem fer un servei de primera acollida sense definir quin és el marc de la integració global que volem per a casa nostra.

Per tant, a nosaltres ens semblava fonamental. I ens semblava fonamental perquè, senyora consellera –vostè ho ha recordat molt bé–, l'article 138.d.1 parla d'acollida i integració com un tot. Algú em dirà: «Oh!, vostès ho tenen recorregut al Tribunal Constitucional.» És cert, perquè sap vostè molt bé que nosaltres som dels catalans que pensem que les polítiques d'immigració pertanyen al Govern de l'Estat, i, per tant, enteníem que amb el 138 es volia crear una política d'immigració pròpia, cosa de la qual no estem a favor.

Però és que, a més, ho fan altres comunitats autònomes dintre del marc de la integració, i, per tant, ens semblava important ficar-ho dintre del marc de la integració. Però és que, si ens fixem en l'informe jurídic del seu propi departament, què ens diu? Diu, miri, no entenem –més o menys ve a dir això–, no entenem per què es separa acollida i integració. De totes formes, entendríem que se separi acollida i integració sempre que hi hagi una oportunitat política.

Clar, la meua pregunta és: quina oportunitat política hi ha darrere d'aquesta separació? No ho acabem d'entendre. Per tant, nosaltres seguim fermament pensant que és necessària una política d'acollida i d'integració. Però és que si s'hi fixen bé –i abans també el relator n'ha fet esment, quan parlava dels menors de setze anys–, tampoc estem parlant de tot el servei d'acollida.

Miri, vostè sap molt bé, i el secretari per a la Immigració sap molt bé que hi ha hagut un debat profund a casa nostra, que és el debat de la integració escolar, de l'acollida escolar. I sap molt bé que hi ha hagut un debat sobre el model que volíem per a l'acollida escolar. I sap molt bé que el Departament d'Educació, «es veu» que de manera unilateral, sense consultar el Departament d'Acció Social i Ciutadania –no sé si és per una manca de transversalitat de les polítiques o perquè són de partits diferents, o perquè no es parlen, o perquè no es coordinen que és important–, perquè estem parlant de la comissió, sempre parlem de la Comissió Interdepartamental de Polítiques d'Immigració; doncs quan el senyor Maragall crea els EBE, els espais de benvinguda educativa, és a dir, espais segregats als centres educatius, fora de les escoles, entre cometes, «ordinària», l'hi pregunta al senyor secretari d'Immigració i ens diu: «Ah, jo no en sé res, d'això; no en sé res, d'això.» Imagini's quina transversalitat i quina

coordinació entre les polítiques: no en sabia res. És a dir, hem de definir. Per això era important incloure en aquesta llei tota l'acollida, perquè és important el debat de les aules d'acollida. Per cert, que en els pressupostos del 2010 han patit una retallada important, han patit una retallada important, les aules d'acollida. Això també hauria de ser un motiu de preocupació d'acció social i ciutadania.

Per tant, entenem que el que vostès fan és trossejar, partir les polítiques d'acollida. És a dir, no, això ja ho posen després al preàmbul, no? Això de l'acollida escolar ho farà el Departament d'Educació, perquè són polítiques sectorials que ja ho ha de fer. No miri, hem de garantir aquest marc unitari, únic de les polítiques d'acollida i d'integració en el nostre país.

Anem a un altre punt al qual nosaltres no podem donar recolzament i amb el qual no estem d'acord, i així ho hem dit: l'article 9, el famós article 9. El relator ens ho comentava. Diu: vostès van presentar un recurs al Consell de Garanties Estatutàries, més conegut o abans conegut com a Consell Consultiu, i li han dit que no. Home, jo vull remarcar una cosa: el Partit Popular de Catalunya i els populars catalans creiem fermament en la independència dels poders, i creiem fermament... (*veus de fons*), sí –sí, sí–, i creiem fermament que s'ha de respectar la independència dels poders i acceptem les resolucions que ens diu el Consell Consultiu. (*Persisteix la remor de veus.*) El que no fem és pressionar tribunals, el que no fem és pressionar consells...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. López i Rueda

...com fan altres grups parlamentaris o com intenten fer altres grups parlamentaris, perquè sabem que cadascú ha de fer la seva feina, perquè hi ha divisió de poders i acceptem el que ens diu aquesta divisió de poders i no intentem canviar les regles a meitat de joc. (*Persisteix la remor de veus.*) Això és el que fem des del Partit Popular de Catalunya.

El president

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau...

El Sr. López i Rueda

Això és el que fem des del Partit Popular de Catalunya, això és el que fem els populars catalans, perquè si en alguna cosa ens caracteritzem és que a nosaltres ens agrada complir la llei. (*Veus de fons.*) Ens agrada complir la llei i acceptem el que ens diu. Ara, això sí, no estem d'acord amb el que ens diu; que això no té res a veure amb una altra cosa.

I algú em pregunta ara: «Diputat López, què diu l'article 9.» Bàsicament, l'article 9 el que ens ve a dir és que el servei de primera acollida garanteix l'ensenyament del català a tots els usuaris del servei de primera acollida, però no garantim l'ensenyament de castellà.

I algú diu: «Si vostè presenta un recurs al Consell Consultiu, o al Consell de Garanties Estatutàries, és que van en contra del català.» Al revés: som els únics, l'únic grup d'aquesta cambra que està a favor d'ensenyar les dues llengües. Perquè nosaltres no pensem anar en contra de cap llengua, ni del català ni del castellà. I el que diem és que la gent que ve aquí, a casa nostra, els nouvinguts, tenen dret que se'ls ensenyi català i castellà, perquè ens creiem les polítiques bilingües, ens les creiem, i com que ens les creiem pensem que ho hem de fer així.

I a nosaltres ens preocupa profundament una cosa: la gent que ve a casa nostra el que li hem de donar és la major autonomia i independència possible per viure a casa nostra. Llavors, la pregunta –senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, públic que ens acompanya–: si a Catalunya parlem català i castellà –a banda de l'aranès a la Vall d'Aran–, per què no donem a tots els nouvinguts que vénen les capacitats perquè es puguin expressar en català i en castellà a la vegada? Tan difícil és això? I quan això ho diem, vostès ens diuen: «No, perquè hem de garantir una "llengua comuna"» –llengua comuna–, cosa que no té cap referència al nostre sistema legislatiu ni legal –llengua comuna. No, perdoni, a Catalunya no hi ha una llengua comuna, hi han dues llengües oficials, hi han dues llengües que parlen els catalans i les catalanes, i, per tant, la integració, l'acollida, s'ha de fer en aquestes dues llengües. I, en tot cas, senyora –consellera, fixi's–, en tot cas, en la llengua que esculli primerament la persona nouvinguda. Perquè ningú millor que la persona nouvinguda sap quines són les seves necessitats –ningú millor que la persona nouvinguda sap quines són les seves necessitats– i, per tant, nosaltres estem a favor d'això.

Però, miri, el que no podem acceptar de cap de les formes com es desprèn de la llei és que el català sigui un peatge per accedir al permís de residència. Això no ho podem acceptar de cap de les formes; i no hi estem d'acord –i no hi estem d'acord– i així ho diem. I algú diu: «Les obsessions del Partit Popular de sempre»; no, les obsessions també del senyor Saura, perquè si vostès miren les anotacions en l'avantprojecte de llei..., no, miri –miri–, escolti..., jo li comento a la diputada d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, li ho comento: alegacions que fa el Departament d'Interior a la Llei d'acollida, què ens diu? Punt 3: «No considerem...» –pàgina 544 dels antecedents per a qui vulgui seguir els antecedents, 544, què diu?– Diu: «No considerem adequada la vinculació de l'obtenció de co-neixements, així com de llengua catalana per aconseguir oportunitat i/o drets d'accés laboral, de residències o d'altres.» Saura *dixit*. Hi estem d'acord, per una vegada; estem d'acord per una vegada amb el senyor Saura. No volem que sigui el català un peatge per accedir als papers, per tenir papers, no ho volem, i així ho hem manifestat i és una de les profundes discrepàncies que nosaltres tenim amb aquesta llei.

Però després..., és que vostès fan, i això ho podem veure..., jo li vaig dir una cosa, senyora consellera, i els diputats que ens acompanyen, vaig dir una cosa quan es va presentar la llei. Vaig dir: mireu, si el que volem és aconseguir patriotes catalans que votin que sí en els

referèndums o en les consultes que vostès fan pel territori, eh?, i que interessin molt a la gent i que no arriben ni a un 20 per cent de participació i que sembla que és el més important problema que tenim a casa nostra, si el que vostès volen és això, donin només català. Si el que vostès volen és unes persones ignorants de quina és la realitat de Catalunya, quin és el nostre passat, quina és la nostra història, quina és la nostra cultura, donin només castellà; si el que volen és precisament que la gent sigui autònoma, que siguin ciutadans autònoms, hem de donar les dues. Fixi's que fàcil!

I això..., i això que dic, que molta gent que segurament ens està escolant ho veu com una cosa de sentit comú, això, dir-ho aquí és políticament incorrecte. Vés quina cosa, políticament incorrecte! Però, a més, és que vostès parlen de la cultura, cultura pública comuna... És a dir, hem tingut anys i anys d'evolució perquè hi hagi una pluralitat de pensament, una pluralitat d'opinions, una pluralitat de sentiments, i ara resulta que només podem tenir una cultura pública comuna, i no només una cultura pública comuna, sinó que la nació catalana sigui el referent, i vostè diu, quan puja aquí, que a sobre s'hi comprometin, amb la nació catalana. I no es poden comprometre amb la nació espanyola? O si es comprometen amb la nació espanyola vol dir que no estan integrats?

Senyora consellera, vostè ens presenta aquí una llei profundament nacionalista, per crear nacionalistes, no per crear ciutadans, per crear nacionalistes. Nosaltres no podem estar d'acord en això! Perquè sap què passa, senyora consellera?, que el nivell de referència, el sentiment nacional de cada persona que faci el servei de primera acollida és seu. Nosaltres no li hem de dir si s'ha de sentir més de la nació catalana, de la nació espanyola o qui ha de votar o què ha de fer..., és seu. El que nosaltres li hem de fer és donar els instruments perquè sigui realment autònom o que sigui realment autònoma.

I acabo amb un quart punt que a nosaltres ens sembla fonamental. Abans el relator diu: «Vostès volien aniquilar...» –ha dit la paraula «aniquilar»– «l'Agència Catalana de Migracions». Miri: nosaltres no ho volem; primer, no volem aniquilar res, simplement que no ens agrada.

Primer, no ens agrada. No ens agrada que en una llei de primera acollida, de sobte ens apareixi l'Agència de les Migracions. Ja sospitàvem que vostès volien colar alguna agència; és estrany que Esquerra Republicana quan fa una llei no creï alguna agència.

Doncs, vostès volien crear alguna agència amb alguna excusa, però fixi's, fem l'agència de totes les migracions –sí, sí–, fem l'agència de totes les migracions amb una llei de primera acollida, i poso un altre cop, com feia en la presentació de la llei, «mesos ha», dia –escolti–: polítiques d'immigració. Dintre les polítiques d'immigració existeixen les polítiques d'integració. Dintre les polítiques d'integració existeixen les polítiques d'acollida i dintre les polítiques d'acollida, les de primera acollida. I, en la llei que gestiona la primera acollida fem una agència de totes les migracions. No té sentit. Un altre cop comencem la casa per la teulada. No deu ser que aquesta llei és una excusa per crear una

agència més?; no deu ser que aquesta llei és una excusa per crear una agència més?

I, sap què ens preocupa molt?, saben què ens preocupa molt, senyors i senyores d'Esquerra Republicana de Catalunya? –saben què ens preocupa molt? Que estem en una crisi econòmica. Jo no sé si vostès s'han adonat del tema. Estem enmig d'una crisi econòmica. I clar, vostès pensen que ens podem permetre el luxe de crear una agència de les migracions que ens costi... –miri, només diré el capítol 1, personal, i el capítol 2; capítol 1, personal, i capítol 2, que són despeses corrents–, que ens costi prop de 7 milions d'euros a l'any només en el capítol de personal i de despeses corrents? Aquesta és la forma de gestionar? Els 7 milions, senyora consellera, han d'anar als ajuntaments. Que, per cert, vostès han retallat 1 milió a les ajudes als ajuntaments en l'àmbit de la immigració. Els 7 milions han d'anar als ajuntaments perquè puguin fer polítiques d'integració, i no han d'anar a fer una nova agència per col·locar els seus novament, per col·locar els seus i per fer-ho amb despeses corrents.

Per tant, nosaltres no hi podem estar d'acord, perquè pensem que aquests 7 milions han d'estar al territori i han d'anar a la gent que fa... i no a gastar-los en una nova agència, com... –ho repeteixo–, 7 milions només per a personal i per a despeses corrents.

Per tant, nosaltres hem fet tota la feina que hem pogut, senyor relator, tota la feina que hem pogut. Hem presentat una llei alternativa, hem presentat 104 esmenes, de les quals no se n'ha acceptat cap ni una. Ens creiem fermament que necessitem una llei d'acollida i d'integració, conjuntament, per donar el marc, i creiem que els recursos s'han de destinar realment al territori, a les persones que estan fent l'acollida i a les persones que estan fent la integració –acabo, senyor president–, i no a crear una nova agència que ens costarà 7 milions d'euros només el capítol 1 i 2, que només servirà per col·locar novament els amics i els afiliats.

Gràcies, senyor president, senyors diputats, senyores diputades –senyora consellera.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Consellera, diputats i diputades, persones també convidades a la tribuna..., bé, des de Ciutadans vam presentar l'esmena a la totalitat i també, lògicament, vam presentar les esmenes, i lògicament, com que l'esperit de la llei és exactament el mateix amb el que va néixer, estem absolutament en contra d'aquest esperit i a continuació ho explicaré.

I l'esperit comença a l'exposició de motius. L'esperit diu que «l'Estatut d'autonomia reconeix ben explícitament que el fet mateix de l'existència de la nació catalana o de Catalunya com a nació es basa en el seu perfil de terra d'acollida». Ja partim d'una base que només és d'una part d'aquest Parlament i d'aquesta societat. Vostès creuen que tenen una nació i un quasi estat, i

no: Catalunya és una comunitat autònoma que forma part d'un país de la Unió Europea que es diu Espanya.

Aquesta és la realitat: si vostès volen fer ficció en el primer paràgraf de l'exposició de motius és complicat arribar a un consens d'una llei d'acollida de tots. Vostès fan la llei d'acollida d'Esquerra Republicana i del tripartit, i no la llei d'acollida de tots els ciutadans de Catalunya. Per tant, nosaltres, primer punt: partim d'un imaginari col·lectiu nacional, com diuen vostès, absolutament fals, en aquesta llei. És el seu somni, però és el malson de molta gent, també, perquè vostès gasten molts diners a construir aquest imaginari.

Per tant, vostès volen construir una llei per fer una ficció, que és que Catalunya és una nació que està a punt de ser un estat. Jo reconec que això pot ser legítim que vostès ho defensin políticament a les urnes. Ara, que vostès utilitzin els immigrants –utilitzin els immigrants– per construir aquesta nació no em sembla bé. Utilitzin els seus vots, els seus militants i les seves campanyes, però no els immigrants. I ara parlarem de per què dic «utilitzar els immigrants». Dic «utilitzar els immigrants» perquè, al marge d'aquestes consultes de les que parlaven, en les quals vostès sí que els concedeixen tots els drets polítics, després vostès, quan arriba la votació a l'alcaldia de Vic, voten en contra que tinguin drets socials, aquests immigrants. És a dir, no volen que tinguin... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., el regidor d'Esquerra Republicana, del PSC, de Convergència i Unió, voten en contra que tinguin drets socials aquestes persones. És a dir, drets polítics per a la independència, sí (*veus de fons.*); drets d'educació dels nens i sanitat per a les mares, no. Aquesta és la realitat, els agradi o no els agradi. (*Remor de veus.*) Aquesta és la realitat dels que vostès fan, cada dia, quan voten i quan treballen, dient una cosa a Vic i una altra cosa a la televisió o aquí al Parlament. Per tant, nosaltres no estem d'acord amb aquesta doble vara de mesurar en funció de si ens interessa o no.

Següent punt al qual nosaltres hem fet esmenes, com deia el relator: efectivament –efectivament– creiem que no pot ser que els drets socials de les persones depenguin del seu nivell lingüístic; entre altres coses perquè alguns dels que estan en aquesta cambra, començant pel Govern, tampoc tindrien drets socials si fos pel nivell lingüístic. Per tant, oi que no estem d'acord que la gent se la jutgi pel seu nivell lingüístic abans de tenir drets socials? Des de Ciutadans no hi estem d'acord. I els diem aquest missatge també a tots els nouvinguts: «Vostès tenen drets per ser ciutadans de Catalunya, per treballar i viure a Catalunya, no per parlar cap idioma, ni que se'ls exigeixi cap nivell lingüístic, ni de català, ni de castellà.» I aquí el que diu és que vostès per tenir certificats d'arrelament, per tenir drets socials, hauran de tenir uns nivells lingüístics, com deia el senyor Saura, i com recordava el diputat del Partit Popular. Per tant, vostès el que estan fent, en definitiva, és passar per un patró identitari únic i si no estàs dintre del patró no tens drets socials, i si estàs dintre del patró sí que tens drets socials.

És a dir, ciutadans de primera i segona, no en funció de l'origen, com deia la consellera «no, no, l'origen cadascú té el seu però l'hem d'oblidar, el que hem de trobar

és el punt comú de la nació catalana i els nacionalistes.» Doncs, no, els drets socials dels catalans no depenen de si un és nacionalista o no ho és, o si parla català, castellà o anglès. No pot ser, de cap manera, al segle XXI condicionar amb polítiques nacionalistes identitàries els drets socials de les persones, de cap manera, ens hi oposem rotundament.

És un model antagònic que estan practicant alguns països nacionalistes i alguns governs nacionalistes a tot Europa, que estan fregant moltes vegades la xenofòbia. I, per tant, nosaltres no estem d'acord a condicionar les persones en funció de la seva identitat. Creiem en un model d'integració, on les persones respecten les lleis, tenen drets i deures, i no se'ls exigeix cap pedigrí ni lingüístic, ni identitari, ni d'origen, simplement han de ser ciutadans, i ciutadà vol dir complir amb les obligacions de ciutadà i tenir drets de ciutadà. Aquest és el nostre model per a la immigració a Catalunya.

S'ha parlat aquí, fins i tot, d'altres fets migratoris. Només un matís, consellera, els altres fets migratoris no eren tant fets migratoris com ciutadans dintre d'Espanya que es movien per buscar treball. Li ho dic perquè de vegades se'ns oblidava a quin país vivim i pensem que el senyor que ve de Múrcia a treballar a Barcelona o el que va de Galícia a treballar a Madrid és un immigrant que canvia de país. No, en principi, no; no canvia de país, simplement es canvia de comunitat autònoma, com el que va de Massachusetts a Nova York, no canvia de país, està dintre del seu país. Per tant, aquest concepte amb què vostès parlen dels de fora i els de dintre és un concepte retrògrad i absolutament antic. Per tant, no estem d'acord amb aquest concepte dels de fora i els de dintre, i que els que vinguin de fora s'han d'adaptar o assimilar als nostres costums o a... No, no, nosaltres, valors, costums a la vida privada de cadascú a l'àmbit públic, respecte a les lleis, respecte a la convivència, respecte a les normes de què ens hem dotat tots, que és un estat de dret, que és un estat que respecta i ha de respectar les lleis sigui d'on sigui un ciutadà.

L'altre punt que parlaven del tema lingüístic... Miri, jo crec que defineixen aquí una qüestió que novament és una ficció, com deien «el català com a llengua comuna.» No, miri, el català és una llengua oficial i nosaltres creiem que hi ha dues llengües oficials, i no ho creiem, ho diu la Constitució, ho diu fins i tot l'Estatut, i a més a més socialment Catalunya és bilingüe. Per tant, defensarem sempre la realitat social de Catalunya. Si vostès es volen posar una bena als ulls i pensar que a Catalunya només hi ha una llengua, se la posin, però quan surtin per aquí o vagin al bar del Parlament veuran que la realitat és una altra, eh? Tan fàcil com creuar aquesta porta i adonar-se que a Catalunya els catalans parlem català i castellà, però si vostès volen creure i seguir creient que només hi ha una llengua, endavant amb aquesta realitat catalana, fins i tot ficció, aquesta ficció catalana que vostès construeixen. Per tant, nosaltres no podem estar d'acord en això perquè no és real, no és tangible. La realitat catalana és una altra, la realitat jurídica és una altra i, per tant, amb aquesta llei no podem crear ficcions i molt menys, hi insisteixo, per parlar de drets.

En aquest sentit, també hem fet esmenes, lògicament, també a l'agència, com deia el relator. Efectivament, nosaltres creiem que les polítiques d'immigració, primer, estan ara mateix resideixen als estats de la Unió Europea, però Ciutadans aposta perquè sigui la Unió Europea en un futur qui tingui les polítiques d'immigració. Perquè veiem que la descoordinació i la falta d'harmonització de polítiques d'immigració i de fluxos migratoris a diferents països de la Unió Europea ens porta a situacions caòtiques i moltes vegades surrealistes, com ara que un senyor pugui entrar a Espanya, a Itàlia o a França en condicions diferents sent de la Unió Europea. Per tant, model de Ciutadans antagònic al que proposa Esquerra Republicana. Vostès proposen fragmentar en disset, o en un o dos models migratoris dintre d'Espanya, i nosaltres plantejarem que sigui la Unió Europea qui tingui les polítiques d'immigració. Ha de ser la Unió Europea si volem ser els estats units d'Europa i un model europeu qui controlï els fluxos migratoris. Hi insisteixo, hem d'anar cap a dalt, cap a un model d'integració de 350 milions d'habitants de la Unió Europea, no cap a un model petit de fer fronteres... Bé, ja sé que vostès volen aixecar fronteres a l'Ebre, però, en qualsevol cas, nosaltres, no; no volem fronteres i com que no volem fronteres no volem polítiques d'immigració diferents dintre d'un mateix país i dintre de la Unió Europea.

Per tant, ja sabem que vostès van els caps de setmana a votar a veure si es poden aixecar fronteres, però les fronteres també estan una mica passades de moda en ple segle XXI, però vostès tenen tot el dret com a partit, que no com a Govern, de fer aquestes polítiques.

Per altra banda, per tant, nosaltres el que esmenem a la totalitat és que existeixi una agència catalana d'immigració. Creiem que les polítiques d'immigració han d'estar a l'Estat i en últim terme a la Unió Europea i no a cada comunitat autònoma, perquè seria impossible que tinguéssim disset models legislatius sobre immigració dintre de l'Estat.

I, finalment, també, recordar que s'ha parlat d'alguns temes que no han estat recollits aquí, perquè tenen vostès polítiques diferents dintre del Govern, com són els espais de benvinguda educativa, espais que han estat condemnats per organitzacions internacionals, per SOS Racisme –lògicament nosaltres també ho vam denunciar. I la prova que s'ha fet a Vic i a Reus són exemples de no-escolarització de ciutadans que se'ls pretén, a mig curs, tenir uns espais de descompressió cultural on han d'arribar i se'l ha de dir quin és l'imaginari col·lectiu, quina és la nació catalana i com són, segons vostès, els catalans.

Doncs, escolti'm, aquests espais han estat denunciats per organitzacions, per associacions i per entitats que defensen la igualtat de les persones. I vostès segueixen en aquesta línia i el senyor Maragall aposta per aquesta línia.

Per tant, aquest és un model –per finalitzar– d'assimilació, un model d'adaptació, un model de patró identitari únic on els catalans i tots els que vinguin han de tenir una única identitat, això sí, l'origen que vulguin i les seves polítiques o la seva ideologia política que vulguin, per això sí han de passar pel patró identi-

tari: som una nació catalana, tots hem de tenir una sola llengua i tots hem de ser catalanets de la mateixa manera.

Doncs, no, escolti'm, senyora consellera, Catalunya som tots, Catalunya som 7,5 milions de catalans cadascú amb la seva identitat única, amb la seva identitat única i individual, i no serà vostè qui concedeixi, ni aquest Govern, drets a les persones en funció de la seva identitat. Per tant, des de Ciutadans absolutament en contra d'aquesta política. Per tant, nosaltres defensem que Catalunya som tots i aquesta llei és d'una Catalunya només si s'adapta a aquest patró identitari, per tant, la Catalunya d'uns pocs.

Gràcies.

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Empecé el debate de la admisión a la totalidad con una cita de López Bulla, hoy quisiera empezarlo con una cita d'Amin Maalouf, un libro magnífico que invito a leer, *Identidades asesinas*: «Habría que animar a todo ser humano a que asumiera su propia diversidad, a que entendiera su identidad como la suma de sus diversas pertenencias en vez de confundirla con una sola, erigida en pertenencia suprema y en instrumentos de exclusión.» Esa cita, asumida por la izquierda y el liberalismo europeo, magnífica, también la quiero colectivamente, quiero que Catalunya, España, asuma la identidad colectiva de todo lo que lo puebla, y, evidentemente, que no se convierta en un instrumento de discusión.

Sin embargo, lamentablemente, he de decirles que esta Ley de acogida, que hoy probablemente se aprobará, es un instrumento de exclusión. Es un instrumento de exclusión, y he tratado de evitarlo con las sesenta y una enmiendas que he presentado al proyecto de ley. En estas sesenta y una enmiendas, de las que ha sido aceptada una íntegramente y tres se han transaccionado, he tratado fundamentalmente de respetar la pluralidad de Catalunya, de respetar los derechos de les inmigrantes y hacerles, en definitiva, lo que debe ser una ley, la vida más fácil a todo el mundo. Sin embargo esa no es la realidad de la ley. Hoy, lamentablemente, aprobaremos una ley que va en la dirección contraria; una ley en la que se establece un criterio básico, que es la obtención del certificado oficial, y desde la obtención del certificado oficial se extraen una serie de consecuencias.

He pretendido, con alguna de las enmiendas... —señor Bosch, también se ha hablado en la ponencia y en la comisión del certificado oficial, se le ha olvidado a la hora de abordar los puntos transcendentales, no sé si lo ha hecho con mala intención, pero, evidentemente, se le ha olvidado—, y lo que hoy se votará en contra es de una enmienda en la que se decía lo siguiente: «El acceso a las prestaciones, me refiero a las prestaciones sociales y económicas, no puede estar condicionado por la obtención de la certificación acreditativa.» Ustedes no han querido votar eso y hoy aquí dejan la puerta abier-

ta para que sea posible que ayuntamientos, gobiernos, condicionen el acceso a los derechos sociales y económicos precisamente a la obtención del certificado oficial. Pero es más, ustedes, en estos momentos, están —y se ufanan de ello— condicionando, precisamente, la obtención de este certificado. Es decir, el cumplimiento de unos determinados conocimientos básicos de política lingüística, de lenguas y de sociedad a la obtención de la residencia y de la nacionalidad en España, es decir, al procedimiento de extranjería. Tiene efectos jurídicos y tiene efectos jurídicos probablemente excluyentes.

No, ustedes no han querido hacer una ley de integración ni de acogida, ustedes han querido hacer una ley de defensa de la identidad, pero de defensa de la identidad en la concepción mutiladora de la misma, que tiene gran parte de esta cámara, lamentablemente, una concepción fundada en el concepto del catalán como lengua territorial de Catalunya y no del catalán y del castellano como lenguas mayoritarias de los residentes en Catalunya. Una concepción basada en el concepto exclusivamente nacional, nacionalista, y no en un concepto integrador que respeta la diferencia en Catalunya. Es evidente que si pretendiera la igualdad debiera darse un trato igualitario a la formación y a la información. Y no es así, *consellera*, usted lo ha dejado bien claro hoy aquí, ustedes en realidad lo que pretenden, y buena prueba de ello es que está aquí el secretario general de Política Lingüística, es hacer una ley de política lingüística, no una ley a favor de la integración. La prueba, la clave, fueron los trabajos de ponencia. Tuve ocasión de ir a un trabajo de ponencia y se puso sobre la mesa l'*article 9*, el de la lengua, *aquest no es toca —no es toca— però ni una mica, senzillament, ni parlar-ne*. Es decir que lo básico, lo trascendental para ustedes era la lengua —la lengua— y la nación; los inmigrantes les importan poquito, muy poquito. Es más, sinceramente creo que ustedes aquí, hoy, dan un paso muy equivocado, trascendentalmente equivocado, Y contarán con el apoyo, probablemente, de algunas sociedades y asociaciones que debidamente, digamos, subvencionadas, y decirlo así claramente, apoyan claramente esta ley, otras no, y así lo pusieron de manifiesto en el contenido y en los trabajos de comisión.

Por lo tanto, hoy aquí se pone, se abre la llave para la discriminación, y se abre la llave para la discriminación fundamentalmente en razón de la lengua.

Quiero terminar con la misma luz, también del libro *Identidades asesinas*: «A mi entender la tiranía de la minoría no es mejor desde el punto de vista moral que la de la mayoría.»

Muchas gracias.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, representants d'entitats, representants de la Generalitat de Catalunya,

senyores i senyors..., bé, en primer lloc, quan es parla d'una tramitació d'una llei a mi m'agrada començar pels agraïments perquè després al final a vegades te'ls pots deixar. Començar agraïnt als ponents del projecte de llei, al senyor Pere Bosch, a la senyora Consol Prados, al senyor Rafa López, al senyor Jordi Miralles i a la senyora Carmen de Rivera el treball conjunt que hem fet. També, a la lletrada, la senyora Andreu i als serveis tècnics i lingüístics del Parlament; també a la diputada de Convergència i Unió, Elena Ribera, per la seva col·laboració en tota la tramitació; a l'assessora parlamentària del nostre grup, la senyora Ester Padró, i també un agraïment especial a totes les entitats, sindicats i experts que van comparèixer i que han ajudat a fer un debat molt més ric.

Jo, ara, en les últimes intervencions que he sentit he tornat a mirar la llei que hem estat tramitant i dic «potser estan parlant d'un text diferent», perquè jo coses que s'han dit no les he vistes per enlloc, i no les sé veure, i les tinc al davant, i tinc el projecte de llei al davant. I, per tant, en temes tan delicats que ningú faci demagògia, que ningú digui que es retallen drets socials en una llei d'acollida quan això no ho diu enlloc, diu tot el contrari: que no servirà precisament per això, sinó que és una llei perquè nosaltres volem fer un sol poble. A vostès els agradaria un país compartimentat. Nosaltres volem una sola nació, on cadascú no ha de renunciar a res —on cadascú no ha de renunciar a res—, no ha de renunciar a les seves arrels de naixement, però sí que s'ha d'incorporar en aquest país que ha triat lliurement per viure-hi.

Aquest projecte de llei que estem tramitant, i que avui arriba a la seva tramitació final, és possible —i no ho he sentit prou— gràcies a l'Estatut del 2006, en què el seu article 138 contempla aquesta competència de la primera acollida per la Generalitat de Catalunya.

Per tant, els qui van dir «no» a aquest Estatut no farien possible aquesta llei, si no s'hagués aprovat l'Estatut que tenim i que avui ens permet noves competències, entre elles aquesta. I això ho han de dir tots. I Convergència i Unió va dir «sí», perquè precisament en aquest tema de la immigració i la seva acollida comencem a tenir competències, evidentment no les que voldríem, però és un primer pas.

També aquesta llei es fonamenta en el desenvolupament del Pacte nacional per a la immigració, al qual Convergència i Unió, a més a més de signar-lo... —perquè sempre es diu «Convergència i Unió el va signar»—, Convergència i Unió hi va participar; hi vam participar i vam fer les nostres aportacions.

I també aquest projecte de llei és com és finalment perquè hi ha hagut una modificació de la llei orgànica estatal sobre drets i llibertats de les persones estrangeres i la seva integració social. Sense aquesta modificació, que no tothom qui ara dóna suport a aquesta llei la va votar, no seria possible; també és bo recordar-ho.

Avui, per tant, el text final que votarem és el que és gràcies a aquestes dues lleis i al Pacte nacional. I, d'una forma responsable i conscient, Convergència i Unió hi

ha participat activament, en tots aquests aspectes i també en la tramitació de la llei.

El fet migratori és un repte i una oportunitat que tenim com a país, i cal afrontar-lo sense partidismes. No hi pot haver una utilització d'aquest tema per part de ningú. Però això no treu que en parlem de forma responsable i conscient, i constructiva. Si no en parlem nosaltres, altres ho faran. Aquí ens hi juguem una part del futur, de la nostra convivència, de la nostra cohesió, de la nostra manera de ser com a poble. Per això, en les últimes intervencions..., jo no ho tenia previst, però també vull fer-hi menció perquè he sentit coses que m'han fet mal a les orelles..., clar, jo també vull recordar que aquesta sala d'aquest Parlament va ser tapiada, i alguns no volien tapiar només la sala del Parlament, sinó que volien tapiar la llengua catalana. I, d'això, se n'obliden alguns que parlen aquí. (*Veus de fons.*) O altres ens diuen: «Nosaltres volíem una llei d'acollida i integració, perquè aquesta es queda curta.» El curset aquest l'ha fet el senyor García Albiol? (*Veus de fons.*) Perquè realment és sorprenent venir aquí una formació política i dir que aquesta llei se li queda curta perquè vol acollida i integració i aleshores es fan segons quines manifestacions que són impròpies d'un dirigent polític.

Catalunya és terra d'acollida i és un tret característic nacional. La prova d'això és que hi posem el més íntim del nostre ser, del nostre ser com a país, que és la nostra llengua i la nostra cultura, que és la llengua pròpia del país. I vostès no ho han dit. Parlen molt de llengües oficials, però..., també hi ha la llengua pròpia i està legalment reconeguda. I, per tant, no volem que la llengua catalana sigui per a uns quants. I els que vénen de fora... —vostès no—, la nostra llengua també és la seva perquè volem que formin part d'aquest poble. No volem guetos, volem una sola comunitat. Perquè vostès parlen molt de les llibertats individuals i cadascú és cadascú. I, no tenim dret a ser comunitat també?, i a compartir coses?, i a compartir valors?, a saber conviure? Les dues coses són importants. I, per tant, com que les dues coses són importants, per a això treballem.

Volem, per tant, que la llengua catalana segueixi sent el que ha estat sempre: vehicle de comunicació, d'integració, de cohesió, de fer comunitat. I, per tant, volem que Catalunya segueixi sent aquesta casa acollidora que ha estat sempre. I, per tant, nosaltres no li diem a ningú que renunciï a res, sinó que s'enriqueixi: nosaltres, amb el que aporten les persones nouvingudes, i el nouvingut, amb el que aporta Catalunya. No renunciem a res.

I, per tant, que ningú s'enganyi, a ningú se li traurà ni la sanitat ni cap dret social amb tot això que s'ha dit. I algú ha citat la població de Vic. Escolti, Vic és un exemple d'atenció a les persones nouvingudes, i sempre quan hem d'ensenyar un municipi anem a Vic —i a molts altres, gràcies a Déu; però, Vic, ja que l'han citat..., jo crec que és absolutament injust el comentari que s'ha fet sobre Vic.

I una de les persones que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha dit: «Vostès viuen en un país de ficció.» Home!, jo crec que ha dit moltes ficcions —moltes ficcions. I, per tant, és bo dir la veritat. I els EBE, els espais de benvinguda educativa, són un bon espai —jo els convido

que vagin a Reus, a Vic— i funcionen..., i funcionen bé. I, per tant, és bo que més que parlar des de la tribuna, a part de ser aquí, també siguem en el territori i vegem el que passa.

En els últims deu anys Catalunya ha rebut un milió de persones nouvingudes, de diferents orígens. I és cert que tot això comporta, i les ha comportades, tensions al carrer, a les aules, a la sanitat, als serveis socials. Però per això també hi ha hagut una tasca molt important del moviment associatiu, dels ajuntaments, dels consells comarcals i de la Generalitat, en totes les etapes, i s'ha fet bona feina. I per això, amb més d'un milió de persones nouvingudes tenim aquesta societat de convivència que sembla que a alguns els sàpiga greu que la tinguem. Doncs nosaltres ens en sentim orgullosos. I per això nosaltres, com que volem un país de persones, de ciutadans, el que demanem és que es parli de drets i de deures. Hem de fugir d'aquell «bonisme» del «papers per a tothom», i hem de fugir també dels que voldrien promoure la xenofòbia, i parlar de drets i deures, perquè és la manera de conviure: tenint drets i exercint-los, i tenint deures i també complint-los.

En el debat de totalitat vam oferir el Grup de Convergència i Unió per obtenir diàleg. I vull agrair als grups parlamentaris que donen suport al Govern, i també al secretari d'Immigració, la voluntat de diàleg que hi ha hagut. I, per tant, des de Convergència i Unió creiem que s'ha aconseguit, i hi hem arribat, un text final amb què ens podem sentir còmodes governi qui governi. Per tant, és una llei que dóna unes bases importants per treballar per al futur, per fer i seguir fent una societat acollidora. Per tant, des de Convergència i Unió agraïm el diàleg.

Amb aquesta mentalitat de diàleg vam presentar seixanta esmenes al text original aprovat pel Govern; una bona part, trenta-dues, han quedat una part acceptada i altres transaccionades. Jo vull destacar alguns temes. Per una banda —i alguns els han citat—, nosaltres creiem que una llei d'acollida no podia deixar de banda els infants. I aquí, com que hi havia estira-i-arroses, doncs, semblava que això no podia ser-hi, i ho hem deixat d'una forma oberta. Escolti, el departament competent en matèria d'educació regularà com es fa aquesta acollida en l'etapa d'educació obligatòria.

També un altre aspecte que des de Convergència i Unió hem introduït molt a les esmenes és no duplicar serveis. Si un servei no existeix està molt bé que des del servei de primera acollida el creem, però totes les coses que ja funcionen no cal que les dupliquem. I així, per exemple, aprofitar molt els serveis de formació d'adults, que hi ha una bona xarxa arreu del país. És cert que s'ha quedat curta en aquests moments i que hi ha llistes d'espera, però el que s'ha de fer és reforçar la formació d'adults perquè en alguns casos, doncs, es pot fer des d'allà mateix.

Per una altra banda, tot el tema que han citat la consellera i el relator del tema de l'analfabetisme, que no estava, doncs, comprès a la llei. I, per tant, nosaltres creiem que hi ha d'haver una primera acció, i, d'això, els que m'han precedit tampoc n'han parlat. Escolti, aquest tema és molt positiu per a una persona nouvinguda que sigui

analfabeta, donar-li tots els instruments per a la seva culturalització i alfabetització.

També Convergència i Unió sap, i ho reconeix, i hem volgut que així consti en el projecte de llei, la tasca duta a terme, com he dit abans, pels ajuntaments, per les entitats socials del sector. I aquest reconeixement consta explícitament ara en el projecte de llei.

També, un altre aspecte: tot el tema de l'aprenentatge de la llengua catalana. Això no hi constava. Nosaltres hem dit: «Catalunya té un instrument potent, que és el Consorci per a la Normalització Lingüística; doncs, que en l'aprenentatge de la llengua catalana no dupliquem coses, aprofitem que tenim aquest consorci, que hi participen les diferents administracions, i, per tant, també, donar més força al Consorci per a la Normalització Lingüística.»

I un tema que hi posem molt interès i molta força des del nostre grup parlamentari: Convergència i Unió va proposar, des d'un inici, que s'inclogués específicament l'element de posar en valor i donar valor a l'esforç d'integració. I això ha estat possible gràcies a la modificació de la llei orgànica, que..., com s'ha dit abans, doncs, les comunitats autònomes podran elaborar un informe que certifiqui l'assistència a accions formatives, i, per tant, tant pel que fa a efectes de nacionalitat com del permís de residència. I això és important, i això ho va introduir Convergència i Unió amb la modificació de la Llei orgànica estatal sobre drets i llibertats de les persones estrangeres. Ho vam introduir nosaltres i no tothom hi va votar a favor.

I també vull dir que, sobre aquest tema, quan Convergència i Unió ho havia dit, fa anys, es feia la brometa fàcil. Doncs, fora brometes; ara, això, ja tenim diferents lleis que ho reconeixen. Per tant, vol dir que no anàvem tan desencaminats: posar en valor i donar valor a l'esforç d'integració.

Finalment, nosaltres..., hi ha unes esmenes que no s'han acceptat, que fan referència a l'Agència Catalana de Migracions, que era deixar més pautat en la llei tot el que fa referència als càrrecs que han de participar-hi, i també donar un termini de dos anys per crear l'agència, i que, mentre, assumís les competències de l'agència la Secretaria per a la Immigració. Per què? Això sí que s'ha dit: perquè estem en un moment de crisi econòmica i ens semblaria millor donar un marge de temps per crear més administració, dos anys, que esperem, doncs, que estiguem més recuperats econòmicament, i podria ser un termini raonable per fer-ho.

També dir una cosa que ens fa patir d'aquest projecte de llei... —que s'aprovarà, esperem-ho, no?, doncs—, que és que els ajuntaments tinguin els recursos per fer aquesta acollida. I, en aquest sentit, recordar la necessitat que el fons estatal per a la immigració s'ha de dotar, perquè, si no, tindrem problemes. Perquè podem fer lleis que sonin molt bé... —bé, no a tothom li sonen bé—, però als que ens sona bé aquesta llei, doncs... —als que ens sona bé aquesta llei—, el que és cert és que necessitem després la música, que són els recursos econòmics perquè això funcioni. I aquí caldrà també no passar més competències als ajuntaments que després no sàpiguem

com sortir-se'n del tema. Necessitem, per tant, que els ajuntaments tinguin els recursos per fer-hi front; perquè, en definitiva, bona part de l'aplicació d'aquesta llei anirà a càrrec dels ajuntaments, i també el suport a les entitats que fan acollida.

A Convergència i Unió sabem que Catalunya, com he dit, és terra d'oportunitats i d'acollida, amb més de 7 milions de ciutadans i ciutadanes, un sol poble. I nosaltres seguirem treballant des de tots els estaments perquè els catalans, tots els catalans, puguem escriure, colze a colze, un nou futur nacional més valent, més brillant i, sobretot, socialment cohesionat, amb una llengua, una història i unes tradicions comunes, viscudes des del respecte i sempre –sempre– fruit de les diferències, que són una riquesa, sense renunciar a res, sense renunciar al que som i al que volem seguir sent. No volem només tolerar-nos, volem respectar-nos, que és molt més. I volem, també, que la llengua i la cultura catalanes no siguin un element folklòric, sinó la llengua i cultura vives que ens permeten comunicar-nos i no aïllar-nos. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo, senyor president... Per això volem una nació catalana integradora, acollidora, cívica, de drets i de deures, de qualitat humana i humanitària, que sap estimar i respectar la gent, a tothom, a tota la gent. Nosaltres som així.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Consol Prados, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, secretari d'Immigració de la Generalitat de Catalunya..., benvinguda també i salutacions especials a les persones i les entitats que ens acompanyeu avui, sobretot perquè aquesta llei també és vostra, per la vostra participació durant tot el procés i sobretot per la tasca que heu realitzat des de fa anys en polítiques d'acollida. Faré una defensa global de la llei, atès que tant la consellera com el diputat relator ja han desgranat els principals eixos de la llei que aprovem avui.

Fa uns dies, en una xerrada al barri de Sant Narcís, a Girona, durant el col·loqui un jove d'origen marroquí va fer una aportació que avui vull recollir. Va dir: «Jo m'he integrat perquè he volgut i perquè he pogut.» He de dir que el seu comentari em va fer pensar. Em va fer pensar i crec que amb el seu comentari expressava dues condicions per a la integració: voluntat i oportunitats. Voluntat de pertànyer i un espai, un entorn, una societat que faci possible tirar endavant els nostres projectes personals. Dues condicions, una personal i l'altra de l'entorn que no deixa de ser un compromís mutu, una relació mútua de la persona cap a la comunitat i de la comunitat cap a la persona. Voluntat i oportunitats, que és, precisament, el que vol garantir la Llei d'acollida de les persones immigrades i retornades a Catalunya.

Les societats competitives i dinàmiques i riques ja no es mesuraran només pel seu nivell de creixement econòmic. Jo crec que s'han de mesurar, també, per la seva capacitat, per la capacitat de la seva població, pel nivell de benestar, pel grau de cohesió social, per la maduresa de la seva ciutadania, maduresa d'organitzar-se, de ser i actuar com a ciutadania activa. Farem una societat més forta si tenim més cohesió social, sense cap mena de dubte, una societat forta ha de ser una societat cohesionada. I si volem una Catalunya forta ha de ser necessàriament una Catalunya cohesionada.

No és fàcil incorporar en menys de deu anys més d'un milió de persones vingudes d'arreu. Reconeixem els beneficis i les oportunitats, ho hem de fer. Però tampoc podem negar els impactes i els reptes que ens provoca la immigració; ni negar, ni tancar els ulls, ni fer proclames demagògiques i simplistes. Senzillament, davant aquesta realitat, el que hem de fer és governar, fer la política útil. Hem de governar aquesta realitat amb intel·ligència i amb responsabilitat perquè és estratègic per al nostre país. Per això varem signar el Pacte nacional per a la immigració, i, com deia el diputat, no només signar, sinó treballar i posar-nos d'acord en aquelles mesures, en aquelles estratègies, que Catalunya necessita per governar aquesta realitat. I per això també aprovem aquesta llei. El repte de les nostres societats modernes i de Catalunya és gestionar la diversitat, perquè Catalunya és diversa i ho serà per sempre més. Negar aquesta evidència no soluciona el problema, al contrari.

El dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, arran de la sol·licitud del Partit Popular, que després també m'hi referiré, expressa, i hi podem estar d'acord, que la immigració en els darrers temps ha passat a ser un dels temes jurídics i polítics més importants dels països occidentals.

Aquesta llei, la Llei d'acollida, també respon al mandat estatutari: concretament s'ha fet referència a l'article 138. I, com diu el mateix Dictamen del Consell de Garanties, amb aquesta llei es desenvolupa el principi rector de cohesió i benestar social de l'article 42 del nostre Estatut. Vull, també, avui, aprofitar i recordar que la millor defensa de l'Estatut és el seu desenvolupament i amb aquesta llei desenvolupem també l'Estatut.

Senyor López, el marc d'aquesta llei està claríssim. No sé com és que té tants dubtes. El marc d'aquesta llei és una legislació estatal amb la modificació de la Llei d'estrangeria que aposta per la integració, i que són les comunitats autònomes les que han de tenir..., i els municipis els que han de tenir els instruments. El marc d'aquesta llei és l'Estatut i el marc d'aquesta llei és el Pacte nacional per a la immigració. Les polítiques transversals que vostè reclamava abans estan treballades, aprovades, signades com a full de ruta en el nostre Pacte nacional per a la immigració.

Vull destacar, també, la IV Conferència Ministerial Europea per la seva proximitat sobre immigració i integració que es va celebrar els dies 14 i 15 d'abril i la declaració que es va aprovar a la ciutat de Saragossa. Crec que ens avala del tot. Destacar d'aquesta declaració la importància que se li dona i els mecanismes que proposen en matèria d'integració creant mecanismes

adequats com és la formació, precisament el que la nostra llei estableix. Destacar també d'aquesta declaració, d'aquesta conferència europea, la importància del treball en els barris i en les zones urbanes amb gran diversitat. Senyor Rivera, Unió Europea; també ens avala la nostra proposta.

És una bona llei. És una bona llei per a les persones immigrades i per al conjunt de la població: una llei que aposta per l'autonomia de les persones, per la igualtat d'oportunitats i per la mobilitat social, que són, precisament, els fonaments de la cohesió; una bona llei per a les persones immigrades, perquè augmenta la seva capacitat i la igualtat d'oportunitats, i una bona llei per al conjunt de la societat perquè posa els instruments adients per comprendre i viure en un marc de convivència de drets i de deures; més capacitat, més autonomia, més igualtat d'oportunitats..., és en benefici del conjunt de la societat.

Per això la llei estableix tres àmbits d'informació i formació, i també s'hi ha fet referència, que són els coneixements lingüístics, els coneixements de l'entorn –el municipi, el país, els drets, els deures, els nostres principis democràtics i constitucionals– i el tercer àmbit que és la formació ocupacional. Per tant, tres àmbits que responen a tres objectius: comunicació, pertinença i capacitat.

Precisament, i s'hi ha fet també referència, el Partit Popular va sol·licitar el dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, concretament preocupats per l'article 9, la llengua. Cap novetat. Jo diria, més aviat, «l'excusa». No busquin esquerdes on no n'hi han. El dictamen expressa clarament, ho vull recordar avui, que el coneixement del català i del castellà..., perquè el dictamen deixa clar que, tal com està recollit a la llei, no és exclouent, tot al contrari: el coneixement del català i del castellà contribueix al desenvolupament dels principis de cohesió i de benestar social; conèixer la llengua –conèixer les llengües– permet la comunicació, la interrelació, l'autonomia, i, per tant, la cohesió de la nostra ciutadania.

Senyors del Grup Mixt, ho he de dir, els qui fan confrontació amb la identitat constantment de tot el que portem de legislatura són vostès. No volem comunitats aïllades. Volem una única comunitat, una única societat, un sol poble. La llei crea un servei d'acollida per a les persones immigrades empadronades. El padró, com a instrument que ens facilita conèixer la realitat de la població que viu als nostres municipis. El padró, que propicia l'accés als drets. El padró, que facilitarà l'accés als cursos de formació que la llei disposa. El padró, que tant debat ens ha provocat darrerament. Siguem coherents.

El servei d'acollida no serà obligatori, però hem volgut fer-lo útil: útil, atractiu i, quasi m'atreviria a dir-ho, necessari per a les persones immigrades, perquè augmenten la seva capacitat, els seus coneixements, i, per tant, la seva autonomia i el seu progrés i la seva igualtat d'oportunitats. Per això s'estableixen aquestes acreditacions.

Senyor López, cap peatge... –i vagi també per al Grup Mixt, cap peatge–; no enganyin la gent –no enganyin–,

si us plau; cap condició –cap condició. El Pacte nacional per a la immigració deixa ben clar que res pot condicionar l'accés als serveis socials, als drets socials, i la Llei d'acollida ho deixa ben clar.

El món local –i vull parlar del món local– és l'espai protagonista, perquè és on conviuen les persones i les seves realitats; és on es manifesten els impactes de la immigració: als barris, a les escales dels veïns, a les escoles, als serveis públics; en aquests moments és també on la crisi econòmica tensiona les relacions i les problemàtiques; és on aterra de forma concreta i a vegades contundent. El món local és, per tant, també un espai d'oportunitats.

Avui hem de reconèixer, hem de fer un reconeixement als ajuntaments, les entitats, les associacions, els agents socials que fa anys que treballen en acollida. És de justícia fer-ho, i sobretot és una invitació a continuar treballant plegats: treballar per la integració i per la cohesió de la nostra societat. Amb aquesta feina des del món local s'ha anat construint aquest model català, a què feia referència la consellera i que avui ens permet tirar endavant aquesta llei.

Però aquest reconeixement ha d'anar acompanyat de suport i de cooperació amb els ajuntaments, per tant, acompanyat de recursos. I crec que compartim, senyora consellera, aquest compromís de cooperació, de suport i de treballar plegats amb els ajuntaments. Perquè els ajuntaments necessiten els instruments adequats per fer front als reptes dels seus barris –diversos, complexos–, i la Llei d'acollida és un instrument adequat. L'espai local és espai d'oportunitats si té els instruments adequats per afrontar els reptes que té la nostra societat.

Segurament, pel que hem vist, votarem la llei els grups parlamentaris que vam signar..., que vam participar del Pacte nacional per a la immigració.

Senyors i senyores del Partit Popular, encara són a temps de sumar-s'hi, perquè, si no s'hi sumen, perden tota credibilitat. No varen signar el Pacte nacional per a la immigració. Van votar en contra de la Llei d'espais de culte. No donen suport a la Llei d'acollida. És més, han fet el possible per posar traves a la seva petició de dictamen al Consell de Garanties. No estan per la signatura de l'acord de partits, per la no-utilització partidista de la immigració. No hi són. No hi són allà on es treballa amb la voluntat de comprendre els problemes i d'aportar solució. No hi són allà on es treballa amb aquesta voluntat d'entendre el que ens passa i cercar les solucions més adequades. Només els trobem en les proclames buides, simplistes, que no solucionen res, al contrari, que empitjoren les situacions i que atien el conflicte.

Senyors diputats del Partit Popular, si volen treballar pels barris, signin el pacte, participin del Pacte nacional per a la immigració i votin la Llei d'acollida. Si no ho fan, si no s'hi sumen, no tenen cap credibilitat, i entendrem que només busquen una altra cosa. La utilització política partidista de la immigració pot ser una temptació en la recerca del rèdit electoral a curt termini, però volem deixar ben clar que és letal per a la cohesió i per a la convivència.

Torno, per acabar, al principi amb el qual iniciava aquestes reflexions. El comentari d'aquell jove: voluntat de pertinença i oportunitats. Cal invertir en integració. I crec i estic convençuda que la ciutadania ens ho demana. Cal gestionar la diversitat de les nostres ciutats, amb saviesa i amb responsabilitat, perquè aquest és el nostre repte. Si som capaços de gestionar, de treballar des d'aquesta saviesa, des d'aquesta responsabilitat, gestionant la nostra diversitat, crec, estic convençuda –n'estem convençuts– que tots hi sortirem guanyant.

Moltes gràcies i bona feina.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'illustre senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, en els darrers anys Catalunya ha viscut un fenomen demogràfic i sociològic extraordinari: l'arribada de prop d'un milió de nous catalans i catalanes ha canviat totalment, completament, la fesomia dels nostres pobles i ciutats, dels carrers i de les places, de les aules, de les escoles i dels camps.

No es tracta, però, d'un fenomen totalment nou. El nostre país ha estat tradicionalment un mosaic teixit a partir de diferents onades migratòries que han conformat..., que han acabat conformant la nostra identitat actual. Només cal recordar, per exemple, les diferents colonitzacions de l'època antiga o totes les colonitzacions de l'època medieval, que acabarien donant com a resultat la creació d'un estat català en aquella època.

Els historiadors Jordi Nadal i Emili Giralt també van recordar en el seu moment la immigració occitana que es va donar durant el segle XVI, que va propiciar que a determinades poblacions –l'Hospitalet, Girona..., poblacions ben diverses, s'arribés fins a un 20 per cent –20 per cent– de població d'origen occità.

Les cròniques de l'època ens parlen dels sentiments contradictoris que va generar en aquells moments aquella onada migratòria, però igualment també dels mecanismes que va saber teixir en aquell moment la societat civil durant el seu procés d'inserció.

Però indubtablement ha estat durant el segle XXI i el principi del segle XXI quan s'han produït les onades més importants. La primera d'elles correspondria al primer terç del segle XX, entre el 1900 i el 1930, amb les obres del metro i de l'Exposició Universal de Barcelona, i la segona aniria del 1950 al 1975, marcada pel poder d'atracció del creixement industrial i el desenvolupisme franquista.

Més enllà de les grans xifres, les dues onades migratòries tenen elements en comú: d'una banda, la procedència majoritària de l'Estat espanyol, també l'absència de polítiques públiques i un caos urbanístic considerable, elements tots ells poc favorables a la integració; de l'altra, la manca de llibertats –els moments centrals d'ambdues onades migratòries coincideixen amb dos moments de

dues dictadures– i l'absència d'una mínima estructura d'autogovern i fins i tot també de poder municipal.

També un altre element comú és la mobilització del teixit associatiu i les xarxes familiars com a principals elements d'acollida i integració. I finalment –i això voldria remarca-ho, perquè continua sent una constant–, els intents d'utilització –ja en aquells moments afortunadament poc reeixits– per part de determinats partits polítics com a instrument de divisió de la nostra societat.

En definitiva, en conclusió, la immigració ha estat un element substancial per al nostre país; m'atreveiria..., que ha estat un element identitari: Catalunya no seria el que és si no s'hagués teixit, ho repeteixo, a través de l'aportació de molts catalans i catalanes.

Però, tot i reconèixer aquesta realitat històrica, és evident que l'anomenada «tercera onada migratòria», la que hem viscut en els darrers deu anys, presenta elements totalment nous.

Avui, el nostre país té més de catorze nacionalitats amb més de vint mil ciutadans i ciutadanes, i es parlen no dues llengües, com voldrien veure alguns, sinó més de 250 llengües: Catalunya ha deixat de ser bilingüe, ha passat a ser multilingüe.

Es tracta, en definitiva, d'una realitat complexa, difícil de gestionar, que representa un repte formidable per al nostre país, però que també genera, i ho hem de reconèixer, conflictes en les escales comunitàries i preocupació entre molts ciutadans i ciutadanes, tal com posen en evidència any rere any les enquestes del Centre d'Estudis d'Opinió.

Es tracta d'una preocupació que hem de saber comprendre i atendre, que no podem obviar ni bandejar amb etiquetes fàcils, ni tampoc amb discursos populistes però clarament insensats.

Davant aquesta realitat, el missatge que hem de donar a la ciutadania és que no existeixen receptes màgiques; que aquells països que fa anys van esdevenir referents, referents importants, avui tenen problemes importants en els seus suburbis; que no s'hi val ni el paternalisme d'alguns ni el *laissez-faire* dels altres; que ens calen mesures concretes, mesures pràctiques que avancin cap a una mateixa direcció: incorporar la diversitat però al mateix temps bastir un espai comú de convivència.

L'actuació del Govern, i més considerablement i més concretament la de la conselleria d'Acció Social i Ciutadania, en aquests darrers anys ha estat, al nostre entendre, notable, més que notable, i a més a més ha estat teixida a partir d'un ampli consens associatiu i polític. Les aules d'acollida, els plans educatius d'entorn o el Pla de ciutadania i immigració –hereu, és veritat, dels plans interdepartamentals vigents des del 1993– van esdevenir durant la legislatura passada fites importants. Però també durant aquests darrers anys hem estat capaços d'afrontar aquest repte a través de tres eines molt potents: d'una banda, el Fons estatal d'immigració, negociat l'any 2005 per l'aleshores diputat al Congrés espanyol Joan Puigcercós; de l'altra, el Pacte nacional per a la immigració, i també, finalment, aquesta Llei

d'acollida. Tots tres han estat instruments útils i, ho repeteixo, bastits a través d'un ampli consens.

Però avui ens dotem d'un nou instrument, aquesta Llei d'acollida. La llei defineix un nou marc competencial en aquesta matèria i crea una agència de migracions per tal de facilitar, per fer més fàcil, més eficient, la gestió d'una política que és canviant per antonomàsia com és la política migratòria. Però sobretot i principalment aquest projecte de llei desenvolupa de forma clara, plena una mesura del Pacte nacional per a la immigració, un pacte signat per bona part de la societat d'aquest país i per la major part dels grups polítics representats en aquesta cambra.

La llei, doncs, crea un nou servei públic, el servei d'acollida. Fins ara l'acollida havia estat atesa de forma principal pel teixit associatiu i pel món local. A partir d'aquí, a partir d'aquesta llei, la convertim en un dret.

Però també la política d'aquests anys per part dels ajuntaments i de la societat civil queda recollida, plasmada, concretada en aquest projecte de llei; ha estat, i ho hem de reconèixer, un pòsit imprescindible per tal d'arribar al text actual.

El primer objectiu d'aquest servei és molt clar: aconseguir l'autonomia i la integració de les persones novvingudes. Es tracta de tot un seguit d'activitats de formació en el coneixement de la societat catalana i el seu marc jurídic, lingüístic, prioritzant lògicament el català com la llengua pròpia del país, i del mercat laboral. Es tracta –voldria remarcar-ho, perquè hi ha qui no s'ha llegit el text de la llei– d'un procés totalment voluntari. Aquest és el nostre model: adscripció voluntària a un espai comú de societat, que convida, que demana als nous catalans i catalanes que s'integrin a la nostra societat.

Els beneficis per a la persona novvinguda de participar en aquest procés són evidents: incrementarà la seva formació, reduirà la seva precarietat i, si ens atenem a les noves competències recollides també en aquest document i que també recull el projecte de llei, incorporarà un element objectiu, i em sembla important remarcar-ho, avaluable en l'obtenció de l'informe per a la utilització de l'arrelament, la renovació de l'autorització de residència temporal o l'adquisició de la nacionalitat espanyola.

Però quins són els beneficis per a la societat d'acollida? N'hi han i també són importants. N'hi ha com ara la millora del capital humà i social del país, però també de concrets, de promoció de la socialització de la població novvinguda, de major implicació en el teixit associatiu i en les comunitats de propietaris, en definitiva en el futur de la nostra societat.

És evident, doncs, que la formació de bons conductors –i podria utilitzar aquest símil– reduirà substancialment els riscos de sinistralitat i facilitarà una millor convivència viària, una millor cohesió social.

La llei aconseguirà, si ens atenem als vots que es van produir en la Comissió de Benestar i Immigració, un suport ampli, d'un 88 per cent d'aquesta cambra. I voldria des d'aquí agrair el paper que ha jugat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i principalment el

senyor Josep Lluís Cleries. Hem tingut molts debats al voltant d'altres temes, però vull reconèixer des d'aquí l'actitud responsable i coherent que ha mantingut el seu grup parlamentari en el tema de la immigració, tant en el pacte nacional com en aquesta acollida, i estic convençut que també el mantindrà i que sabrem trobar un acord en desenvolupar una altra mesura del pacte nacional, com és un acord per a la no-utilització instrumental de la immigració.

Però l'acord no ha estat possible amb el Grup Mixt i amb el Grup del Partit Popular. I voldria referir-m'hi, de forma molt breu, no per un menysteniment, sinó bàsicament perquè em sembla que avui és un dia de celebració, que no voldria ni tan sols tacar destinant-hi algunes cites punyents.

El Partit Popular i el Grup de Ciutadans s'han centrat en tres temes. El primer tema és la referència al fet que aquesta llei havia de ser una llei que recollís, i cito textualment les paraules del diputat del Partit Popular, la integració. I llegiré una de les esmenes que ha presentat el Partit Popular, perquè em sembla interessant que la coneguem tots plegats. Diu així, esmena número 50: «Les persones immigrants poden accedir a l'ocupació per compte propi o aliè una vegada obtinguda la corresponent autorització administrativa per treballar i sense que la condició de persona immigrant signifiqui impediment ni cap discriminació.»

El problema és que no estic llegint l'esmena del Partit Popular, és que estic llegint la Llei d'integració del País Valencià. I això, senyores i senyors diputats, succeeix en vint-i-set esmenes del Partit Popular: la 3, la 4, la 10, l'11, la 12, la 30, la 42, la 44, la 45, la 46, la 47, la 50, la 51, la 52, la 53, la 59, la 60, la 61, la 63, la 64, la 66, la 70, la 72, la 74, la 94, la 104 i la 105, que són còpies literals, calcades de la Llei d'integració del País Valencià.

Jo no sé si vostès volen aplicar el pancatalanisme i comencen pel País Valencià, per intentar aplicar o incorporar a la nostra legislació el que és el País Valencià. Però si han d'agafar com a model el País Valencià, que em sembla excel·lent, segurament que ho compartirem, agafin el país però no agafin el seu Govern; em sembla que és un mal model.

(Remor de veus i alguns aplaudiments.)

El segon argument que voldria remarcar, perquè em sembla que també val la pena comentar-lo, és el tema de l'esforç d'integració. És evident que per part d'alguns grups parlamentaris que no s'han llegit el projecte de llei, perquè hi ha algú que ha vingut aquí, a aquest faristol, sense haver-se llegit el projecte de llei, s'ha intentat distorsionar la realitat, perquè en el seu moment no varen voler signar un pacte nacional per a la immigració que explicita de forma molt clara –molt clara– que mai els drets socials podran condicionar-se a l'esforç d'integració, mai. Això ho diu el Pacte nacional per a la immigració, que vostès, Grup de Ciutadans, i el Partit Popular no varen voler signar.

Hi ha un tercer element, el tercer element de la llengua. I aquí també hem de desfer alguns equívocs, perquè probablement algú que sentís la intervenció del senyor

Domingo podria tenir la intenció o la temptació de creure, benèvolament, que el senyor Domingo està defensant el bilingüisme en aquest país, cosa perfectament encomiable. Però els reitero una cita del senyor Domingo; diu així: «La llengua d'acollida dels immigrants ha de ser el castellà.» I diu també: «El diputat autonòmic va sostenir que el castellà ha de ser la llengua d'acollida, l'única llengua d'acollida, per seguretat jurídica» –cito textualment–, «per a millor prevalença dels seus drets i per afavorir la integració a Espanya.» Aquest és el seu gran element: vostès, disfressats d'àcrates, ens vénen aquí a presentar una proposta pràcticament calcada a la proposta de Menéndez Pelayo de nacionalisme espanyol. Els demanem, en tot cas, que modernitzin els seus plantejaments.

Jo crec que, en el tema de la llengua, més que citar la resolució del Consell de Garanties, a més a més, ho repeteixo, avalat pel diputat del Partit Popular, hem de citar una frase que em sembla que va ser contundent i que es va pronunciar en el tràmit de compareixences. Diu així, diu: «Voluntat de fer servir el català en tenim no només perquè ens obri portes a la feina, sinó perquè creiem que ha de ser la llengua vehicular en tant que llengua pròpia del país. A Catalunya, som moltes ètnies i cultures i llengües; algunes han arribat a ser la tercera llengua, com és el cas de l'amazic, però de llengua comuna només n'hi ha d'haver una, i aquesta és el català, però falta sensibilitzar la població autòctona de la importància del terme i de l'ús arreu.»

Aquesta frase, senyores i senyors, no l'ha pronunciat ni Torres i Bages, ni Josep Morgades, ni Valentí Almirall, ni Antoni Rovira i Virgili, l'ha va signar, la va dir, la va pronunciar una persona tan sospitosa de nacionalisme català, nacionalisme excloent, com el senyor Abdelhak Akandouch, president de la comunitat amaziga, que representa la gens menyspreable xifra, en aquests moments, de 200.000 catalans i catalanes. Jo crec que farien bé vostès de revisar el seu model i adaptar-se a una realitat que no és la que vostès voldrien.

En definitiva, senyores i senyors diputats, crec que avui, deixant de banda algunes insinuacions, tenim una nova constatació, i és que, més enllà de les excuses que alguns han incorporat, més enllà de l'element de l'Agència de Migracions, més enllà de l'excusa del català, més enllà d'altres elements o altres arguments que han esgrimit els dos grups que avui s'oposaran a aquesta llei, n'hi ha un altre de més important i de més inconfessable, i és que els objectius polítics dels seus grups parlamentaris estan diametralment oposats al contingut d'aquesta llei, perquè l'objectiu d'aquesta llei és la cohesió social i vostès, avui a Badalona, demà al Prat del Llobregat, el que volen és dividir la societat catalana, per qüestió de llengua, per qüestió de pentinat i, si convé, per qüestions ridícules. Però en tot cas vostès, ho repeteixo, no comparteixen el que és l'essència, i aquí és el problema, d'aquest nou projecte de llei.

En la seva intervenció, la consellera remarcava l'estudi del senyor Guillem López Casasnovas i remarcava també la importància de la inversió en la societat. I és evident que tindrà un retorn, aquesta inversió que avui substanciem, en la societat d'acollida. Però, més enllà

d'aquest retorn, la inversió d'avui, la inversió que avui aprovem representa un element molt important, encara més important: una inversió en cohesió social.

Es tracta, doncs, d'una inversió clarament rendible, perquè incideix en el millor patrimoni que té aquest país, que és no cap altre que la seva gent.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Miralles, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, president. Consellera, secretari d'Immigració, membres del Govern, dels departaments, entitats que heu vingut a participar en aquest debat, convidats, els que estan aquí i a les sales annexes, entitats d'immigrants, cònsol de l'Equador, cònsol de Veneçuela, regidora del nostre grup a Badalona –que, per sort, tots no som iguals–, benvinguts i benvingudes en aquest debat.

Bé. Vull reconèixer també, en aquestes primeres paraules, la feina feta pel conjunt de la ponència, i també el suport i el que hem pogut aprendre dels serveis de la cambra, així com de totes les persones que han participat a les compareixences, perquè tant entitats com els seus representants han contribuït que ampliïm el nostre coneixement, la nostra visió de la realitat, i també a assumir propostes que milloraven el text, com per exemple una d'elles que jo voldria destacar, que és l'eliminació d'una addicional respecte a les taxes que comportaria aquest servei. Per tant, a tots i a totes, entitats municipalistes, sindicats, col·lectius d'immigrants, doncs, reconeixement també de la feina de la seva aportació.

Aquesta és una bona llei, aquesta es una llei necessària i aquesta és una llei avui de gran oportunitat, tenint en compte el que hem viscut i el que avui coneixem també del que ha succeït a Vic i el que està succeint a Badalona. Una llei bona, necessària, oportuna, per donar respostes als reptes, a les oportunitats i també als conflictes que suposa el fet migratori, la realitat de la Catalunya d'avui, de la Catalunya diversa, la que estem construint entre tots i totes.

Crec que és important destacar que aquest projecte, que aquesta llei que aprovarem es sustenta sobre uns principis fonamentals que defineixen la Catalunya d'avui: apostar per les polítiques de ciutadania, avançar en la igualtat d'oportunitats, contribuir a l'autonomia de les persones i garantir els drets i deures per a tothom. Crec que aquest és un punt de trobada que, des de la diversitat de les opcions polítiques, ideològiques, que hi han en aquesta cambra, ens pot permetre avançar, perquè és el que connecta, relaciona la legislació amb la realitat i el que estic convençut i estem convençuts, el nostre grup parlamentari, que és majoritari en aquest país.

Com vol fer-ho? Amb un servei universal, per formació i per informació. Perquè els nouvinguts, els que hi són i

els que vindran, sàpiguen on arriben, quines lleis hi han i quina llengua i llengües parlem, i, per tant, puguem contribuir a aquesta igualtat d'oportunitats i a aquesta autonomia de les persones.

Jo els vull avançar aquests plantejaments amb un exemple que he utilitzat en diverses explicacions que he fet per Catalunya d'aquest projecte de llei, un exemple que vam traslladar al Departament de Treball fa dos anys, que va succeir a Ciutat Vella. Pakistanès repartidor de butà, no coneixia ni el català ni el castellà, va estar subcontractat, va signar uns papers en què no sabia què signava; se li deia que el seu sou no era un sou regular, sinó les propines, i, per tant, havia de cobrar la bombona i les propines. Per altra banda, vídua catalana, amb una pensió de 462 euros, demana la bombona de butà. El pakistanès porta la bombona de butà, la puja al tercer pis, la hi lliura a la senyora, la senyora paga la bombona, ell espera la propina. No hi ha propina. I ell, parlant, que ella no l'entenia, deia que no hi havia bombona. Conflicte entre els dos, conflicte a l'escala, uns posicionant-se amb una, els altres posicionant-se amb l'altre.

Aquesta llei, només que sigui per això, perquè resolgui aquest conflicte que no està ni en el pakistanès ni en la catalana, sinó en mesures legislatives que en garanteixin el coneixement, les lleis i la igualtat d'oportunitats, ja és important que l'aprovem. I això és el que no votaran ni el Partit Popular ni Ciutadans.

Bé. Aquí podria acabar la meva intervenció referint-me a algun aspecte del plantejament, que és obsessiu, del Partit Popular sobre el tema de la llengua. Ja els llegiré el punt 1 de l'article 9, perquè quedi clar, perquè les entitats d'immigrants, perquè els ciutadans de Catalunya el puguem distribuir davant de la mentida. Article 9, punt 1, diu: «La persona titular del dret d'accés al servei de primera acollida, al llarg del procés d'integració a la societat catalana, ha d'assolir les competències lingüístiques bàsiques en català i en castellà» –article 9, punt 1. No era una reforma de la Llei de normalització lingüística, no era una llei per poder homogeneïtzar a l'entorn de la llengua el nostre país. Ha mentit, no diuen la veritat.

I d'aquesta llei que avui aprovem –per tant, deia que podia acabar aquí la meva intervenció– vam fer la seva pressa en consideració l'octubre de l'any passat. Jo, l'octubre de l'any passat, en la meva intervenció vaig dir que es produïa aquella presa de consideració en un moment molt important, era el mateix moment en què s'estava quasi aconseguint el traspàs d'inspecció de treball i els primers permisos de treball a Catalunya i en què també el sindicat de Comissions Obreres s'incorporava al Pacte nacional per a la immigració; era una conjuntura esperançadora. Però també vaig dir –i ho llegeixo textualment–, vaig fer una advertiment i vaig dir: «A mi el to del senyor López m'agrada molt més que el to del senyor García Albiol i les propostes a Badalona del populisme xenòfob que ha utilitzat a les últimes eleccions municipals.»

Doncs bé, els objectius respecte a la reforma, a l'avenç d'inspecció de treball, dels primers permisos per a la immigració, són una realitat al nostre país, el que estan desenvolupant els sindicats també, i aquesta és la rea-

litat del Partit Popular, aquesta és la realitat del senyor García Albiol. De l'advertiment han passat als fets. Uns fets que per nosaltres..., crec que els hem de dir amb tota responsabilitat que són uns irresponsables. Han tingut, amb aquest paper, amb aquest pamflet, una actitud de promoure la mentida, el racisme i la xenofòbia. I no ho diu aquest diputat: mirin l'editorial avui de *La Vanguardia*. *La Vanguardia*, que no és un diari que massa sovint –i el seu grup– tracti massa bé aquest diputat i el nostre grup parlamentari, doncs, textualment diu que les explicacions del senyor García Albiol i el seu document són xenòfobs.

Per tant, senyors i senyores del Partit Popular, vostès han posat en aquest paper..., han estigmatitzat un col·lectiu, els gitanos, els romanesos, dient que són incívics, bruts, insegurs i delinqüents. I el senyor García Albiol va dir en l'explicació recollida per la televisió que venien els romanesos a delinquir i a robar. No sé si estava pensant en el senyor Bárcenas i en el senyor Matas, que potser han demanat, seguint aquest símil, una doble nacionalitat, romanesa; no sé si deuriem estar pensant en això. (*Remor de veus.*)

Doncs bé, jo els demano, al Grup Parlamentari del Partit Popular, que davant de les mentides que ha dit l'Ajuntament de Badalona, que no són certes les xifres donades, que les entitats de la ciutat han dit que fan racisme, que la premsa diu que fan xenofòbia, que canviïn –que canviïn. No n'hi ha prou a dir que han estat «extremadament desafortunades», com ha dit la senyora Mato, i no n'hi ha prou a demanar excuses, perquè qui va repartir aquest paper avui –que és la presidenta del seu partit– té les mans tacades de mentida, de racisme i de xenofòbia. Perquè els va repartir. I, quan una cosa es reparteix o es signa, es mira, es llegeix i, si ets el màxim responsable d'un partit, es retira; no es reparteix. La senyora Sánchez-Camacho, que va ser votada per aquest Parlament i és senadora per designació del Parlament de Catalunya, té les mans tacades de mentida, de xenofòbia i de racisme. I, per tant, jo crec..., els demanem molt responsablement que per resoldre això votin a favor de la llei, s'incorporin al Pacte nacional per a la immigració.

I aquí també els ho vull dir als representants de Convergència i Unió: signin l'acord del pacte nacional, perquè no s'utilitzi de manera instrumental el fet migratori en campanya electoral, signi'l, i que també el signi el Partit Popular, i fem dels reptes, de les oportunitats i dels conflictes en el fenomen migratori solucions per al nostre país, i no mesures com aquesta, que incendien el foc, però les cendres ens afecten a tots i a totes, i això és una limitació de la democràcia, un pas enrere en les llibertats. I Catalunya, amb aquesta llei d'acollida vol igualtat d'oportunitats, i no restringir les llibertats d'una part molt important de la nostra ciutadania, d'aquestes comunitats, del conjunt dels nouvinguts i del conjunt de Catalunya, que som 7 milions i mig de catalans i catalanes, independentment d'on hàgim nascut i de la llengua que parlem.

Moltes gràcies.

(*El Sr. Domingo Domingo demana de parlar.*)

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Señor presidente, por alusiones y por contradicciones.

El president

Té la paraula, un minut.

El Sr. Domingo Domingo

Señor Bosch, realmente, creo que lo que tiene que hacer un ponente, un ponente relator, cuando menos es leerse las enmiendas que presentan los grupos o los diputados. Usted no ha leído la enmienda 52 que ha presentado este diputado. Se la voy a leer para que la recuerde: «La persona titular del dret d'accés al servei de primera acollida té dret a escollir el català o el castellà, o ambdues, com a llengua vehicular de la formació i la informació. Amb aquesta finalitat, l'aprenentatge lingüístic ofert als serveis de primera acollida començarà per l'adquisició de les competències en la llengua o llengües vehiculars sol·licitades.» No mienta, por favor. Si lee las enmiendas, verá que lo que ha leído hoy aquí no responde a la enmienda que presentaba. Así que le pido rigor y seriedad, y no mentiras. Por favor.

Evidentemente, este diputado es agnóstico, no tiene vocación de lengua verdadera ni religión verdadera. En este sentido, entiende que tampoco existen lenguas territoriales, sino lenguas de las personas, y por eso defiende el concepto de cooficialidad lingüística, fundamentalmente, y por eso...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...lo aplica también en la política de acogida. Y cree fundamental que sean las lenguas oficiales, las de las personas mayoritarias, ¿eh?, las que determinen la acogida, no la lengua de los territorios ni de las supuestas naciones. En todo caso el Tribunal Constitucional...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...definirá próximamente si existe o no existe. Terminó, señor presidente.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

En cuanto al certificado necesario...

El president

Hem quedat en un minut i en porta un i mig.

El Sr. Domingo Domingo

Termino ya, en seguida, solamente es un..., muy brevemente.

En cuanto al certificado necesario, puesto que también se ha hecho alguna mención al mismo, señalar que, evidentemente, no se han podido leer los requisitos porque, entre otras razones, no se garantizan claramente los derechos, tal como ha propuesto este diputado. Y la residencia, el trabajo y la nacionalidad, y posiblemente también los derechos sociales, desde luego, quedaran condicionados a la obtención de este certificado. Obligatorio quizá no, pero necesario y sectario quizá sí.

Muchas gracias.

(*Veus de fons.*)

El president

Senyor Rafael López, demana la paraula?

El Sr. López i Rueda

Sí, senyor president, per allusions i contradiccions.

El president

Un minut.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyor Bosch, primer dir-li que jo, quan vostè parlava dels municipis, pensava que també faria referència a Vic; se l'ha deixat; que allà governen els seus, li ho vull recordar.

I segon, hi han coses que nosaltres no podem acceptar, i el que no podem acceptar són lliçons de ningú. Perquè hi ha una cosa molt bàsica en la política catalana, que és matar un missatger, però el problema existeix. Jo no sé si vostès han caminat i han anat als barris de la Salut, de Sant Roc, d'Artigues o de Llefià. (*Remor de veus.*) Perquè jo vull preguntar una cosa al grup del tripartit i a Convergència i Unió: on estaven vostès quan la consellera d'Acció Social i Ciutadania...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. López i Rueda

...i el Govern de l'Estat retallaven els fons per a la immigració i per a la integració als municipis (forta remor de veus), on estaven vostès...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. López i Rueda

...quan la consellera d'Interior retallava els Mossos d'Esquadra als barris i on estaven vostès quan des del Departament d'Educació es retallaven escoles i línies fonamentals als barris? Com li deia, vostès poden el missatger...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

...però el problema seguirà. I el que hem de fer aquí és assumir els problemes, i no callar davant dels problemes que sorgeixen.

Gràcies.

(El Sr. Cleries i González demana per parlar.)

El president

Senyor Cleries...

El Sr. Cleries i González

Senyor president, per contradiccions.

El president

Un minut.

El Sr. Cleries i González

No, només dir-li al senyor Miralles que tan important com signar un acord per no fer una utilització partidista de la immigració és complir-ho, i de vegades sense signar-ho es pot complir. I, en el seu cas, ha fet una utilització absolutament partidista del seu temps, i, per tant, que no ens vingui a passar..., i per autojustificar-se, el que ell no ha fet, perquè ha fet una utilització partidista, en aquest cas, del projecte de llei.

Moltes gràcies.

(El Sr. Bosch Cuenca demana per parlar.)

El president

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. De forma molt breu...

El president

Té un minut.

El Sr. Bosch Cuenca

...una referència al senyor López Rueda. Jo no li explicaré on estàvem o on estem nosaltres, li explicaré on estàvem el 2005. El 2005 estàvem al Congrés dels Diputats defensant aquest fons d'immigració, proposant-lo, creant-lo i impulsant-lo. Jo no sé on estaven vostès, però nosaltres hem estat els màxims impulsors, precisament, d'aquest fons.

Moltes gràcies.

El president

Passem a la votació.

En primer lloc, començarem amb les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i votarem primerament les següents: de la 5 a la 12, la 27, la 49,

la 55, la 63, 75, 77, de la 89 a la 129, de la 132 a la 142, la 147, de la 154 a la 160, de la 170 a la 176, la 216, de la 224 a la 237 i la 247.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor, 117 vots en contra i 3 abstencions.

Votem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 17 vots a favor i 117 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 117 vots en contra i 14 abstencions.

Votem ara les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i en primer lloc la número 196.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 48 vots a favor i 86 vots en contra.

I votem seguidament la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 83 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya ha estat aprovat per 117 vots a favor i 17 vots en contra.

(Aplaudiments.)

Interpel·lació

al Govern sobre la situació institucional i el desplegament de l'Estatut (tram. 300-00281/08) (retirada)

Aquesta presidència fa avinent que a sol·licitud de la il·lustre portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha estat retirada la interpellació al Govern sobre la situació institucional i el desplegament de l'Estatut.

Projecte de llei

de polítiques de joventut (debat de totalitat) (tram. 200-00089/08)

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació..., perdó, el tercer punt de l'ordre del dia és el debat a la totalitat sobre el Projecte de llei

de polítiques de joventut. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora, Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, permetin-me que abans d'entrar en el Projecte de llei de polítiques de joventut pugui manifestar la meua satisfacció per l'acabada d'aprovar Llei d'acollida de les persones immigrades i retornades.

Però ara em voldria centrar en un projecte de llei, el Projecte de llei de polítiques de joventut, perquè aquesta ha estat una demanda històrica del món juvenil català i una de les prioritats d'aquesta legislatura. Aquesta llei regula l'única competència exclusiva de la Generalitat pendent de desplegament des de l'Estatut del 1979. I podem dir, doncs, que és una llei que dona resposta a una demanda de trenta anys. Que no hi hagués llei no vol dir que durant aquests trenta anys no s'haguessin fet polítiques de joventut, però durant tot aquest temps, des del món local, des del Govern de la Generalitat, des de les entitats juvenils, representades en aquest cas pel Consell Nacional de Joventut, han anat construint conjuntament el model nacional català de polítiques de joventut.

La llei servirà per crear el marc legal que blindi i consolidi aquest model construït al llarg de tot aquest període. Actuarà com a paraigües aglutinador, recollint, ordenant, sistematitzant totes aquelles polítiques de joventut que fins ara estaven disperses, amb l'objectiu de coordinar-les i dotar-les de coherència i continuïtat. Unificarà criteris i delimitarà les funcions i les competències de les diferents administracions. La Generalitat té competència exclusiva en matèria de joventut tal com estableix l'article 142 de l'actual Estatut d'autonomia. Els ens locals en són responsables en l'impuls i en el desplegament d'aquestes polítiques. L'Estat no hi té competències i les subvencions estatals i de la Unió Europea són gestionades per la Generalitat.

Començaré per exposar el contingut i els conceptes d'aquesta llei amb els quals espero de part de tots els diputats i diputades que la debatran en ponència que els donin el ple recolzament.

La Llei de polítiques de joventut regularà instruments que ja estan funcionant, com el Pla nacional de joventut, que estableix aquest marc general per garantir que les polítiques de joventut impulsades des de les diferents administracions persegueixin sobretot objectius comuns, alhora siguin coherents i complementàries. Dóna valor jurídic i alhora revaloritza la funció del Pla nacional de joventut que a partir d'ara tindrà la consideració de Pla sectorial de coordinació en matèria de joventut, si avança la llei.

Consolida una filosofia de treball conjunt amb el món local i amb el teixit associatiu, en aquest cas el Consell Rector del Pla nacional de joventut, que incorpora l'Associació de Municipis, la Federació i el Consell Nacional, és el millor exponent d'aquesta filosofia de treball. En la línia del que estableix el propi Pla nacional i la reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya,

la llei reconeixerà aquest caràcter interdepartamental i transversal de les polítiques de joventut, i estableix que tots els departaments comparteixen responsabilitats en matèria de joventut.

El projecte de llei que avui ens ocupa situa l'emancipació juvenil com a eix de referència d'aquestes polítiques, tot conceptuant les persones joves com aquell col·lectiu que majoritàriament està immers en processos formatius o d'inserció laboral o d'emancipació domiciliària. Les polítiques de joventut, per tant, es vinculen principalment a la garantia de la construcció del propi projecte de vida, és a dir, l'accés dels joves a la plena ciutadania. Dóna continuïtat a l'aposta del Govern de la Generalitat de situar l'emancipació juvenil com a eix central de l'acció de Govern amb l'aprovació d'instruments com l'acord de mesures per l'ocupació juvenil o el Pacte nacional de l'habitatge.

Un altre element a tenir en compte és que aquesta futura llei regularà i donarà empara legal a òrgans i instruments ja existents, com l'Observatori català de joventut, institut com a òrgan de l'Agència catalana de joventut, institut com a òrgan de l'Agència catalana de joventut.

D'altra banda, la norma també visibilitza i consolida la figura que ja fa temps que existeix, però que no ha estat reconeguda fins fa ben poc, que és la dels professionals en polítiques de joventut. Uns professionals que han estat oblidats durant molt de temps i que sovint han hagut de fer la seva feina en condicions de precarietat laboral a les quals fins ara mai ningú no havia facilitat itineraris de professionalització.

Amb la llei se supera, doncs, aquest dèficit històric i posem recursos a l'abast d'aquests professionals per tal que puguin dur a terme la seva feina. Un suport que va en la línia d'aposta de la Secretaria de Joventut per impulsar aquesta figura professional i que fins ara s'havia traduït o s'ha traduït en diverses propostes formatives, concursos de formació, màsters de joventut, màsters en joventut i societat. De fet, l'aprovació de la llei era la primera demanda del manifest fundacional de l'Associació de Professionals en Polítiques de Joventut.

Un altre element que vull destacar és que, en la línia d'afavorir unes polítiques coherents arreu de Catalunya, del país, la llei homogeneïtza i fixa el concepte de joventut, defineix, com he dit abans, la joventut com aquell col·lectiu majoritàriament immers en processos de formació i/o inserció laboral o i/o –perquè poden ser les dues coses– l'emancipació domiciliària, del qual es deriven unes identitats i unes necessitats específiques. Unes persones que viuen una etapa de transició cap a la vida adulta i amb unes circumstàncies que dificulten el seu ple exercici de ciutadania. A nivell, no només, a nivell social, polític, econòmic i cultural.

La norma estableix també el concepte jurídic administratiu de la joventut, i fixa per primera vegada la delimitació clara de l'edat considerada com a juvenil. Fixa la cota inferior als setze anys i la cota superior als vint-i-nou. Amb tot, la llei admet que pugui haver-hi una certa flexibilitat en aquests marges a l'hora de considerar determinades polítiques de joventut. I els posaré uns exemples, per exemple, els ajuts a l'habitatge s'estenen

als joves i les joves fins als trenta-cinc anys, i els programes de salut, els d'afectivitat i sexualitat, s'adrecen a menors, també a menors de setze anys.

La llei consolida el rol del Consell nacional de joventut com a representant del moviment associatiu juvenil a Catalunya, amb la interlocució entre les administracions, i reconeix també el seu rol en el foment de l'associacionisme juvenil. A més reconeixrà noves estructures de participació juvenil, com els grups de joves, entesos com a grups de fet, però sense personalitat jurídica, els consells locals de joves, plataformes juvenils, i un altre tema que en voldria destacar també a més del contingut i els elements clau que els acabo d'apuntar, és que tot allò que té a veure amb el futur desplegament de la llei que preveu l'impuls d'una sèrie de polítiques específiques per a joves que es desplegaran amb diferents instruments. Com ja s'ha apuntat, el Pla nacional de joventut de Catalunya serà l'instrument principal, però no l'únic.

Aquest Pla nacional de joventut de Catalunya, el que tenim en vigència, 2000-2010, es va aprovar l'any 2000 i es va voler, en aquell moment, que fos un pla de país, acordat i consensuat amb tots els agents: el món local, el teixit associatiu i els grups parlamentaris. Era una aposta, en aquells moments, revolucionària, no podem dir-ho d'una altra manera, que amb el pas del temps i dels anys ha donat molts bons resultats. El Pla nacional de joventut de Catalunya va ser el precedent dels grans pactes de país posteriors, com han estat el Pacte per l'educació, el Pacte nacional per la competitivitat o el Pacte nacional per la immigració.

Per tant, el Pla nacional de joventut es planteja com aquest full de ruta de les polítiques de Catalunya, de joventut a Catalunya per als propers deu anys vista. Aquest any finalitza la vigència, ho he dit abans, del Pla que tenim en vigor i estem en ple procés de redacció del nou Pla nacional de Catalunya 2010-2020. En la seva definició hi han pres part els actors implicats en el disseny i en l'execució de les polítiques de joventut: el Govern de la Generalitat, les entitats municipalistes, el moviment associatiu juvenil, representants del Consell Nacional.

Abans de redactar-lo, hem recollit les demandes i les inquietuds dels joves mitjançant un procés participatiu exemplar, que ha donat veu a prop de més de deu mil joves i ha recollit més de 42.000 aportacions. La Trobada Nacional de Polítiques de Joventut, celebrada a finals de febrer a Manresa, va servir per a fer el retorn d'aquest procés i fixar les bases del nou pla, que ara mateix, com els he dit, estem en procés de redacció.

Un altre element a tenir present és que la llei dona cobertura a la creació de la xarxa nacional d'equipaments juvenils. Aquesta xarxa, que es desplegarà mitjançant un decret, implicarà la generalització de les oficines joves, amb l'objectiu de cobrir tot el territori. Ara mateix tenim deu oficines joves en funcionament –un projecte pilot–, que fan la funció de concentrar en una finestra única tots els serveis públics que les diferents administracions adrecen als i a les joves per tal de facilitar-los l'emancipació, una oferta que en un context actual, de situació de crisi, com el que estem vivint cobra més sentit que mai.

Les oficines tenen un abast comarcal, i el seu funcionament es basa en els principis de proximitat i subsidiarietat, així com en el treball en xarxa entre les diverses administracions –ajuntaments, consells comarcals, Generalitat, entre altres. Fan un èmfasi especial, però no exclusiu, en els eixos de treball i habitatge.

La proposta d'aquesta xarxa nacional d'equipaments juvenils va néixer arran de la constatació que la gent jove tendeix a apropar-se més fàcilment als equipaments i serveis que han estat dissenyats específicament per a ells, que no pas aquells altres que tenen un caràcter més generalista.

La concentració en un sol espai físic dels diferents instruments adreçats a facilitar l'emancipació de la gent jove ha de servir per fer-los més accessibles i proposar una veritable oferta integral de serveis per a l'emancipació. Les oficines joves actuen com a finestra única i són un bon exemple de cooperació interadministrativa. La xarxa nacional d'emancipació juvenil, que el Govern desplegarà fins al 2015, estarà integrada per seixanta-quatre oficines joves, que s'implantaràn a totes les capitals de comarca, a les ciutats de més de cinquanta mil habitants i en aquelles poblacions de més de vint mil habitants que tinguin unes circumstàncies socials que recomanin un treball a favor de les persones joves.

Què hem fet, fins ara, per al desplegament d'aquesta xarxa? Doncs, hem dissenyat tot el Pla d'equipaments i de serveis a la joventut per a marcar les necessitats bàsiques a cada territori; hem posat en marxa, amb aquest sistema de pilotatge que els deia abans..., implantant aquestes deu oficines joves a les demarcacions –deu, n'hi tenim; no els les cito, perquè segur que tots vostès les coneixen–, i properament preveiem que entrin en funcionament la de Badalona, l'Hospitalet i, a nivell comarcal, Maresme, Osona, entre altres.

Les oficines joves són fruit d'aquest treball cooperatiu, com deia abans, entre les administracions, mitjançant aquests convenis entre la Generalitat i els ens locals.

Finalment, jo voldria destacar, ja que no em queda gaire temps, que aquesta llei estableix també les condicions de desplegament per a tots aquests instruments que ara els he parlat, però també estableix la calendarització del seu desplegament i, evidentment, ve acompanyada d'una memòria econòmica.

Per tant, ens trobem davant d'un projecte de llei que té com a eixos centrals l'emancipació i la participació juvenil, una llei que regula l'única competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya que està pendent de desplegament des de la recuperació de la Generalitat, i a més a més el text establirà que els poders públics han de fer polítiques específiques per a joves.

Aquestes són les millores que comportarà per a la societat catalana el nou projecte de llei. Els demano, a tots els diputats i a totes les diputades que formaran part d'aquesta ponència, que valorin..., que ens donin recolzament. Crec que aquesta és una matèria que calia legislar, que és un instrument que ens ha de donar, sobretot, eines a la nostra gent jove per a poder iniciar i per a poder tirar endavant aquest procés d'emancipació. Per tant, els demano a tots vostès..., evidentment, tots

els suggeriments, però els demano el màxim consens i que aquesta llei la puguem votar per unanimitat en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Poden fixar ara posicionament els grups parlamentaris, i té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Albert Batalla.

(Pausa.)

El Sr. Batalla i Siscart

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera –que ara marxa–, senyores i senyors diputats, senyor secretari general de Joventut i director de l'Agència de Joventut, bé, ens disposem a debatre a la totalitat aquesta proposta, aquest Avantprojecte de llei sobre les polítiques de joventut en el nostre país. Jo faré ús dels deu minuts fent una intervenció en tres parts. La primera és analitzar com arribem fins aquí, fins aquest debat a la totalitat i el posterior debat de les esmenes parcials.

No direm cap secret si diem que aquesta llei ha patit una mena de viacrucis, perquè des del 2003, quan hi va haver, doncs, el canvi de govern, quan hi va haver el primer tripartit, va ser una de les prioritats que es van situar damunt de la taula, la redacció i el debat de la llei de polítiques de joventut. Som al 2010, per tant han passat set anys; si hem de ser sincers, són sis anys, perquè en definitiva al 2003 va ser molt a les darreries que va entrar el nou Govern, i, per tant, sis anys per fer una llei de joventut. Déu n'hi do. Em permetran que sigui un punt crític des de Convergència i Unió amb aquesta dinàmica, no?, perquè, evidentment, sis anys per fer una llei de joventut amb tres secretaris generals diferents, amb múltiples anuncis que la llei ja estava, que la llei ja estava... Recordaran alguns dels diputats de l'hemicicle un dinar convocat per la mateixa consellera pocs mesos després de començar aquesta legislatura, on parlàvem de la llei de joventut i on parlàvem d'aquesta necessitat que hi hagués la llei i, a més a més, de la imminència d'aquest procés. Doncs bé, estem acabant la legislatura, i ara per via d'urgència fem una modificació fins i tot de l'ordre del dia d'aquest plenari, per poder-hi entrar el debat d'aquesta llei.

Per tant, d'entrada, un punt de crítica, que em sembla que és legítim per part nostra, respecte al procés d'aquesta llei. A nosaltres ens hauria agradat de poder fer un debat, doncs, més reposat al voltant de la Llei de polítiques de joventut, perquè en definitiva el Govern hauria hagut de fer els deures molt abans, portant-la a aquest Parlament.

Per tant, i sobre l'apel·lació que feia fa un segon la consellera i, bé, en altres moments que també ho ha fet, com va ser en l'acte de Manresa del Pla nacional de joventut, no posin sobre els diputats i les diputades d'aquest Parlament, i especialment sobre els diputats i les diputades de l'oposició, la responsabilitat de tramitar de forma urgent aquesta llei. Nosaltres serem, com sempre, còmplices amb les polítiques de joventut i intentarem

fer la feina al més ben feta possible, però si aquesta llei no va endavant, senyora consellera, no serà perquè nosaltres hi posem pals a les rodes, sinó que serà pel retard que vostè han tingut a l'hora de portar aquesta llei al Parlament de Catalunya. Parlava abans, quan ha sortit un moment, parlava que això ha semblat un viacrucis; vostè hi entén força, en viacrucis, perquè a Sant Hilari se'n fa un de molt important, però ha semblat un viacrucis. Malauradament, estem gairebé a l'última estació i intentem ara portar aquesta llei al Parlament.

Per tant, la forma ha estat aquesta, nosaltres en discrepem; anem al fons de la llei. Tindrem oportunitat de parlar d'esmenes i parlar del contingut de la llei, parlar sobre la necessitat d'un acord al voltant d'aquesta legislació en matèria de joventut. La nostra voluntat, la nostra predisposició, com sempre ha estat en aquest àmbit, és de col·laboració, de sincera col·laboració per tal de trobar acords i consensos al voltant de les necessitats dels joves del país. Haurem de parlar de distribució de competències; haurem de parlar de com es validen els processos d'emancipació; haurem de parlar de quin és el paper de la Secretaria General de Joventut dins del Govern; haurem de parlar dels instruments, si són adequats o no, els que es plantegen a la llei, per ajudar els joves a desenvolupar el seu propi projecte de vida. De tot això, estem disposats a parlar-ne, i estem disposats a arribar a acords que facin, doncs, que aquest instrument que és la llei, es pugui aprovar quan correspongui. Però no ens posin pressa –no ens posin pressa–; ja sé que el calendari és molt ajustat, però, hi insisteixo, no són responsabilitat de l'oposició els temps en què la llei s'ha portat al Parlament de Catalunya.

Per tant, procés –forma–, fons –continguts–, en parlarem, i la nostra voluntat serà d'acord. I, en tercer lloc, quin és l'objectiu de l'aprovació de la llei? La llei com a tal no és un objectiu; és i ha de ser sempre un instrument, i penso que un instrument al voltant d'una necessitat que hi ha en aquests moments al país, que és tot el procés vinculat a les polítiques de joventut i a les necessitats que els joves tenen en aquests moments en el nostre país.

Miri, nosaltres hem parlat en diverses ocasions respecte a quines són aquestes necessitats i com nosaltres creiem que el Govern hi ha de fer front. I, malauradament, també aquí hem de ser crítics. S'ha fet feina? Evidentment que se n'ha fet. S'ha fet prou feina?, s'ha fet prou bé, la feina? Nosaltres creiem que no. Per tant, no posem sobre la llei tota l'expectativa que, a partir de la llei, resoldrem tots els problemes dels joves del país, perquè la llei és un instrument, i sense la llei hem pogut fer molta feina durant molts i molts i molts anys, i creiem que especialment aquests darrers anys la feina no s'ha fet prou bé.

Deixi'm que li'n posi tres exemples, que a més a més n'hem parlat des d'aquest faristol: n'hem parlat amb vostè, n'hem parlat amb el secretari de Joventut, n'hem parlat amb altres diputats. Formació, ocupació i habitatge, els tres àmbits sobre els quals es basa el procés d'emancipació de qualsevol persona jove. Aquest no és un invent de la llei, aquest no és un invent tampoc d'aquest Govern; això és un consens que es va establir

al voltant del Pla nacional de joventut, creat l'any 2000, per consens de tots els grups parlamentaris i impulsat per la Generalitat de Catalunya. Molt bé.

Qüestions vinculades a educació. Quants anys fa que parlem sobre el traspàs de les beques en aquest Parlament? Quants anys fa que instem el Govern que faci la feina necessària per poder tirar endavant aquesta política pròpia que, a més a més, el Tribunal Constitucional, fins i tot el Tribunal Constitucional, ens reconeix? Quants anys fa? Què ha fet el Govern? Més aviat poc, per no dir res. Això depèn de la llei? Bé, depèn de la voluntat política.

Ocupació. Vam instar el Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat a fer l'aprovació definitiva, ja, després de molt temps de retard també, de l'Acord per a l'ocupació juvenil a Catalunya. Es va fer, però és que el mateix Govern l'està incomplint! —el mateix Govern l'està incomplint! Si no, li poden preguntar a la consellera de Treball com pot ser que hi hagués una dotació força destacable per a les cases d'oficis i per a les escoles taller en l'Acord per a l'ocupació juvenil a Catalunya i que, de forma unilateral, la consellera de Treball s'hagi despenjat i hagi dit que s'ha acabat, que no hi ha escoles taller, que no hi ha cases d'oficis, que es canvien els programes. Per tant, vostès mateixos estan contradient allò que entre tots vam ser capaços d'acordar sota l'impuls del Govern de la Generalitat. Posin-se d'acord, perquè, en definitiva, més enllà d'aquestes parets la gent jove té problemes que cal que els resolguem.

I habitatge; podríem parlar de moltes coses vinculades a l'habitatge. Aquest mateix Parlament va instar el Govern a fer la feina per tal de poder recuperar competències i recuperar recursos, en aquest cas de Madrid, de la renda bàsica d'emancipació, per tal que la Generalitat pogués gestionar tots els recursos vinculats als ajuts al lloguer per a la gent jove. Em poden dir quins passos han fet? Ja ho sé, que potser no és una feina estricta de la Secretaria de Joventut, i ja ho sé, que potser no és una feina estricta de la consellera d'Acció Social i Ciutadania, però vostès tenen una responsabilitat, que és que el Govern, de forma col·legiada, tingui una sola estratègia en matèria de joventut. I això no ho resol només una llei, no ho resol només un pla nacional de joventut; ho resol un lideratge, un lideratge que entenc que el Govern i la seva consellera i el seu secretari de Joventut han de tenir davant de la resta de consellers. I jo els reconec l'esforç, però també em sembla que m'hauran de reconèixer que no ens n'hem acabat de sortir, tots plegats.

I, per tant, nosaltres, com deia abans, serem còmplices d'aquesta llei, com ho hem estat en d'altres processos que s'han realitzat en aquest mateix Parlament i fora d'aquest Parlament —en el Pla nacional de joventut, per exemple—, nosaltres serem fidels a l'esperit de consens que sempre hem intentat bastir al voltant de les polítiques de joventut, però alhora també serem molt crítics i molt exigents amb quina és l'actitud i l'ànim del Govern per resoldre els problemes reals dels joves, que no es resolen amb una llei, que no es resolen amb un pla, sinó que es resolen clarament amb una actitud d'un govern que nosaltres creiem que està molt descoordinat per fer front a les polítiques de joventut.

Per tant, els demano que en aquest procés de debat de la llei intentem, també, tenir aquesta qüestió principal en la retina de tots: l'objectiu no és la llei, l'objectiu és com som capaços d'ajudar els joves a tirar endavant el seu propi projecte de vida. I la llei és un instrument, l'instrument i algú que l'ha de liderar, que la de comanar, i, en definitiva, això és l'actitud d'un govern que, per nosaltres, en aquests moments no està fent prou bé la feina.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyora consellera, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyora Núria Ventura.

La Sra. Ventura Brusca

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyors diputats, senyores diputades, secretari de Joventut, director de l'agència, representants d'entitats juvenils que ens acompanyen, d'associacions..., el que fem avui és iniciar al Parlament el camí per a l'aprovació d'una assignatura pendent: Catalunya no disposa, encara, d'una llei de polítiques de joventut tot i tenir-ne la competència exclusiva des del 1979. Per tant, més de trenta anys després del primer Estatut continuem sense legislar en aquesta matèria.

L'Estatut d'autonomia de Catalunya del 2006 de nou marca que els poders públics han de promoure polítiques públiques que afavoreixin l'emancipació dels joves per facilitar-los l'accés al món laboral i a l'habitatge per tal que puguin desenvolupar llur propi projecte de vida i participar en igualtats, drets i deures en la vida social i cultural.

Totes les actuacions en aquesta matèria estan recollides en l'article 142, com bé recordava la consellera; un article dividit en dos punts que aclareix el paper de la Generalitat en aquest assumpte: d'una banda, descriu quines són les competències exclusives en matèria de joventut, i, de l'altra, dona un paper a la institució en una matèria tan transcendent com són les relacions internacionals. Les competències exclusives són el disseny, l'aplicació i l'avaluació de polítiques, plans i programes destinats a joventut; la promoció de l'associacionisme juvenil, de les iniciatives de participació de la gent jove, de la mobilitat internacional i del turisme juvenil, i la regulació, la gestió, la intervenció i la policia administrativa d'activitats i d'instal·lacions destinades a la joventut.

Així, el projecte de llei que avui tenim damunt la taula, en el seu article 3, detalla i desenvolupa aquestes competències. Els poders públics, en matèria de joventut, han de facilitar l'emancipació de les persones joves; promoure en la formació dels joves la seua orientació, accés i mobilitat dins i fora del sistema educatiu; garantir una educació de qualitat; establir mecanismes per afavorir una ocupació i unes condicions de treball de qualitat; potenciar mecanismes d'orientació i inserció laboral; facilitar l'accés en condicions d'igualtat a les polítiques d'habitatge; fomentar la mobilitat de les per-

sones joves, o també promoure la participació juvenil i fomentar-ne l'associacionisme, per posar exemples concrets d'aquestes competències.

Aquest nou projecte de llei consolida el canvi de model que els darrers anys s'ha produït en les polítiques de joventut en el nostre país, amb un augment considerable de recursos econòmics destinats als plans locals de joventut i a les entitats juvenils, entre d'altres. La nova llei fixa un model nacional de polítiques de joventut, arriba a tothom i a tot arreu.

Els setze anys és l'edat a partir de la qual un o una jove pot emancipar-se civilment, incorporar-se al món laboral, triar itineraris formatius o abandonar l'ensenyament obligatori. Per això es fixa l'edat de la joventut entre els setze i els vint-i-nou, llevat d'aquells casos que es puguin establir per a polítiques públiques concretes, com és el cas de les d'educació sexual, en què es poden avançar fins a l'adolescència o les d'habitatge, que es poden allargar fins als trenta-cinc.

Jo diria que es poden agrupar en quatre grans eixos els objectius d'aquest projecte de llei. El primer defineix i estructura les polítiques de joventut amb la regulació d'instruments que ja funcionen, com el Pla nacional de joventut de Catalunya, donant-li, per primer cop, un valor jurídic i consolidant-lo com a pla de coordinació de la Generalitat amb el món local; alhora que reconeix el caràcter interdepartamental i transversal de les polítiques de joventut. Tots els departaments comparteixen responsabilitats en matèria de joventut, igual que totes les institucions i tots els territoris hi poden treballar. Cal reconèixer, en aquest cas, la tasca dels governs municipals al llarg de la història i fins al dia d'avui. La llei possibilitarà una major i una millor coordinació entre les administracions implicades.

Segon, fomentar una xarxa bàsica d'equipaments, de serveis i de recursos de qualitat, situant l'emancipació juvenil com a eix central de l'acció de govern. Fins avui hem demostrat que és possible, amb l'aprovació d'instruments com aquesta mateixa llei, l'acord de mesures per a l'ocupació juvenil o el Pacte nacional per a l'habitatge. La llei crea a més la Xarxa Nacional d'Emancipació Juvenil, que es desplegarà a través de la implantació de seixanta-quatre oficines fins al 2015, de les quals avui ja n'hi ha deu en funcionament.

Tercer, estructurar i dignificar el sector professional dels tècnics de joventut, visibilitzant i consolidant una figura que fa temps que existeix però que no era reconeguda fins avui. D'aquesta manera, a més, es posen recursos a l'abast d'aquests professionals per tal que puguin dur a terme la seva feina.

I, finalment, entre aquests quatre grans eixos, reconèixer les noves formes de participació, consolidant també el Consell Nacional com a interlocutor del moviment associatiu juvenil de les administracions o apostant pel desplaçament territorial dels consells locals.

Sobre aquests quatre grans eixos es configura el Projecte de llei de polítiques de joventut, una assignatura pendent, com deia al principi de la meua intervenció, que ens ha de permetre una millor coordinació entre les administracions i una major implicació dels joves,

i ens ha de garantir també més eficàcia en la gestió de les polítiques de joventut; un objectiu que no dubto que és compartit per tots els grups d'aquesta cambra. És, sens dubte, un compromís ferm, el més ferm compromís amb els joves del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, honorable consellera, secretari de Joventut, director de l'agència..., voldria aprofitar, també, per saludar els representants de l'associacionisme juvenil, del Consell Nacional de la Joventut que avui també ens acompanyen.

Aquesta llei és una llei innovadora, és una llei que desenvolupa i desplega la competència exclusiva que té la Generalitat de Catalunya en matèria de joventut, una matèria que ja era exclusiva en l'Estatut de 1979 i que després de trenta anys és desplegada. Per tant, és cert que potser anem amb un cert retard, però el retard no és dels sis anys, el retard és dels últims trenta anys. I és també una llei que compromet l'Administració pública amb els joves d'aquest país. Però aquesta llei el que no és és un element aïllat en l'àmbit de les polítiques públiques a casa nostra.

I aquí m'agradaria reivindicar el paper de les polítiques de joventut de l'àmbit de la Generalitat, però també des de l'àmbit municipal, que s'han portat a terme des del 1979, des de la recuperació de la Generalitat, des de la recuperació de la democràcia als ajuntaments. Una trajectòria que cal esmentar, la creació i la feina feta pel Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, el primer Pla nacional de joventut de Catalunya, que aquest any, doncs, serà renovat pel segon Pla nacional de joventut, la Llei de l'Agència Catalana de Joventut, que transformava el que era un instrument per portar a terme polítiques de joventut, que era una empresa pública que es deia Turisme Juvenil de Catalunya en una agència de polítiques públiques, i sobretot la feina dels darrers anys.

I, com que s'ha posat sobre la taula també en anteriors intervencions dubtes sobre la feina dels darrers anys, permetin-me donar-los algunes dades: 40 milions d'euros als ens locals del nostre país que fan polítiques de joventut, que atenen els joves, que fan intervencions sobre problemes molt concrets de la joventut, que han estat pioners en molts casos en matèria d'informació i assessorament per a joves. Catorze joves emancipats al dia gràcies a les borses d'habitatge jove: 1 borsa el 2003, 40 borses en l'actualitat. Un acord de mesures sobre ocupació juvenil amb una dotació de més de 200 milions d'euros. I un màxim d'emancipació juvenil que el 2003 arribava al 33 per cent dels joves, un màxim històric que, malgrat la crisi i havent-se reduït al voltant d'un 30 per cent, s'aguanten les polítiques d'emancipació juvenil.

I també alguns problemes: manca de traspass de beques, els problemes derivats de l'aplicació de la renda bàsica d'emancipació, que, evidentment, no són problemes d'aquest Govern, són problemes, evidentment, dels joves de Catalunya, i, per tant, aquest Govern hi ha actuat, i hi ha actuat amb molta força; però també són problemes derivats d'una estructura territorial a dins de l'Estat espanyol, la qual, evidentment, aquest grup parlamentari, ni la consellera, ni la Secretaria de Joventut comparteixen.

En aquests darrers anys, doncs, s'ha portat l'emancipació juvenil al centre del debat de les polítiques de joventut. M'agradaria destacar uns quants reptes que tenim la joventut catalana d'avui, perquè molt sovint es parla dels joves com el futur; però el que s'oblida moltes vegades és que els joves són present, i que precisament el que hem de fer és transformar el present, perquè, si no, el futur seguirà sent tan precari per a tants centenars de milers de joves catalans que avui es troben també en situació de dificultat.

Reptes en l'àmbit laboral. La crisi ha convertit el que era la precarietat juvenil en atur juvenil, allò que era la temporalitat avui es converteix en atur. Es manté, malgrat tots els esforços, que l'accidentalitat en el treball on es concentra més és en les franges de treballadors joves, hi ha problemes de formació, als quals s'estan posant mica en mica solucions, però també hi ha problemes de sobrequalificació. Bona part d'aquesta responsabilitat prové de la desregulació de les relacions laborals, que no han estat impulsades per aquest Parlament, que no han estat impulsades per Esquerra Republicana de Catalunya, sinó per altres grups que n'han estat còmplices.

En matèria de formació, tenim els reptes d'un model educatiu que s'ha de renovar, que ha de respondre a una societat més complexa; reptes també en l'àmbit de la formació professional, i reptes també en l'aplicació de l'espai europeu d'ensenyament superior.

Reptes en l'àmbit de l'habitatge. L'augment dels preus d'accés a l'habitatge dels darrers anys ha donat lloc a una crisi del crèdit que ha provocat que sigui més difícil accedir a un habitatge, malgrat que hi han més ajudes al lloguer que mai, malgrat que el lloguer avui és més accessible i malgrat que l'increment continuat de les ajudes al lloguer, de les ajudes de lloguer just, que van destinades en la seva major part a joves per part del Govern d'esquerreres, ha estat constant. I també hem patit, evidentment, els problemes derivats d'una renda bàsica d'emancipació que va ser concebuda pel Govern de l'Estat més, com a mínim al principi, com una mesura propagandística que no pas com una política pública seriosa i rigorosa.

A aquests reptes s'ha respost des del Govern, s'ha respost des de la Secretaria de Joventut, des del Departament d'Acció Social i Ciutadania, però també des del conjunt del Govern. I avui podem estar molt contents perquè tot aquell treball teòric i de mobilització que bona part de les organitzacions polítiques i juvenils d'aquest país havien estat treballant per centrar les polítiques de joventut en l'emancipació i no només en el lleure, avui són polítiques públiques que ja tenen uns certs anys de trajectòria, però que a més es consoliden amb aquesta llei.

Feta aquesta contextualització de quins són els reptes i al marc de quines polítiques s'emmarca aquesta llei, permetin-me que assenyali alguns aspectes del projecte que portem a debat que ens agradaria, doncs, destacar com a molt importants.

El títol preliminar regula l'objecte i la definició de les polítiques de joventut i aquelles definicions que ens trobem a les lleis que sovint algú, doncs, podria pensar que no tenen gaire utilitat. Són importants, perquè posen uns criteris comuns; posen uns criteris comuns sobre quines són les edats en les quals hem de considerar un jove com a objecte de polítiques de joventut. I, per tant, posen uns criteris comuns a les diferents administracions que hi intervenen i en els departaments de les diferents intervencions. També posa sobre la taula l'existència i la necessitat de tenir en compte, a l'hora de fer polítiques de joventut, un teixit associatiu juvenil molt potent en el nostre país. I aquest títol preliminar també distribueix les competències i les responsabilitats, les competències entre la Generalitat, que estableix les prioritats, i també els ajuntaments, que fan accions complementàries que hem de tenir en compte i que són un paper important, però també la responsabilitat de tots plegats, també del món associatiu representat en el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que malgrat que té una llei pròpia que el regula, en aquesta llei, evidentment, hi té un paper molt destacat.

Després, la llei detalla alguns instruments. En primer lloc, en el títol primer, els instruments de planificació. El Pla nacional de joventut ja no és només un compromís d'un paper que ha donat molts èxits, sinó que tindrà rang de norma jurídica. I, per tant, seran èxits consolidats, èxits que han d'anar molt més enllà. Es configura com un pla sectorial de coordinació de la Generalitat de Catalunya, en garanteix la participació de les persones joves i es consolida el rigor amb què s'ha treballat aquest pla, aquests plans nacionals de joventut, marcant objectiu, instruments, mesures, indicadors d'avaluació i un procés, també, de valoració i una metodologia de participació. I s'inclou, doncs, una vinculació de les administracions, de les administracions locals, dels consells comarcals, de les diputacions, dels ajuntaments, de la Generalitat, en aquest pla que s'aprovarà prope-rament.

El títol segon parla dels professionals de les polítiques de joventut, que són els qui han aguantat durant molt de temps, doncs, aquest impuls de les polítiques de joventut. Els reconeix, n'estableix les funcions i, sobretot, clarifica el seu paper en totes les administracions i les polítiques públiques. I també reconeix alguns instruments d'execució, com la xarxa nacional d'emancipació juvenil, que reunirà tots els equipaments, tots els serveis que van destinats a la gent jove del nostre país; uns serveis que no només són serveis d'informació i assessorament, sinó que són serveis per canalitzar ajudes, per tirar endavant projectes. Parlem de les oficines d'emancipació juvenil, de les borses d'habitatge, de les borses de treball.

El títol tercer de la llei parla de la participació, i aquí es consolida legalment el que ha estat una característica que diferencia les polítiques de joventut de moltes de

les altres polítiques públiques al nostre país: que els destinataris d'aquestes polítiques hi han pogut participar. I això és una tradició que evidentment hem de millorar, que evidentment hem de continuar, però que sobretot hem de garantir que estigui en el futur. Es garanteix el paper de les entitats juvenils, el paper de l'associacionisme juvenil, i es reconeixen els processos de participació i de consulta a la gent jove. I també de noves formes d'organització dels joves, grups de joves informals, com abans també n'ha fet esment l'honorable consellera.

I el títol quart, que segurament per molts serà el més prosaic, però que segurament per molts altres serà el més determinant, que és el finançament d'aquesta. En algunes lleis trobem que hi han memòries econòmiques –aquesta, en els antecedents, evidentment hi és–, però en aquesta hi ha un títol de finançament. El finançament de les polítiques de joventut són l'altra cara de la transversalitat, l'altra cara de la transversalitat d'aquestes polítiques. Un compromís, un impacte de 33 milions d'euros en els sis propers exercicis, que s'afegeixen a les dotacions que ja es fan a les polítiques de joventut.

Per tant, aquest és un bon projecte de llei. Evidentment, l'hauem de treballar; des del Grup Parlamentari d'Esquerra estem oberts a millores que es puguin fer des dels altres grups, i esperem, doncs, que aquesta llei sigui una realitat en aquesta legislatura, sobretot perquè, si diem que els joves són el futur, avui hem de començar ja a treballar el present d'aquests joves, i el present es treballa transformant-lo, treballant per afavorir l'emancipació de la gent jove, que és la millor garantia d'una emancipació social i nacional.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera –retrobada en aquest segon projecte de llei–, secretari de Joventut, president de l'Agència... –no?; bé, ja...–, representant de l'Agència de Serveis de la Joventut –per al protocol sóc molt dolent, sempre se m'escapa alguna cosa–, representants de les entitats de joventut, jo crec que a l'hora de fer la valoració d'aquest projecte de llei hem de mirar moltes coses: hem de mirar en quina situació estem, per veure a què ha de donar resposta, i hem de veure si la lletra, l'esperit de la llei, ens agrada o no ens agrada, o si es podria anar més enllà, com han fet referència altres portaveus.

De moment, dir-li que la lletra, pel que veiem, és molt millorable, per descomptat –i per això entra en aquest Parlament–, però més o menys ens agrada. Ens agrada..., també li dic la veritat, senyora consellera i senyor secretari: hem estat sis anys esperant, eh? És com aquell que li estan anunciant la pel·lícula, no?, de la seva vida, i al final, doncs, està esperant l'estrena. Doncs, avui fem

l'estrena, per fi fem l'estrena, sis anys després fem l'estrena. Jo no sé si en aquests sis anys hem de comptar els vint-i-tres anys, hem de començar a posar retrovisors, però, escoltin, estem parlant de joventut. És a dir, més que posar retrovisors, la gent vol mirar cap endavant, i sobretot els joves; més que re, que molts dels joves als quals es dirigirà aquesta llei no havien nascut fa trenta anys. Per tant, jo crec que hem de mirar cap endavant; és a dir, si comencem a posar el retrovisor, anem malament de cara a cercar un consens.

Un consens que –fem una prèvia– en polítiques de joventut sempre ha existit en aquesta cambra. Els vull recordar que si es crea una comissió de joventut en aquesta cambra, d'estudi de la joventut, presidida, doncs, per la diputada d'Iniciativa per Catalunya, presidida per... –ara no em sortirà el nom..., bé (*algú diu: «Laia Ortiz»*) –, Laia Ortiz, la senyora Laia Ortiz –estem molt malament, avui, senyora consellera–, presidida per la senyora Laia Ortiz, és perquè cada legislatura estem fent una aposta entre tots els grups de la cambra per fer una comissió d'estudi de les polítiques de joventut. És més, no només hi ha hagut un consens per part dels partits polítics, sinó que sempre –i és important que avui hi hagi representants de les entitats juvenils–, sempre hi ha hagut un consens en l'àmbit associatiu.

I m'agrada que hi hagi la senyora Camats present, ex-presidenta del Consell Nacional de la Joventut, perquè sap molt bé que si el Pacte nacional de joventut va sorgir va ser perquè hi havien unes línies de polítiques juvenils que van ser aprovades pel Consell Nacional de la Joventut. És a dir, la gènesi del Pacte nacional de la joventut no és aquest Parlament, no és el Govern de la Generalitat de Catalunya, no són els grups polítics, sinó que és la societat civil. Jo crec que això és una gran diferència en polítiques públiques de joventut amb altres comunitats autònomes, i fins i tot altres països, i jo crec que és important.

Per tant, el que hem d'aconseguir –i és una demanda que no només fem als altres grups parlamentaris, sinó també al Govern– és, doncs, el màxim consens possible.

Però també li dic la veritat: comencem malament. Comencem malament perquè, per una banda, diem: «Hem esperat sis anys», però, per altra banda, quan ens arriba ens diuen: «Ho heu de fer molt de pressa, perquè hi ha molta urgència». I la pregunta..., jo encara estic esperant que algú ens digui..., perquè jo esperava, senyora consellera, que quan vostè pugés aquí ens digués quina era la urgència que hi havia. Quina és la urgència, objectivament? No em digui: «És que no arribem al final de legislatura.» Home, això és una urgència subjectiva. Home, jo ja sé que vostès tenen urgència, perquè saben que deixaran el Govern dintre de pocs mesos i que això pot ser una urgència, però és una urgència personal, és una urgència de partit, no és una urgència de país, senyora consellera. Per tant, el que ens estan dient als grups parlamentaris és que, després d'esperar sis anys, hem de fer la feina de pressa. Doncs, jo els dic: és molt complicat poder arribar a acords si el que ens demanen és molta pressa de cara a fer la feina.

Però, miri, jo parteixo de la base fonamental de quina és la situació –i ja ho han fet altres portaveus que m'han

precedit en l'ús de la paraula— de la joventut avui en dia. I, si jo faig la pregunta —i vostè jo crec que s'hauria de fer la pregunta—: «Estan millor els joves avui que fa tres o quatre anys?», la resposta és que no. Abans el responsable de Convergència i Unió ens feia, doncs... —no, aquesta és la realitat, no ho estan—, abans el responsable de Convergència i Unió, com deia, ens feia una anàlisi dels diferents punts fonamentals, l'emancipació, ens feia l'anàlisi de l'ocupació i ens feia l'anàlisi de l'educació.

En emancipació, miri, el cost d'accés a l'habitatge avui en dia a Catalunya per a una persona jove —dades de l'Observatori de la Joventut— és del 69,6 per cent a Catalunya, mentre que a la resta d'Espanya és del 62,4 per cent, és a dir, set punts per sobre. Els ingressos mínims que necessita un jove per poder fer una compra d'habitatge lliure és del 131,90 per cent, trenta punts per sobre de la resta de l'Estat. I aquesta taxa d'emancipació, que abans el representant d'Esquerra Republicana deia que ajudaven catorze joves emancipats cada dia, doncs, la taxa d'emancipació es troba en el 51,4 per cent; ha disminuït en la darrera, en aquesta legislatura.

I, si em diu: «Bé, és que vostè m'està parlant d'habitatge lliure, però parlem de pisos de lloguer», aquí va venir —aquests misteris que té la vida— el conseller de Medi Ambient i Habitatge i ens va dir a principi de legislatura que farien 24.200 pisos per a gent jove. És el que ens va prometre; això està a... (*veus de fons*) —24.200 pisos, s'han fet?—, ens ho va posar i ho podem mirar al diari de sessions. Malgrat que des del Grup d'Iniciativa per Catalunya m'insinuen que s'han fet, si agafem les memòries del mateix departament —jo suposo que qui fa les memòries alguna cosa en sap— veiem que no han arribat a 800. Pisos de lloguer per a joves! Home, mireu les memòries; és que les memòries són trimestrals i trimestrals, és a dir, les tenim a la pàgina web de Medi Ambient i Habitatge. I les ajudes al lloguer —que potser sí que és cert que és culpa del Govern de l'Estat; el que passa, que no tots els problemes de Catalunya són culpa del Govern de l'Estat— han patit retards i no hi han responsables.

L'ocupació. Home, aquest ha estat el Govern de l'atur. (*Algú diu: «De la crisi.»*) De la crisi, clar. És el Govern de la crisi i de l'atur —gràcies, senyor diputat—, és el Govern de la crisi i el Govern de l'atur. (*Rialles.*) Molt bé; així m'agrada, que m'ajudin en la meua feina. Doncs sí, és el Govern de la crisi i és el Govern de l'atur. El Govern socialista i el Govern tripartit és govern de la crisi i és govern de l'atur. (*Remor de veus.*)

Abans parlàvem de temporalitat i precarietat; ara parlem de l'atur. Miri, senyor diputat, perquè vegi que vostè i jo estem d'acord en aquest sentit, fa quatre anys hi havien 25.700 aturats a casa nostra, ara tenim 59.900 aturats a casa nostra, joves, és a dir, un augment del 133 per cent. I nosaltres vam ser molt crítics, perquè si és cert que aquesta llei entra aquí amb sis anys de retard, o amb vint-i-nou anys de retard, també és cert que el pacte, acord —mai sabré com es diu; pacte o acord, el nom no fa la cosa (*algú diu: «Acord»*)—, acord?, doncs l'acord—, va entrar en aquest..., es va aprovar amb dos anys de retard després que comencés la crisi. És a dir, també vam anar amb retard, senyor secretari, vam anar amb retard.

I en educació podem veure els augments de fracàs escolar, que a mi em preocupa molt, o les dades, per exemple, que el 25 per cent dels joves abandonen prematurament el sistema educatiu. I pensi com afectarà això el futur mercat de treball, si l'abandonen prematurament, sense una titulació.

Per tant, conclusió: potser... Jo no nego que s'hagin fet coses, només faltaria; sempre que ens vénen a explicar, doncs, el secretari de Joventut ens ve a explicar la feina feta, sempre explica alguna cosa, clar, i ens passem dues hores o tres hores, com a mínim, debatent. No nego que s'hagin fet coses. El que nego és que aquest Govern hagi estat a l'alçada dels problemes de la joventut de Catalunya, així de simple. Ens ha d'ajudar aquesta llei a resoldre tots els problemes de la joventut? Segurament no. Però ens ha d'ajudar a posar fil a l'agulla.

Per tant, nosaltres creiem que aquesta llei el que ens ha de garantir és que les polítiques de joventut siguin realment transversals. I per això ens agrada quan ens diuen: «El Pla nacional de joventut...», i abans se n'ha fet esment per part del portaveu d'Esquerra Republicana, ens deia: «Per primer cop garantim, amb aquesta llei, donem una garantia legal que el Pla nacional de joventut tingui aquest caràcter transversal.» Perquè vèiem amb preocupació —i això alguna vegada el portaveu de Convergència i Unió ho deia— que fins al 2003..., vèiem a la pàgina web, doncs, l'avaluació del projecte de Govern referent a les polítiques de joventut, i tenia aquest caràcter interdepartamental. Quan va pujar el Govern Montilla, el que vam veure, primer, és que va desaparèixer la interdepartamentalitat, en el sentit que la Secretaria de Joventut va passar a Acció Social i Ciutadania. I jo no dubto del lideratge de la senyora consellera en aquest sentit, que fins i tot encarrega informes per veure com pot ser més líder, no?, però jo no dubto d'aquest lideratge... (*veus de fons*) —home, això sempre—, no dubto d'aquest lideratge; però, escolti, és que el món associatiu sempre havia defensat que havia de ser a la Presidència. Per tant, nosaltres, quan parlàvem del Pacte nacional de joventut, quan ens deia: «Hem de fer lobby»..., era important.

I un aspecte important: això ha de ser de tots, les polítiques de joventut han de ser de tots. Moltes vegades hem criticat el secretari de Joventut, que ens semblava que feia una política massa partidista. I, ho veu?, se'n recorda, quan li ensenyava això? (*L'orador mostra un full.*) Això és el Pacte nacional de joventut, *Volemdecidir.cat*, i això és la plataforma *Jovedecideix.cat* de les consultes sobiranistes. Home, home..., escolti'm, jo ja sé que els colors..., a vegades en perdem, però intentem fer polítiques de joventut per a tots els joves de Catalunya, no només per a aquells joves que pensen com vostè.

I una cosa que em preocupa —i amb això acabo, senyor president—: em preocupa molt el que en dèiem «les partides pressupostàries» (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), perquè sap molt bé —i amb això acabo— que l'informe de la Direcció General de Pressupostos ens diu exactament: «El creixement de la despesa que comportaria l'aprovació d'aquest avantprojecte de llei depassa les taxes de creixement dels ingressos no financers de la Generalitat

que es poden esperar en els propers anys. El problema és que aquest departament presenta ja actualment dificultats per assumir plenament les obligacions de despesa derivades d'altres lleis.» Per tant, el que ens està dient és que no hi ha diners. Per tant, hem de fer una política... —ens ho està dient Pressupostos, no el Partit Popular de Catalunya—, acabo, senyor president, dient que hem de fer una política responsable, hem d'intentar arribar a acords, que la política de joventut sigui una política realment feta entre tots i que puguem mantenir aquesta política de tots en les polítiques de joventut, com hem estat fent, com hem estat fent fins ara.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, senyor secretari.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor secretari de Joventut, director de l'Agència Catalana de Joventut, president del Consell Nacional de la Joventut, i també els representants de l'Associació Catalana de Professionals de Joventut que ens acompanyen, bé, avui, sí, certament, arribem a la recta final, no al final, però a la recta final d'un llarg camí. Un resultat demanat i esperat per les associacions juvenils d'aquest país, però també per les administracions, tècnics, professionals de joventut i, en definitiva, per tots els actors que intervenen en aquest món complex i divers que són les polítiques de joventut.

Ha estat un camí llarg, i és veritat, massa llarg. De fet, aquesta llei arriba trenta anys després que Catalunya tingui competències exclusives en matèria de joventut. I és cert que fa temps que es feia imprescindible comptar amb aquest instrument legal que delimités el marc sobre el qual intervenir, però que també deixés clar quines són les polítiques que cal que es dirigeixin als joves si volem precisament garantir aquesta igualtat de drets de ciutadania.

És a dir, cal un instrument —i aquest instrument avui és el que debatem— que posi blanc sobre negre quines obligacions té l'Administració per tal de garantir els drets dels i les joves i per complir els objectius que són desitjables, no només des d'un Govern d'esquerres sinó per part de totes les administracions. I, de fet, l'Estatut en parla. I aquesta llei marca quines són les obligacions: parla d'ocupació de qualitat, parla d'habitatge, parla de garantir la formació; de tot això és del que parla.

Però també demanaria una mica de prudència als grups de l'oposició. Parlaven: «Aquesta llei no comença res, fa temps que fem polítiques de joventut.» Però també és veritat que des del 2003 podem parlar d'un salt endavant, perquè hi ha un salt endavant en polítiques d'ocupació, per primera vegada hi ha una llei del dret a l'habitatge, hi ha un pacte nacional per a l'habitatge, hi ha un pacte nacional per a l'educació, hi ha un pla de mesures per a l'ocupació juvenil, coses que aborden

directament la vida i les condicions de vida dels i les joves. Sí que demanaria una mica més de prudència, perquè s'han abordat fets que són estructurals i que condicionen el present i el futur de la vida dels joves, unes polítiques que van al centre de la vida dels joves i que no s'havien fet mai abans. Per tant, sí que crec que cal també revisar i ser una mica més justos amb la realitat i amb la història.

El senyor Rafa López deia: «Com estan els joves de fa tres anys i com estan ara.» Sí, però els joves de Catalunya, els joves de la Comunitat Valenciana i els joves de Madrid segurament no estan millor que fa tres anys, segur, perquè no vivim al marge del que succeeix al món. Però mentre aquí es continuen les polítiques per a l'emancipació, mentre es continua concertant amb les associacions juvenils, el Partit Popular a València el que fa és carregar-se el Consell de la Joventut de València, com a mínim treure-li tots els recursos. Són maneres diferents, precisament, d'abordar una situació amb dificultat.

Bé, miraré el cantó positiu del fet que sigui una llei que arribi tard. Crec que ara tenim dos instruments que remen a favor i que milloren i aprofundeixen en els continguts d'aquesta llei. Una part positiva és que ara tenim un estatut més ambiciós. Aquest Estatut precisament descriu i obliga sobre els continguts de les polítiques de joventut. Aquestes ja no són unes polítiques d'entreteniment dels joves, aquestes polítiques afirmatives de la condició juvenil, aquelles que entretenen els joves mentre van passant i ja arribaran a ser grans. No és una política de carnet jove i d'albergs i poca cosa més; ara parlem d'emancipació, i és l'Estatut que parla d'afavorir l'emancipació, que cal intervenir en el món laboral, en l'educació, en la formació, en l'habitatge.

I quan dic que també té aspectes positius no és només perquè tenim un estatut més ambiciós sinó perquè el nostre país ara té un bagatge i una experiència i una reflexió acumulada en les polítiques de joventut. Abordar ara el debat, doncs, millora les condicions per afrontar-lo.

De fet, durant tots aquests anys s'ha anat forjant aquest bagatge. I unes polítiques que arreu del món poden ser en molts països..., que són marginals o annexes, aquí sí que hi ha un consens clar que les polítiques de joventut són indispensables i són reconegudes per totes les administracions, són inqüestionables, que s'han de fer. I per tant ara el que sí que sabem és que mentre fa deu o quinze anys no era ben bé així i no ho teníem tan clar, el que ara sí que sabem és que les polítiques de joventut són polítiques de present i de futur.

Avui és inqüestionable que la qualitat de l'educació, la manera com estructurarem la presa de decisions, els canals de participació, el marc de les relacions laborals i l'ocupació, la promoció de determinades manifestacions culturals, tot això ens proporciona un marc de relacions socials, una estructura que condiciona el present i el futur.

I què vull dir amb això? Doncs, en definitiva, ara el que sabem és que les polítiques de joventut són polítiques de definició i construcció de ciutadania, polítiques que promociónen capacitats per a la pròpia autonomia però també per incidir en el projecte col·lectiu.

I així arribem a aquest projecte de llei; hi arribem amb una experiència feta, amb un coneixement, fruit essencialment de la riquesa del nostre associacionisme juvenil, dels professionals que s'hi ha dedicat, però també de l'evolució d'aquestes polítiques per part de les diferents administracions.

Aquesta llei, per tant, reconeix i recull el marc competencial del col·lectiu a què ens dirigim i els actors que hi intervenen, i ho fa amb prou flexibilitat per deixar que l'experiència que ens queda per recórrer, doncs, pugui seguir contribuint a la millora.

Aquest text fixa un model, un model d'èxit –ho han dit també els que m'han precedit–, un model d'èxit com és el Pla nacional de joventut. Però el que és rellevant no és si l'instrument es diu «pla nacional», sinó que el que avui fa consens i funciona és que tots els actors implicats en les polítiques de joventut hi han d'intervenir, perquè és un engranatge complex, des dels ajuntaments als municipis, als professionals, als mateixos joves.

I aquesta llei, per tant, reforça i dona coherència als instruments que hem decidit entre tots i totes que funcionen. Precisament els reforça i n'ha estat exemple, ho deia la consellera, per un camí que després s'ha aplicat en altres àmbits. Però és veritat que l'èxit dels plans nacionals és determinat no només per les lleis o pel compliment dels plans, per la redacció dels plans, sinó per l'avaluació i el seguiment. I d'això també n'hem après. En el proper pla nacional cal tenir uns indicadors clars, cal poder avaluar si les coses funcionen o no; i sobretot cal complir-los, els plans. Per tant, amb aquesta llei no comença res sinó que fixa aquest model d'èxit però també corregeix els errors i de com s'ha d'aplicar.

Aquesta llei, com deia, no pot ser un punt i final. Cal tenir molt en compte que la nostra societat és canviant i cal incorporar-hi noves visions, noves necessitats. Hem d'estar atents a incloure també la diversitat cultural i ètnica –i ho fa– de la gent jove del nostre país. I també haurem d'estar amatents a com evoluciona la manera de participar de la gent jove. Aquesta evoluciona, i no és l'Administració qui ha de dir com, sinó que cal tenir en compte com aquesta gent jove va evolucionant i va trobant noves maneres de participar. I l'Administració s'hi ha d'adaptar, a aquests canvis. Per això és important ser flexible; un exemple és que aquesta llei reconeix els consells locals de participació. També el mateix Consell Nacional de la Joventut va haver d'adaptar els seus estatuts a aquesta realitat canviant. Per tant, haurà de ser flexible.

Però aquest projecte no només posa els objectius i els instruments per articular les polítiques sinó que també fixa els recursos i els serveis. Aquesta llei crea la xarxa nacional d'emancipació juvenil, que és el full de ruta precisament per garantir un servei integral i coordinat també al territori de tots els serveis.

Cal que aquesta xarxa sigui prou ambiciosa i garanteixi els equipaments que manquen. I d'això en dependrà molt també el desenvolupament d'aquesta llei i d'això en dependrà que sigui exitosa o no.

Per això caldrà posar damunt la taula que en un moment de crisi com l'actual no podem abaixar la guàrdia ni

abaixar les expectatives respecte a l'emancipació juvenil. Ara més que mai han d'estar al centre, perquè els joves també estan al centre, dels problemes de la crisi; se n'ha parlat de l'atur: 38 per cent d'atur juvenil. Per tant, en aquest desplegament de la llei i dels serveis haurem de també tenir en compte que els joves formen part també de la solució a la crisi.

Vull assenyalar també com a aspecte destacable d'aquesta llei que avui debatem el reconeixement que fa dels professionals en polítiques de joventut, un col·lectiu que ha estat massa vegades massa sol, però que és d'aquests col·lectius de professionals que han anat més enllà del que era la seva responsabilitat professional: han cobert les mancances i les llacunes que l'Administració no cobria, han fet formació quan calia, han construït i dissenyat les polítiques quan no hi havia model, i han liderat en molts moments les transformacions de les polítiques, imaginant noves maneres de fer. Avui fem, doncs, un pas endavant per superar aquest dèficit històric amb els professionals de joventut.

Per acabar, des del meu grup parlamentari treballarem de valent perquè aquesta llei s'aprovi aviat. Esperem que els joves puguem donar també una lliçó en aquest Parlament i arribar a acords quan a vegades és difícil. Sempre ho hem fet, habitualment, en les polítiques de joventut, però és veritat: aquesta llei pot arribar tard, però també es tracta de no posar-hi obstacles. Les lleis no són mai una resposta personal dels parlamentaris ni del Govern, les lleis posen solucions, i si estem d'acord que les lleis posen solucions, no hi posem pals a les rodes, perquè aquesta llei s'aprovi al més aviat possible.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera, en nom del Grup Mixt.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, president del Consell de la Joventut i altres representants d'entitats de la joventut... En primer lugar y para plantear la posición de Ciudadans respecto de esta ley, una crítica formal, *consellera*: no vemos el procedimiento con el que se ha presentado, el carácter de urgencia con el que se ha presentado esta ley y que incluso ha obligado al cambio del orden del día, sobre todo dado que llevamos treinta años sin aprobar una ley, como han dicho mis compañeros, y que estamos al final de legislatura.

Pero, bueno, en cualquier caso –en cualquier caso– nos congratulamos porque entendemos que se está contemplando, pues, un proyecto que verdaderamente..., y se dé una apuesta por los jóvenes y por las necesidades de la juventud; necesidades de la juventud con las que Ciudadans, desde luego, siempre..., con las que se podrá contar con el apoyo de Ciudadans, porque nosotros también vemos los graves problemas de la juventud: básicamente, la emancipación –la emancipación–, que cada vez está más complicado para poderse emancipar; el trabajo, el trabajo de la juventud sobre todo últimamente cada vez más precario y mal remunerado.

Nos quejábamos y se decía hace dos, tres años que los jóvenes..., se hablaba de los «mileuristas» como una típica característica, como una característica típica del trabajo joven, desgraciadamente, y se hablaba del «mileurismo» como la media que cobraban los jóvenes; desgraciadamente estamos en una media de seiscientos euros, y muchas de las veces un trabajo a tiempo parcial, lo que se está reservando a jóvenes.

Nosotros entendemos que todas estas necesidades deben ser atendidas mediante políticas transversales entre todos los departamentos de la Generalitat. En esto coincidimos también con otros grupos políticos que han hecho patente esta necesidad.

Por ello nos preguntamos: «¿Era necesaria esta ley o sencillamente hubiera sido suficiente una voluntad, una actitud, un compromiso de todos los departamentos de la Generalitat liderados por la *consellera* Capdevila?», ese compromiso para apoyar decisivamente el desarrollo del Pla nacional de la joventut, que entendemos que era..., que todavía no ha desarrollado todo su potencial y que era por lo que se había apostado.

De todas maneras –de todas maneras–, y dicha esta crítica, cuenten con nuestro apoyo si es para verdaderamente resolver y buscar soluciones para estas necesidades. No cuenten con nuestro apoyo si se trata de hacer políticas sectarias y exclusivamente de construcción nacional. Pero estaremos al tanto, intentaremos llegar a los máximos consensos posibles en este aspecto.

Y por ello cuenten con el apoyo a este Projecte de llei de joventut.

Muchas gracias.

El president

Atès que no hi han esmenes, el projecte continua la seva tramitació.

Però el senyor Batalla ha demanat la paraula.

El Sr. Batalla i Siscart

Sí, per contradiccions, senyor president?

El president

Un minut.

El Sr. Batalla i Siscart

Molt bé. El senyor Pere Aragonès, que no el veig allà, i la senyora Ortiz han parlat dels trenta anys de retard, etcètera. Es deixen un petit detall, no ens podem fer trampes al solitari: nosaltres mai vam prometre la Llei de polítiques de joventut. Vostès l'han promesa des del primer dia del primer Govern tripartit, l'han promesa, i malauradament arriba a l'últim moment, a l'últim segon. Per tant, aquesta és una qüestió que jo crec que és important que la gent conegui.

I després, senyora Ortiz, sí, és cert, el 2003 hi va haver un canvi en les polítiques de joventut. Sap quin va ser el canvi? Que els pisos es van encarir, que la gent més jove

té més dificultat –té més dificultat– per poder trobar pis i que l'atur juvenil s'ha disparat fins a un 40 per cent.

I vostès, és cert, han fet plans, han fet lleis, han fet acords. Però, sap què passa? Que no es poden posar darrere els plans, els acords i les lleis; el que han de fer és posar-s'hi al davant i liderar per tal de poder resoldre aquesta situació.

Moltes gràcies.

(*El Sr. Aragonès i Garcia demana per parlar.*)

El president

El senyor Pere Aragonès...

El Sr. Aragonès i Garcia

Sí, també per contradiccions i al·lusions.

El president

Un minut.

El Sr. Aragonès i Garcia

Bé. Diputat Batalla, estic segur que trobarem un acord per tal que aquesta llei s'aprovi. I vostè ens diu que anem tard; segurament una mica, però també hem de mirar que els mecanismes parlamentaris vagin alhora amb aquest consens, com... Per exemple, s'han demanat per part de diferents grups pròrroques per presentar esmenes a la totalitat que finalment no s'han presentat i que poder haguessin fet anar una mica més per feina.

En tot cas, vostè diu que el 2003 van canviar les polítiques de joventut i parla de l'encariment dels pisos. L'encariment dels pisos que hi ha hagut els darrers anys a Catalunya no és responsabilitat ni de les seves polítiques de joventut ni de les polítiques de joventut d'aquest Govern; és responsabilitat d'un model econòmic que va afavorir l'especulació immobiliària i que s'ha començat a revertir a partir d'unes polítiques d'habitatge i que avui també, evidentment, amb la crisi hi ha més dificultats. I és evident –és evident– que en una situació de crisi als més precaris són als qui més augmenta l'atur. I en aquest cas l'atur juvenil és cert que és del 38 per cent, però aquesta llei parla de joves fins a vint-i-nou anys, i l'atur fins al 38 per cent és de joves de setze a vint-i-quatre anys, que disminueix molt més...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Aragonès i Garcia

...i es redueix a menys del 30 per cent si parlem de la globalitat de joves als quals afecta aquesta llei.

El president

Doncs, continua el projecte la seva tramitació.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dos minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la Proposta de resolució sobre la constitucionalitat de l'Estatut i la renovació del Tribunal Constitucional (tram. 317-00351/08)

Ho fem amb les preguntes al president de la Generalitat. La primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, president. President Montilla, aquests dies se n'ha parlat molt, i potser massa, de les propostes de resolució que el seu Govern ha intentat encapçalar i vostè personalment intenta encapçalar des d'aquest Parlament.

En aquesta proposta que vostès presenten en seu parlamentària hi ha un punt en concret, el punt tercer d'aquesta proposta, que està absolutament al marge de la legalitat i que, sobretot, posa contra l'espasa i la paret l'estat de dret a Catalunya i a Espanya. Vostè, senyor Montilla, en aquesta proposta que han presentat vostè personalment i el seu Govern, demana que es declarin incompetents els tribunals per jutjar el que és justícia a Catalunya i a Espanya, una llei orgànica, sigui l'Estatut o sigui quina sigui.

Vostè, senyor president, donarà suport, segueix pensant que un parlament de Catalunya ha de ser qui declari incompetent un tribunal? Vostè creu que vostè com a president ha de determinar la incompetència dels tribunals? Vostè respecta l'estat de dret, senyor Montilla, o passa de l'estat de dret? Vostè respecta les sentències o passa de les sentències? Vostè, quan no li agrada una sentència, canvia el jutge o accepta la justícia? Volem saber quin president tenim.

Fa poc li preguntàvem què pensava dels insubmisos que l'acompanyen al Govern, que diuen que no acataran la sentència. Però és que l'insubmis ara és vostè, vostè és qui està al capdavant..., en comptes de fer un paper institucional, està al capdavant d'una rebel·lió antide-

mocràtica contra la sentència d'un tribunal que sí, que el tribunal triga (*remor de veus*), que el tribunal podria ser millor, que podem parlar de com es canvia...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Rivera Díaz

...no s'esverin-, que vostè, senyor Montilla, està encapçalant..., en comptes de ser vostè qui apaga el foc, és vostè qui està intentant posar l'espurna per incendiar el foc i per posar contra la paret l'estat de dret.

Li demano, senyor president, si vostè pensa seguir en aquesta línia política d'estar al marge de l'estat de dret, i també li demano que retiri –que retiri– aquest punt tercer que està contra l'estat de dret i que posa la democràcia al marge d'aquest Parlament. Aquest Parlament no es mereix passar per la vergonya d'haver de votar una proposta com la que vostè ha presentat aquí.

Per tant, li demano que de les altres en parlem, si es pot arribar a acords o no es pot arribar a acords, però la que diu concretament, senyor Montilla, que es declari incompetent un tribunal des d'aquí, li demano que la retiri i que digui quina és la seva posició al respecte.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, primer un parell d'aclariments.

Vostè parla de l'Estat com si nosaltres en fóssim aliens. Li recordo que l'Estatut vigent, i l'anterior també, diu que el president de la Generalitat és el representant ordinari de l'Estat a Catalunya. Primera qüestió.

Segona qüestió. Escolti, la proposta de resolució no és del Govern. Vostè ha vist que la signen uns portaveus d'uns grups parlamentaris; la proposta de resolució és dels grups parlamentaris. I és per ser votada aquí demà, pels grups parlamentaris i pels diputats. Per tant, no és del Govern.

Ara, em diu que si jo hi estic d'acord..., li dic que sí, evidentment, i que comparteixo de la primera a la darrera paraula d'aquesta proposta de resolució. Que és una proposta de resolució –que, escolti, es pot estalviar les al·lusions al foc, als piròmans i a la insubmissió– que és respectuosa amb l'estat de dret, aquest de què vostè parla. Que el que diu és que les regles del joc s'han de complir; el que diu és que, entre altres coses, els magistrats que han esgotat el termini pel qual van ser nomenats el que han de fer és ser renovats pel Congrés i pel Senat; un pel Congrés, perquè va morir, quatre pel Senat, perquè han esgotat el període pel qual van ser nomenats. Que el que diu, entre altres coses, és que els grups parlamentaris catalanistes, els que defensen l'autogovern, a les Corts Generals, tindran una sèrie d'iniciatives, començant pel Senat. I també fa una sèrie d'afirmacions

respecte a la situació del Tribunal Constitucional i a la seva competència.

Però, escolti, això és la resolució que demà debatrem aquí. El Govern el que ha fet és, ahir, prendre una sèrie d'acords i, entre altres, sí que ha demanat un dictamen a la Comissió Jurídica Assessora precisament per veure la competència o no d'aquest tribunal per formular una sentència en la situació en què en aquest moment es troba, que evidentment, com vostè sap, no és la millor.

El president

El senyor Rivera té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president, no digui coses que no són. Vostè al punt número 3 diu que volen declarar incompetent el Tribunal Constitucional, i els incompetents són aquells que han portat aquest Estatut a un camí sense sortida, vostès són els incompetents. Vostès són els incompetents, i no els tribunals, perquè els seus problemes, d'aquesta classe política catalana que fracassa amb l'Estatut, vostès els volen traslladar ara i culpar-ne el Constitucional, els ciutadans que dos de cada tres no hi van votar a favor. Per tant, els incompetents són aquells que ens han portat per aquest...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...camí –acabo, senyor president–, els incompetents són els que ens han portat pel camí sense sortida. I no digui que no és així, perquè demà ho votarem i es veurà que vostè està al marge de l'estat de dret, senyor Montilla.

(Forta remor de veus.)

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies. Ja veig que és vostè, el que fa de Tribunal Constitucional, i decideix qui està dintre de l'estat de dret. Escolti, sigui una mica més rigorós, eh?, que porta ja un temps en aquesta cambra, per no dir les coses que a aquestes alçades encara continua dient, senyor Rivera.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions del Govern amb relació a la immigració, la crisi econòmica i el racisme (tram. 317-00353/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la illustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Benvolgut president, la crisi econòmica té un impacte directe en les persones més febles i en els barris més populars de la nostra societat i posa en tensió els serveis públics i els drets socials. Es poden generar situacions de desigualtat creixent que afavoreixen una fractura de la convivència i on la intolerància cultural o religiosa es poden barrejar i atiar el racisme i la xenofòbia.

Ho veiem arreu d'Europa, i a Catalunya no som un oasi en aquest tema. El darrer dels exemples ens l'ha brindat el Partit Popular a Badalona, però, certament, no és l'únic dels exemples. L'arribada de persones de fora, la gestió de la diferència, certament, poden portar problemes si no ho afrontem de forma clara, però és evident que la immigració també genera oportunitats, per als que hi érem i també per als que arriben. Perquè el problema no és la immigració, sinó la pobresa; el problema no és l'immigrant, sinó el delinqüent. I no fer aquesta distinció és el que genera xenofòbia.

Els drets s'han de garantir per a tothom, com els deures; també el dret a la seguretat, a passejar tranquil·lament pel teu barri, però també a no ser explotat pel color de la teva pell. El dret a no patir per si l'ajuda que necessites et tocarà, però també a no ser discriminat a l'hora d'accedir a aquestes ajudes.

Exigir aquesta igualtat de drets i deures ens permetrà continuar sent una societat cohesionada, com ho hem estat fins ara. I que ningú s'equivoqui: aquesta defensa no és «bonisme». El que no fer l'esquerra és justificar o permetre, mirant cap a una altra banda, el racisme, abandonant els principis que li són propis, els de la defensa de la igualtat, de la justícia i de les persones més febles. Perquè, igual que hi ha un racisme destraler i violent, també hi ha el racisme de saló, que mira cap a una altra banda quan el primer actua.

Per això hem dut el fulletó del Partit Popular als tribunals, perquè el nostre Codi penal tipifica la incitació de l'odi com a delicte, i celebrem també que el Govern de la Generalitat ho estigui estudiant.

Avui a Catalunya hem fet un pas endavant amb l'aprovació de la Llei d'acollida, com vam fer també amb el Pacte nacional per a la immigració. El Govern ha d'entomar de cara, certament, l'arribada de persones nouvingudes, com a oportunitat, però també amb els riscos que pot suposar, i no deixar passar ni un intent de fractura de la convivència.

Per tot això volem saber, president, com actua el seu Govern i, vostè mateix, com aborda aquesta qüestió.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, sens dubte que la immigració ens planteja uns reptes que hem de saber gestionar, però també unes oportunitats que també hem de saber aprofitar, no? Per tant, agradi o no a alguns partits, la veritat innegable és que, una

vegada que se superi la crisi econòmica, si volem continuar creixent demogràficament i econòmicament en el futur d'Europa, diuen tots els especialistes, com vostès saben, que ens caldrà continuar rebent immigrants. Ara no, en el futur sí.

La qüestió és com ho hem de fer: amb polítiques que el que busquin sigui la mà d'obra barata i l'arribada d'irregulars, o amb la gestió legal i ordenada dels fluxos migratoris, amb programes d'acollida i d'integració, com està fent aquest Govern, per preservar la convivència i la cohesió de la nostra societat.

Vostè ha fet referència que el Partit Popular..., bé, pel que respecta a aquest tema, com vostè sap, i respecte al tema dels pasquins de Badalona, doncs, han dit públicament una cosa i en fan una altra, no?, diuen que desaproven el contingut d'uns pasquins després d'estar tot un matí repartint-los. I fins i tot la desautorització que han tingut de Madrid segurament no és perquè tinguin una altra concepció de la immigració, sinó perquè en aquest cas, com vostè sap, a Madrid el collectiu romanès és precisament molt important.

Miri, un partit que aspira a governar cal que tingui una certa visió estratègica i de futur respecte a aquest tema; no es pot tenir només una visió a curt termini, basada únicament i exclusivament en la rendibilitat electoral. I el nostre Govern està treballant de valent per gestionar aquest fenomen, com vostè sap, amb el Pacte nacional per a la immigració, amb el Pla de ciutadania i immigració, amb la llei que hem aprovat avui, amb més coordinació amb les administracions i la societat civil, mantenint la qualitat de la xarxa de serveis públics, facilitant l'aprenentatge dels idiomes, amb les aules d'acollida, amb els plans d'entorn, amb la Llei de barris. Millorant, en definitiva, la qualitat de vida del conjunt de la ciutadania i fent més esforços, precisament, per preservar la convivència i el suport a les persones que més ho necessiten. Quan les situacions i els problemes són complexos, les respostes i les actuacions que cal articular són també complexes; les solucions fàcils, senzilles, a realitats complexes no existeixen.

I, per acabar, per això cal rebutjar els missatges, a vegades apocalíptics, de caire identitari que fan algunes formacions polítiques...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i que assegurin que o bé estem en perill, o bé que el problema el resoldran de forma immediata. Ambdues coses no es poden fer, i vostè ho sap.

Gràcies.

El president

Per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la Proposta de resolució sobre la constitucionalitat de l'Estatut i la renovació del Tribunal Constitucional (tram. 317-00350/08)

...té la paraula l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, volem conèixer quina serà la seva actuació com a president de la Generalitat de Catalunya un cop hagi estat aprovat demà per aquest Parlament l'acord a què vostè i el senyor Mas han arribat per influir en el Tribunal Constitucional i plegar-lo als seus interessos polítics.

(Remor de veus.)

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el que farem després d'aprovar aquesta resolució, que espero que s'aprovi i que fins i tot m'agradaria que comptés amb el seu vot, amb els seus vots, és fer-la complir, desplegar-la. Per cert, no parla de plegar el Tribunal Constitucional a cap interès. Això és el que vostès fa temps que intenten fer.

(Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments.)

El president

El senyor Sirera por repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. En qualsevol cas, senyor Montilla, no tindrà vostè gaire sort, no?, perquè els seus socis, en concret el president del Govern espanyol, el senyor Zapatero, ja l'ha desautoritzat a vostè dient que fer això seria esmenar el pacte de la Constitució i que no tocar aquesta llei enforteix la democràcia. M'agradaria també escoltar en paraules seves què és el que pensa d'aquestes declaracions del seu secretari general i president del Govern espanyol, no?

A nosaltres el que ens agradaria saber, senyor president, és si creu necessari de debò jugar amb la bona fe de la gent i utilitzar aquest Parlament en benefici dels seus interessos electorals. Jo crec que costa ben poc reconèixer públicament que vostès es van equivocar, que vostès van fer malament la seva feina i que vostès van obligar el poble de Catalunya a votar en referèndum un estatut que era i que és plenament inconstitucional. *(Remor de veus.)*

Ara, senyores i senyors diputats, ara el que volen uns i altres és portar-nos a una aventura, volen portar el poble de Catalunya a una aventura, a una aventura que és plenament antidemocràtica. Qüestionar la funció i la

idoneïtat de les institucions bàsiques de l'estat de dret, com vostès estan fent, constitueix una actitud antide-mocràtica, que només genera crispació, desafecció, i diu molt poc del seu Govern, del Govern de Catalunya, diu molt poc d'aquest Parlament i diu molt poc dels grups polítics que qüestionen uns jutges pel simple fet que no els donen la raó amb el que vostès defensen.

Senyor president de la Generalitat i senyor Mas, amb tot el respecte per als dos, no?, jo els demano, en nom dels nostres diputats i del que representen, que deixin de perdre el temps dels catalans. És una veritable llàstima que vostès dos no siguin capaços de posar-se d'acord en temes molt més importants per al futur del país, en la baixada d'impos-tos, en les mesures anticrisi... Vostès només es posen d'acord en allò que els interessa a vostès. I, mentre fan això, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya van perdent la seva feina i les empreses tanquen.

Per tant, jo els demano que tinguin molt més interès a arribar a altres acords, que segurament són més compli-cats però que resoldrien de debò els problemes de debò de la gent de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies. Senyor president, senyor diputat, en primer lloc li he de dir que el secretari general, el primer secre-tari del meu partit sóc jo. (*Remor de veus.*) Una petita correcció que crec que a aquestes alçades vostè...

Una segona, la meua feina no és comentar..., fer de co-mentarista polític de declaracions esbiaixades que vostè utilitza d'altres persones que en aquest cas no estan aquí a la cambra, avui.

Miri, vostè encara avui tindria una oportunitat que reti-réssim la resolució demà. Sap quina és? Retirin vostès el recurs. Retirin vostès el recurs (*aplaudiments en un sector de la cambra*) i demà retirem la resolució. (*Re-mor de veus.*) Suposo que estaríem d'acord tots a fer-ho. Vostès tenen una enorme responsabilitat en aquest tema amb relació al que ha passat i amb relació a la possible solució també, no? Com ho dic, perquè encara poden redimir-se, eh? (*Rialles.*) Miri, retirin el recurs. Des-bloquegin la renovació del Tribunal Constitucional. Desbloquegin la renovació del Tribunal Constitucio-nal, vostès. Per què no ho fan? Perquè pensen que hi ha una correlació de forces que els afavoreix. Escolti, no se'n sortiran, perquè hi haurà renovació, ja ho veurà, i a més a més la llei aquesta que vostè vaticina que no es retocarà, ja veurà com també aquesta llei es modi-ficarà. Perquè és de sentit comú, i l'altra, perquè, sap què?, és complir amb les regles del joc. Quan algú ha estat elegit per un període i s'ha esgotat, s'ha de reno-var. I això no és canviar d'àrbitre a meitat del partit; és que hi ha uns àrbitres que tenen la llicència caducada: aquests als quals vostès defensen.

(*Aplaudiments.*)

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la res-posta a la sentència del Tribunal Constituci-onal sobre l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00352/08)

El president

La següent pregunta la formula en nom del Grup Par-lamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya l'ho-norable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Avui aquesta cambra ha apro-vat segurament una de les lleis importants de la legis-latura, la Llei d'acollida, per fer front a la situació de molts catalans, de molts nous catalans que arriben d'al-tres països en situacions de molta dificultat i vénen a treballar. I com es diu sovint, doncs, es va demanar mà d'obra i han vingut persones. I estem parlant d'una llei que ha de cobrir les necessitats d'una part important de persones que es quedaran a viure entre nosaltres i seran, són, catalans, i seran ciutadans de ple dret, i han de ser ciutadans de ple dret.

Però curiosament, l'activitat normal d'aquesta cam-bra i del seu Govern, president, es veu sempre inter-rompuda –i vostè mateix ho acaba de dir suara– quan des de Madrid no es posen les coses fàcils. És curiós quan el senyor Sirera diu que ens dediquem a governar, però curiosament una llei tan important com la Llei d'acollida el Partit Popular no l'ha subscrit. I podríem pensar en una llei com la d'educació. Lleis importants que s'han subscrit amb ampli consens d'aquesta cam-bra i que alguns, com el Partit Popular, no han volgut subscriure.

Els problemes vénen malauradament de casa, però també ens vénen problemes de lluny. I ara ens trobem davant d'una sentència, una sentència que ja n'hem vist una avançada, i l'avançada no és precisament positi-va. I són sentències i situacions polítiques com aquesta que avui estan tensant aquesta cambra les que no per-meten doncs fer la feina normal d'un país normal. I per tant, senyor president, vostè, que ha fet una feina im-portant en aquests anys, al costat dels seus consellers, de la resta de membres del Govern, la tasca legislativa que s'ha fet en aquesta cambra, feina com la llei que hem aprovat avui, com la Llei d'educació, la Llei de serveis socials, la rebaixa de l'impost de successions... President, la feina que s'ha fet, que és bona, i enca-ra no s'ha acabat, no pot quedar amb què vostè sigui el president de la sentència de l'Estatut. Jo li demano, president, que hi hagi una resposta, una resposta clara i contundent. Però el que no podem fer és pensar que, posant les cartes damunt de la taula d'aquells que in-terpreten la Constitució i aquells que van en contra dels interessos de Catalunya solucionarem el proble-ma. Ja ho hem avançat avui: nosaltres votarem a favor de la resolució de demà. Però creiem que aquesta no és la diagnosi; no la compartim. La diagnosi és una altra. Hi ha una sentència, hi ha una constitució, hi ha un estat, hi ha uns partits i uns jutges que la interpreten, i,

per molt que els renovem, la sentència serà la mateixa. Crec que hem de dir a la ciutadania la veritat, i hem d'enfocar radicalment que aquí hi haurà una sentència que tancarà una via, una via política que ha donat rendiments molt importants, però volen tancar i obturar aquesta via. President, crec que calen respostes. Avui i demà farem un pas, però serà un pas que tindrà un retorn ràpid. Segurament ningú despenjarà el telèfon a l'altra banda, però l'endemà, dos dies després, caldrà una resposta més clara, president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, malgrat que és cert que aquest tema del recurs i de la possible sentència ha planejat al llarg de tota la legislatura, aquest Govern no ha deixat de treballar ni deixarà de treballar fins al darrer moment. Això ens complica les coses una mica? Evidentment que ens les complica. Però això no vol dir que resti temps, ni ganes, ni esforços, ni voluntat per dedicar-nos a governar i a abordar els problemes que tenen els ciutadans, a complir els nostres compromisos amb l'electorat, amb els ciutadans de Catalunya.

Miri, vostè parla de la sentència com si ja estigués feta. Aquesta és una..., aquí tenim una diferent percepció, vostè i jo. La sentència no existeix; existeix una no sentència, un cinquè esborrany, en aquest cas més conegut, més divulgat perquè es va votar, però no hi ha sentència. Jo, l'Estatut, no el dono per mort; l'Estatut és viu i jo del defensaré, malgrat que és evident que hi ha gent que intenta ferir-lo, i alguns, assassinar-lo si poguessin, i enterrar-lo.

Jo crec que la immensa majoria d'aquesta cambra, al marge de si..., en fi, uns el varen votar i altres no, és veritat; però estarem d'acord a defensar la norma vigent que el poble de Catalunya va votar i que és la màxima llei de lleis del nostre autogovern. Jo aquesta batalla no la dono per perduda; no la donaré per perduda. L'Estatut és viu, és vigent; l'anirem desenvolupant i desplegant.

Aquells que deien que Espanya es trencava: gran argument del Partit Popular, quan van fer el recurs; escolti, tres anys després, tres anys i mig després, moltes lleis no han estat recorregudes, per a tranquil·litat de molts Espanya no s'ha trencat, i l'autogovern de Catalunya és més fort, més fort, amb més instruments, amb més recursos. Aquesta batalla per defensar l'Estatut no és una batalla que estigui perduda. I estic convençut que això és el que desitja la immensa majoria dels ciutadans de Catalunya, els que van votar l'Estatut i molts que segurament no el van votar. I és que la màxima representació del poble de Catalunya, que és aquest Parlament, defensi l'autogovern, defensi l'Estatut, i no doni cap batalla per perduda. Si les batalles es donen per perdudes, sí que es perden. Jo no la dono per perduda, senyor diputat. *(Aplaudiments.)*

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les decisions del Govern amb relació a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'autonomia i sobre la Proposta de resolució sobre la constitucionalitat de l'Estatut i la renovació del Tribunal Constitucional (tram. 317-00354/08)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Manuela De Madre.

La Sra. De Madre Ortega

Sí. Senyor president, efectivament, vostè ho ha dit: fa una setmana vàrem conèixer el cinquè intent del Tribunal Constitucional d'emetre sentència sobre el recurs presentat contra el nostre Estatut pel Partit Popular. Aquest darrer esborrany el van estar discutint, treballant durant una mica més d'un any. President, nosaltres, els socialistes, valorem molt positivament la seva crida a impulsar per tots els mitjans possibles la renovació de l'alt tribunal. Cal recordar i, per tant, recordo, que quatre dels seus membres tenen el seu mandat exhaurit, caducat, extingit des de fa més de dos anys i mig, i una vacant per defunció.

Els socialistes defensem la plena constitucionalitat del nostre Estatut, demostrada gairebé en els quatre anys de vigència de la seva aprovació, i defensem també el seu desplegament, que ha comportat qüestions tan importants com un nou sistema de finançament i també el traspàs, la gestió de rodalies, per dir alguns exemples.

Els socialistes catalans també creiem, i ho creiem amb tristesa i amb preocupació, que el Tribunal Constitucional en la seva actual, anòmala i incompleta composició no està en condicions de dictar sentència. Repeteixo: ho diem amb preocupació i també amb tristesa. I li dic, senyor president: estem al seu costat per remoure cel i terra per instar la renovació de l'alt tribunal.

Li vull dir també, president, que estem orgullosos de les decisions preses ahir pel seu Govern, i també per la proposta de resolució que demà tindrem ocasió de debatre i de votar en aquest, el nostre, Parlament. Els ciutadans de Catalunya han de saber que el seu president, el seu Govern, en primer lloc, i també el seu Parlament, el nostre Parlament, desplegarem amb contundència tots els instruments per defensar el nostre autogovern, el nostre Estatut. És per això, molt honorable i estimat president, que li preguntem quina és la seva valoració de tot aquest procés, i especialment de les decisions preses pel seu Govern en el dia d'ahir.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, sense ànim d'avançar un debat que tindrem demà, jo tractaré de centrar-me a explicar les meves primeres reaccions i després els acords que el Govern va prendre a aquest respecte ahir.

Vostè sap que fa uns dies vaig fer una declaració després del darrer fracàs del Tribunal Constitucional per dictaminar una sentència, no?, afirmant que calia abordar la renovació del Tribunal Constitucional, que precisament ho volíem fer entre altres coses per respecte a la institució. I bé, des d'aquell dia, doncs òbviament he parlat amb diversos responsables polítics, també amb el president del Govern espanyol telefònicament, amb el líder de l'oposició a Espanya, i també, òbviament, com vostè sap i és sobrerament conegut, amb el senyor Mas i amb altres responsables de les formacions polítiques parlamentàries, amb la voluntat aquesta de treballar per fer possible un acord conjunt, una posició al més àmpliament compartida, no? Però evidentment que el Govern té unes responsabilitats més enllà de les que té el Parlament. I per això ahir el Govern va reiterar la convicció que l'Estatut de Catalunya té la màxima legitimitat possible, i demanem per tant que se la respecti, així com reafirmem la nostra convicció que és constitucional. Ens adreçarem, varem acordar adreçar-nos als presidents del Congrés i del Senat, òbviament, en aquest sentit de manera molt especial en el Senat, sollicitant la compareixença, tal com preveu el reglament del Senat, de la possibilitat que en aquest cas el Consell de Govern de la Generalitat pugui dirigir-se al Senat i plantejar que hi hagi una reunió de la Comissió general de les comunitats autònomes, precisament per exposar davant la cambra quina és la posició del Govern de Catalunya amb referència al tema de la renovació. Perquè cal recordar que aquesta cambra va proposar dos candidats ara fa dos anys per a aquesta renovació, i no en tenim notícies. Per tant, és... I evidentment també que estudiarem, i en aquest sentit hem demanat un dictamen a la Comissió Jurídica Assessora, per veure com afecta la no substitució dels magistrats del Tribunal Constitucional, el mandat dels quals ha expirat, al funcionament del propi tribunal i a la seva capacitat per emetre sentències. Tot amb un fil conductor: defensar l'Estatut, defensar l'autogovern, i tractar de fer-ho, evidentment, com a Govern i també en la funció que afecta també aquesta cambra, com tindrem ocasió de debatre sobrerament.

Gràcies.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la Proposta de resolució sobre la constitucionalitat de l'Estatut i la renovació del Tribunal Constitucional i sobre la situació econòmica i la lluita contra la desocupació (tram. 317-00355/08)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, des de Convergència i Unió ens felicitem per l'acord amb relació a aquesta resolució que haurà de permetre defensar l'Estatut. Ens en felicitem, i a més a més considerem que el contingut de l'acord és important. Considerem que el que conté és important, i ajudarà a la defensa de l'Estatut.

Ara bé, senyor president, tant o més important que la defensa de l'Estatut, al marge del Barça i parlant molt seriosament, és la situació econòmica, senyor president. I sobretot la de l'atur. Miri, hem tingut un avançament de les dades de l'Enquesta de Població Activa, perquè hi ha el 18 per cent de la població de Catalunya a l'atur, més de 676.000 persones; més de 676.000 persones a l'atur a Catalunya. És possible que vostè quan em parli del que fa el Govern per lluitar contra l'atur em parli de l'acord estratègic. Sabem perfectament que és el marc en el qual ens hem emplaçat d'ençà d'aquella cimera del 12 de març, fixi's, president, que lluny que queda el 12 de març, i encara no hi ha concrecions. No hi ha ni concrecions ni hi ha un document del Govern. Hi ha propostes de diferent gent, però 12 de març, que lluny queda, senyor president.

Des del 12 de març cap aquí, certament, des del parer de Convergència i Unió, el Govern ha anat prenent decisions, majoritàriament equivocades, en la lluita contra l'atur, senyor president. Vostès s'han carregat les escoles taller, vostès s'han carregat les escoles d'ofici, vostès han reduït dràsticament, en plena crisi econòmica, la formació ocupacional; continuem encara amb aquesta eterna reforma pendent del Servei d'Ocupació de Catalunya, aquesta entitat que s'ha de dedicar a la intermediació i en la qual la intermediació real és absolutament marginal.

Senyor president, l'emplacem a rectificar la seva lluita contra l'atur; faci de la lluita contra l'atur la seva primera prioritat. Creiem de veritat que aquesta no és una batalla que vostè pot donar per perduda.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo crec que també és motiu per felicitar-nos l'acord assolit perquè demà aquest Parlament pugui tenir l'oportunitat de debatre i d'aprovar una resolució molt important per defensar l'autogovern. Almenys per qui els parla no suposa cap esforç, tot el contrari, és la nostra obligació, és el que esperen els ciutadans de nosaltres.

Respecte a la situació econòmica, vostè fa referència a l'EPA, amb unes dades que encara no s'han fet públiques, malgrat un error de l'INE; ja veurem el dia 30 si això és així.

Era previsible que durant el primer trimestre, tenint en compte no s'ha registrat ocupació i hi ha un increment

de la població activa, en la població activa desocupada hi hagi un increment.

Però sí que li puc dir que la tendència a la baixa, clarament, pel que fa referència a la destrucció d'ocupació, dels darrers mesos és evident, si comparem el mes de març respecte al febrer o si comparem en aquest moment l'avançament de dades que hi ha de l'abril respecte al mes de març, amb un increment fins i tot de llocs de treball que s'han creat aquest mes, com podrem veure quan es coneguïn dintre d'uns dies aquestes xifres. Per primera vegada, després de dos anys, es trenca la tendència. I això és molt important. I no és mèrit del Govern, vull dir –segur que algunes de les coses que hem fet hi han contribuït, però–, sinó mèrit del conjunt de les accions, del que fa l'empresariat.

Miri, vostè sap que ens vàrem emplaçar a diverses reunions de caràcter sectorial després de la cimera. Una, si no m'equivoco, es va fer ahir precisament, i em consta que es va avançar respecte a una de les qüestions que precisament vostès havien plantejat, que era incrementar el paper de l'Institut Català de Finances pel que respecta al finançament de les empreses especialment petites i mitjanes.

Dit això, no és veritat que farem menys cases d'oficis; tot el contrari, farem més cases d'oficis, més contractes per a joves i més formació per a joves. En això té vostè una informació equivocada que li corregiré.

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Tindrem l'oportunitat d'anar contrastant algunes d'aquestes dades, però, en general, tant de decisions del Govern com de dades, la sensació que anem al furgó de cua és més que evident, senyor president.

Sortiran les dades, només hi ha hagut un avançament. Deixi'm que n'hi doni una: només en un any Catalunya ha destruït tanta ocupació com tot França junt, dades de l'Eurostat; en un sol any Catalunya ha destruït 305.000 llocs de treball, França ha destruït encara no arriba a 330.000 llocs de treball, França, amb 25 milions i mig d'ocupats, senyor president.

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Tanta ocupació com tot França junt!

Senzillament, senyor president, prengui'n consciència; nosaltres hi som i hi serem, i vostè ho sap, i ha tingut oportunitat en altres matèries de gaudir i d'aprofitar el bagatge i el coneixement de Convergència i Unió. Aprofiti'l, senyor president.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Bé, sí, gràcies, amb molt de gust acceptarem estudiar les seves propostes i els seus suggeriments. Però ho repeteixo: en les mesures destinades especialment als joves, més formació i més ocupació per a milers de joves que les que es feien fins ara. Això sí que no té dubte.

Si vol la documentació...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...la hi facilitarem.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de seguretat laboral i de prevenció de riscos laborals (tram. 310-00418/08)

...i ara ja al Govern, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, president. Honorable consellera, aquesta setmana el nostre grup vol ser l'altaveu del món del treball en dues dates significades del calendari per a les persones treballadores. Avui, 28 d'abril, és el Dia Internacional de la Salut en el Treball, que es celebra des de fa quinze mundialment i de forma reivindicativa en defensa del dret a la salut i a la seguretat a la feina, i el dissabte és 1 de maig, Dia Internacional del Treball, que aquest any es trobarà emmarcat pel coneixement, ahir, com aquí s'ha dit, de les esfereïdores dades de l'enquesta de la població activa, que ens mostren la cara més amarga i l'efecte més punyent de la crisi econòmica, que és la destrucció de llocs de treball de forma voluminosa i constant.

Aquest primer de maig els sindicats sortiran al carrer com cada any amb un lema unitari: «Per l'ocupació de qualitat i la protecció social.» Des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, com sempre, també hi sortirem, però en aquest difícil context amb més força i determinació que mai els acompanyarem.

I els acompanyarem perquè entenem i compartim amb ells que la sortida de la crisi no passa per propostes miraculoses, ni per reformes laborals, per canvis en la contractació o en la rebaixa del cost de l'acomiadament, sinó per una sortida social i sostenible. Quan diem «sostenible», també volem dir amb llocs de treball dignes i segurs, perquè, malgrat alguns petits avenços assolits, al nostre país els accidents laborals continuen sent una xacra social, especialment a les empreses petites, que són el 90 per cent de les empreses catalanes, i perquè encara avui, per exemple, els riscos psicosocials, que són trans-

versals a molts sectors, que es donen en diversitat de sectors, ni s'avaluen, ni es reconeixen, ni es prevenen.

Des del nostre grup, senyora diputada, volem que s'acabi pagar amb la salut i la vida la manca de prevenció; volem que s'avanci en la responsabilitat empresarial en el camp de la salut laboral; volem que l'Administració s'hi impliqui a fons.

I és en aquest sentit, consellera, que avui 28 d'abril li volem preguntar què fa el Govern per avançar en la prevenció dels riscos que pateixen els treballadors i les treballadores del nostre país.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Maria del Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora diputada. Millorar en la seguretat i la salut així com reduir la sinistralitat a la feina ha estat, és i serà una prioritat d'aquest Govern.

En un dia com avui, Dia Mundial de la Seguretat i la Salut en el Treball, el Govern de Catalunya, amb sindicats i patronals, emfatitza aquest compromís. Sabem que hem de treballar per a la seguretat i la salut no només avui, sinó els 365 dies de l'any. I cal treballar-hi, perquè és una societat no es pot permetre la pèrdua de la salut, ni la pèrdua de la competitivitat de les nostres empreses, fruit de la manca de prevenció.

Al pla de govern d'aquest Govern es marcava l'objectiu de reduir un 20 per cent l'índex d'incidència, en termes comparables, dels accidents de treball. Doncs, bé, abans d'haver acabat aquesta legislatura hem reduït un 27 per cent els índexs d'incidència en la sinistralitat en el nostre país. Hem dut a terme tot un seguit d'accions en la línia de l'Estratègia catalana de seguretat i salut, en la línia d'impulsar actuacions de formació, sensibilització, informació i suport a la inversió en prevenció de riscos laborals, i també de vigilància i control.

La prevenció és un element clau de la competitivitat del nostre país i és l'objectiu que ambicionava el Govern en el seu pla de govern i que continuem ambicionant.

Continuarem treballant per a la prevenció de riscos laborals perquè queda molt camí per recórrer. Els costos els patim tots, els pateixen les empreses, de la manca de prevenció, els treballadors i treballadores accidentats, i també la societat, que és la que rep una part important dels costos.

Per això, aquest Parlament tindrà l'oportunitat de votar la Llei de l'Agència Catalana de la Inspecció de Treball, que serà un instrument més en la lluita contra la sinistralitat laboral.

I a la vegada hem de treballar per fer front als nous riscos, riscos emergents; en una societat diferent hi han nous riscos que estan apareixent, com són les malalties ocultes, els riscos químics i també els riscos psicosocials.

Hem d'afrontar la millora de la prevenció dels riscos laborals amb totes les eines i les millors solucions, perquè serà no només una millora en la salut de les persones treballadores, sinó una major competitivitat del nostre país.

Aquest Govern creu, té el convenciment que la crisi no és ni pot ser una excusa per a la lluita contra els accidents laborals.

El president

Doncs passem a la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les retallades en l'àmbit de les polítiques educatives (tram. 310-00417/08)

...que la formula en aquest cas l'il·lustre senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyor conseller d'Educació, en els darrers temps hem vist amb preocupació com s'han anat produint retalls importants en les polítiques educatives del Govern de la Generalitat.

La nostra pregunta seria quina és la causa i el perquè d'aquests retalls.

El president

El senyor Maragall, conseller d'Educació, té la paraula.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Gràcies. Senyor diputat, la hipòtesi de què parteix és falsa: no hi han hagut retalls en el món de l'educació catalana, ben al contrari, li ho puc explicar amb tot el detall sempre que vulgui.

El president

El senyor López...

El Sr. López i Rueda

Gràcies. Senyor Maragall, doncs, miri, suposo que ningú l'hem entès. A vostè li passa que el món no el comprèn.

És a dir, ahir van sortir sis-centes famílies a Cervera, a la Segarra, perquè a l'institut de la Segarra, a l'Institut Antoni Torroja..., perquè han fet una reducció al seu institut. No l'han entès; es veu que no saben que no han retallat.

Una altra nota que hem rebut avui d'una entitat: «El Departament d'Educació discrimina nens amb necessitats especials», d'una entitat de Montcada i Reixac; tampoc l'han entès, també s'han equivocat.

Però jo li puc fer, si vol –si vol ho fem–, doncs, una mica tota la història. Miri, vostè ha suprimit el batxillerat nocturn; ha volgut retallar el diürn, el batxillerat

diürn, de noranta-un centres; ha fet tancaments de grups de secundària; ha retallat grups de formació professional, que, per cert, per primer cop s'ha quedat molta gent fora; ha fet una reducció de dos-cents professionals de serveis educatius –fixi's, psicopedagogs, vetlladors infantils– i a la resta els han retallat l'horari; no han complert amb la contractació de 1.706 tècnics a què s'havien compromès amb els sindicats; s'estan eliminant programes d'atenció educativa; s'han retallat en vuitanta-vuit, segons la memòria del pressupost del 2010, en vuitanta-vuit, les aules d'acollida, i segons Comissions Obreres, a principi de curs s'ha fet una retallada de personal en el 60 per cent dels centres.

Aquesta és la realitat. I vostè ve aquí i ens diu que no hi ha cap retallada, que tothom s'equivoca. I el pitjor de tot, senyor conseller, és que vostè ho ha fet sol, ni ha consultat el territori. Cada setmana se'n recorden de vostè, al territori, perquè hi ha una moció en els plens. O no existeixen les mocions? Aquí tenim molts regidors, i saben que cada setmana estan votant propostes perquè no es retallin alguns dels serveis educatius. A més dels compromisos que vostè ha adquirit en el Pacte d'educació, en la Llei d'educació, en el programa de govern socialista, en l'acord d'entesa.

Miri, un altre compromís trencat, en aquest cas pel senyor president de la Generalitat. El senyor Montilla va dir que no permetria mai que la crisi..., que no haurien d'assumir el pes de la crisi les persones més febles. Doncs, miri el que vostè ha retallat: vetlladors infantils, qui afecta?, les persones més febles; batxillerat nocturn, qui afecta?, les persones més febles; tècnics d'educació infantil, qui afecta?, les persones més febles; o aules d'acollida –aules d'acollida–, qui afecta?, les persones més febles.

Acabo, senyor president, demanant, com a mínim, senyor Maragall, que sigui sincer, reconegui el que hi ha i rectifiqui per una vegada.

Gràcies, senyor president.

El president

L'honorable conseller d'Educació té la paraula.

El conseller d'Educació

Sí; gràcies, senyor president. Miri, senyor diputat, jo, si ara repasséssim fil per randa cada una de les xifres i de les dades que vostè ha donat, descobrirem que totes tenen, en fi, millor precisió, millor explicació i ajust concret a situacions i a decisions que són efectivament no de retallada en cap dels casos.

Podem estar naturalment obligats a atendre, per exemple, l'evolució demogràfica. O és que hem de restar impassibles davant d'això? O és que no hem de ser responsables en la nostra condició, en fi, d'administradors dels recursos públics? O és que hem de fer veure que no passa res?

Miri, l'any que ve, el curs que ve, senyor diputat, afegirem prop de 1.500 nous docents al nostre sistema, noves places docents s'han de crear. Efectivament, una part d'aquestes places docents que s'han de crear les obtindrem de la incorporació de molts nous docents, la

majoria d'aquestes; una altra part l'obtindrem, efectivament, sí, de reordenar alguns dels serveis interns, del fet que docents que ara no estan fent de docents facin de docents, que grups amb evident superabundància de vacants deixin de tenir aquestes vacants.

L'únic que estem reduint no és el servei, sinó les vacants; el que estem reduint, efectivament, això sí, és l'escreix evident de places vacants amb relació a l'oferta disponible. L'oferta en ensenyaments postobligatoris, que és un dels temes de debat en aquests moments, en el curs que ve es redueix una mica, per raons òbvies associades a la demografia, en el batxillerat, perquè les cohorts que hi arriben ara són menors, i augmenta i segueix augmentant en la formació professional, malgrat el que vostè ha dit, que tampoc és cert.

Aquest dematí ho hem explicat, i li enviaré amb molt de gust el contingut detallat de la informació que afecta els nous grups de formació personal: cinquanta grups..., cinquanta-quatre noves ofertes, nous cicles formatius al nostre país, a quaranta-tres instituts nous. A batxillerat també n'hi han de nous: sis ciutats que no tenien batxillerat ara en tindran. Cap alumne es quedarà sense una oferta accessible igual o millor que la que té ara, cap alumne d'aquest país es quedarà sense una oferta de batxillerat o de formació professional com la que té ara.

No és cert que hàgim reduït vetlladors; l'any passat vam afegir cinc mil hores més de vetllador en el nostre estoc importantíssim...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...de servei en aquest sentit.

Gràcies, senyor diputat.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre l'acord de mobilitat amb el Consell Comarcal del Maresme (tram. 310-00415/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, el passat 13 d'abril el departament que vostè encapçala i el Consell Comarcal del Maresme van signar un acord sobre la mobilitat a la nostra comarca.

Evidentment, la mobilitat, les noves infraestructures tenen un impacte sobre qualsevol territori molt important, un impacte sobre l'economia, un impacte sobre la societat, però especialment al Maresme, per les condicions

orogràfiques, pel poc espai entre la muntanya i el mar, que li deixen a la plana, qualsevol nova infraestructura, a part de tenir un impacte sobre l'economia i la societat, com ha estat històricament a la nostra comarca, amb la Via Augusta, amb el primer tren i amb l'autopista de peatge més antiga de l'Estat també, també té un impacte ambiental.

Per això, quan es va proposar com a alternativa a la nacional II que avui passa vora mar, al sud del Maresme, la construcció d'unes calçades laterals al voltant de la C-32, des d'Esquerra Republicana ens hi vam oposar. Ens hi vam oposar per diferents raons: la primera, perquè entenem que una solució aïllada no és una solució per al conjunt de la mobilitat de la comarca; la segona, perquè entenem que cal també tenir en compte el transport públic com un sistema de transport que sigui competitiu amb el transport per a vehicle privat, i en tercer lloc, perquè entenem que calia i que cal una nova política de peatges que passi d'un model recaptatori per finançar la infraestructura i el manteniment a un model regulador de la mobilitat.

Finalment, aquests criteris s'han inclòs en aquest acord. Per això els representants d'Esquerra Republicana al Consell Comarcal del Maresme li han donat suport. I vostè, doncs, coneix molt bé que, evidentment, s'hi ha inclòs una reducció de peatges de manera progressiva en funció de diferents criteris –en funció de l'ocupació de vehicles, en funció de la contaminació i de la recurrència de viatges cap a Barcelona–; que s'hi ha inclòs un calendari d'actuacions en matèria ferroviària i en matèria d'altres infraestructures, i que es té un aspecte global de la mobilitat.

Nosaltres el que voldríem és que ens detallés aquest acord, que expliqués quines actuacions immediates per executar-lo es pensen fer; que ens expliqués, doncs, que en aquest segon semestre del 2010 ja veurem una reducció de peatges al Maresme, i els propers passos a fer, entre els quals hi ha, doncs, uns deures pendents que passen, evidentment, per també aplicar aquests mateixos criteris al peatge d'Arenys de Mar i als peatges de Santa Susanna, per tal que tots els veïns de la comarca estiguin en igualtat de condicions.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

L'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, aquest acord que vam subscriure amb el Consell Comarcal del Maresme planteja donar prioritat màxima a l'objectiu d'una mobilitat reconeguda com un dret per a la ciutadania. I la mobilitat vol dir ordenar els diferents modes de transport d'una manera jerarquitzada, prioritzada, i racionalitzant totes les infraestructures de què disposem en una comarca que, com vostè mateix descrivia, té aspectes orogràfics que la condicionen, i també demogràfics.

Per això el que hem plantejat és un acord que dona màxima prioritat al ferrocarril, i en el context del ferrocarril planteja actuacions a curt, mitjà i llarg termini. Les actuacions a curt són sobretot d'increment i millora de la capacitat i de la freqüència dels trens; allargament d'andanes, millora, allargament també dels trens i, per tant, millora de la capacitat dels trens. A mitjà i llarg termini, la línia orbital ferroviària, el desdoblament d'Arenys fins a Blanes, la millora de les connexions amb la línia de l'interior cap a Girona, les variants de Badalona i de Mataró, el desdoblament d'alguna línia més, i potser, fins i tot, el plantejament del trasllat de la línia cap a l'interior, com un objectiu a llarg termini. També planteja millores molt substancials en l'oferta de transport públic per carretera, i, naturalment, inclou millores ordenades pel que fa a la xarxa viària. No una única gran alternativa desdoblada i desdoblant el que és el corredor de la nacional II o de la C-32, sinó, primer, una actuació molt petita a Arenys, en la connexió entre l'autopista i Arenys mateix, a la Vall de Gata-Draper, que licitem d'aquí a quinze dies; en segon lloc, la ronda de Mataró, com una actuació molt important, amb un cost de gairebé 80 milions d'euros, i després, successivament, solucions viàries de caràcter parcial que el que han de fer és resoldre la mobilitat interna com un objectiu principal.

Pel que fa als peatges, vostè ho ha dit, hi ha un horitzó que s'ha de plantejar, que és: bonificacions com a mínim del 25 per cent per a vehicles d'alta ocupació, per a vehicles ecològics, per una recurrència de setze viatges, del 50 per cent per la recurrència de vint-i-quatre viatges, i l'objectiu és arribar, en la mobilitat interna del Maresme, a la bonificació...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...del 100 per cent.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre l'Hospital Transfronterer de Puigcerdà (Cerdanya) (tram. 310-00419/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Esteve Pujol.

El Sr. Pujol Badà

Senyor president, honorable consellera... Dilluns passat, a Puigcerdà, l'honorable president de la Generalitat i la ministra francesa de Salut signaven el conveni i els estatuts de l'Agrupació Europea de Cooperació Territorial que fa possible l'Hospital Transfronterer de la Cerdanya, primer hospital transfronterer d'Europa. A ningú se li escapen la transcendència d'aquest acte i

les seves repercussions. Ja sé que tampoc a ningú se li escapa que, quan un diputat del partit que dona suport al Govern formula una pregunta, tothom té la convicció que ho farà en termes positius. Jo no trencaré aquesta certesa. (*Rialles.*) Per tant, consellera, permeti'm que ho faci, però que ho faci des del sentiment que m'ha provocat, les sensacions positives que m'ha provocat aquesta signatura d'aquest acte.

Del dilluns passat a Puigcerdà, doncs, per un català de muntanya i transfronterer com jo, en valorem moltes positives. Permeti'm que només en citi dues. Una, l'evidència d'una acció de govern que equilibra el territori, dotant-lo d'equipaments de primer nivell on facin falta; a la part de Catalunya, on sigui, sigui allà on sigui, doncs, es posen. I la segona, que es munti un servei que funcioni d'una manera diferent; «funcioni» en el sentit que ens reclamaven fa ben poc en aquest hemicicle, davant d'aquest faristol, els representants de la Cerdanya, que ens deien que s'havia de treballar amb una concepció diferent de fer les coses i també amb una manera diferent d'entendre la Cerdanya. Jo crec que aquest hospital, emprant les paraules del president Montilla, trenca amb les fronteres que molts ciutadans de la Cerdanya han considerat sempre imposades.

I per tant... Podria seguir amb aspectes que a mi..., sensacions que m'ha provocat, positives, aquest fet. Però deixem les sensacions, i passem al terreny de la realitat i dels fets. I, per tant, honorable consellera, m'agradaria saber quina és la seva valoració de la realitat avui de l'Hospital Transfronterer de la Cerdanya, i també com creu que aquest projecte fa avançar l'Europa dels ciutadans i les potencialitats de l'euroregió.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és curiós, però jo crec que recollim..., i dilluns el president de la Generalitat, l'honorable president, la ministra francesa de Sanitat i la ministra espanyola i tots els alcaldes de la Cerdanya i el Capcir van anar molt més enllà de l'hospital. Les fronteres sempre havien estat, eren la memòria de la retirada i la memòria de buscar la pau, de l'Europa en què durant el franquisme nosaltres no havíem pogut gaudir de llibertat, i ara, en canvi, Catalunya construïa això que en diem «un projecte de salut postfronterer», eh?, perquè de fet ara no hi ha frontera. Per tant, aquest és un projecte on nosaltres hem estat pioners, capdavanters, amb alcaldes del territori, que havíem somniat i que dilluns es va fer realitat.

De fet, a l'hospital, els que hi han anat –vostè és de Puigcerdà– han vist com ja estan les parets pujades, estem fent coberta... Però no és només la construcció d'un hospital francocatalà, o català-francès, perquè això ja no té importància; és un hospital europeu. Però és un projecte de salut del territori de la Cerdanya i del Capcir. I hem hagut de batallar també, perquè

s'ha hagut d'innovar en l'espai importantíssim que Catalunya ha liderat de l'euroregió, en un projecte on els Pirineus ja han passat de ser una frontera a un espai compartit, perquè aquest només és l'inici d'un gran projecte que Catalunya pot liderar amb França i amb Andorra.

I els estatuts, a l'Agrupació Europea de Cooperació Territorial... Perquè ara ho deia el president de la Generalitat: ell és el representant de l'Estat a Catalunya; això ho diu l'Estatut. Per això nosaltres vam firmar, davant d'una certa sorpresa o expectació de la ministra francesa, el president de la Generalitat i la ministra francesa, perquè aquest és el nostre país, és la nostra manera de fer.

Aquest és un hospital i un projecte, a més, de finançament compartit de fons Feder, 18 milions d'euros de fons Feder, i la resta, 20 milions de construcció, 12 milions d'euros de la Generalitat i 8 milions de França. Però va més enllà perquè hem decidit compartir la pediatria, la geriatria, la salut mental i les addiccions, les emergències i el transport sanitari. I encara va més enllà d'un projecte assistencial. En els mateixos estatuts, que es diu com es governarà, com els alcaldes participaran, com el territori participarà, la societat civil... Però és un projecte també de formació compartida i un projecte de recerca compartit.

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

I –acabo– també és un projecte a quatre llengües: català, castellà, francès i la llengua de la ciència, que és l'anglès.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre la manca de consens en el traçat de la carretera B-40 del Pla territorial metropolità de Barcelona (tram. 310-00420/08)

...l'il·lustre senyor Josep Rull, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per formular la següent pregunta.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, la setmana passada el Govern va aprovar definitivament el Pla territorial metropolità. En les seves previsions, l'única gran infraestructura que no compta amb una proposta concreta és la B-40, és el quart cinturó, i es remet que sigui el Ministeri de Foment qui hagi de decidir.

A què es deu, senyor conseller, aquesta excentricitat?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Li recordo, senyor diputat, que la pregunta, tal com la va formular per escrit el seu portaveu, era: «A què es deu la manca de consens?» I la resposta és: justament, hem portat un pla territorial per consens. Per primera vegada en molts anys, el Govern de Catalunya ha sigut capaç d'aprovar definitivament un pla que estava encallat en els laboratoris i en els recorreguts barrocs i incomprensibles dels despatxos. I ara està aprovat definitivament, amb un contingut ambiciós, compartit per unanimitat en la Comissió d'Ordenació Territorial Metropolitana i aprovat pel Govern de forma definitiva.

Hi ha consens en el Govern i, per tant, no hi ha cap excèntricitat.

El president

El senyor Rull té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller: quart cinturó, li estem parlant del quart cinturó. Set anys perduts, i som allí on érem, al principi: un govern dividit, incapaç de prendre decisions estratègiques per al país.

Un pla d'aquestes característiques hauria de servir bàsicament per a dues coses: per fixar posicions sòlides –en aquest punt, vostès generen més dubtes i generen més incerteses– i, per altra banda, articular consensos; un pla territorial és un instrument de concertació en ell mateix.

Vostès no s'han posat d'acord ni en la naturalesa del quart cinturó, ni en la capacitat que hauria de tenir el quart cinturó, ni en el traçat del quart cinturó. Hi ha quatre propostes diferents de traçat: la proposta del PSC; la proposta del PSOE, de Foment; la proposta d'Esquerra, i la proposta d'Iniciativa. Quatre propostes diferents.

I, tanmateix, vostès són prou audaços per solemnitzar aquest autèntic despropòsit. Què expliquen? Diuen: «Que Madrid decideixi, que el Ministeri de Foment vagi fent informació pública, que nosaltres presentarem al·legacions.» Aquesta és la seva màxima aspiració com a governants, senyor conseller, presentar al·legacions al Ministeri de Foment?

Tanmateix, aquesta no-solució és molt útil políticament. És útil per al manteniment del tripartit, perquè els contraris, Esquerra i Iniciativa, els contraris a l'obra, queden contents. I és molt útil per al Ministeri de Foment, que, en definitiva, és qui ha de pagar el quart cinturó, perquè pot apellar a la indecisió de la Generalitat per anar-la ajornant indefinidament. I el PSC s'hi presta, novament, a facilitar les coses al PSOE.

Ara bé, no és gens útil des d'un punt de vista econòmic per a un territori, els Vallesos i el Baix Llobregat, que

és un veritable motor del país. Ja va sent hora, senyor conseller, que vostès expliquin al país, a la ciutadania, quin és el cost en l'economia de no tenir quart cinturó, quin és el cost en el dia a dia de l'economia productiva d'aquest país. La Cambra de Comerç ha apuntat 1.000 milions l'any.

En qualsevol cas, el quart cinturó és la metàfora d'aquest Govern, del Govern de José Montilla, un govern sense lideratge, sense compromís i, malauradament, sense responsabilitat amb el país.

El president

Senyor diputat... Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya s'hauran de preguntar i respondre abans quin ha estat el cost del fet que vostès no fossin capaços de desencallar aquesta infraestructura *mai*, que no fossin capaços de definir-ne ni un pam de traçat. No hem sabut trobar cap antecedent respecte a aquest traçat, cap iniciativa, cap compromís polític amb el territori, re de re de re de re.

I ara què hi ha? Ara hi ha Abrera-Terrassa en obres, bastant avançades; un traçat de referència en el pla territorial i alternatives per a aquest traçat, i un traçat rebutjat i acordat que rebutgem tots els grups que representen el Govern, dient: «El vell traçat que vostès respectaven de la reserva urbanística del Ministeri de Foment no ens sembla apropiat ni per l'actual situació econòmica i demogràfica de Catalunya, ni per les característiques de mobilitat que ha de tenir aquesta infraestructura, que és necessària.» Però no hi ha cap supeditació al Ministeri de Foment!

El que està clar és que, a dia d'avui, fins que no hi hagi un estudi informatiu sotmès a informació pública, no hi ha cap definició possible del traçat que calgui. I quan sigui l'hora el Govern de Catalunya aportarà les diferents alternatives de traçat perquè sigui clar que hi ha una possibilitat de decidir en diferents camps rebutjant la que proposava fa vint anys el Ministeri de Foment i trobant un traçat més racional i més coherent amb el territori. I li puc ben assegurar que no s'ha perdut ni un minut i que també serà aquest Govern el que haurà aconseguit que finalment el Ministeri de Foment, ell mateix faci un pas enrere respecte al seu traçat i comenci de veritat, d'aquí a no gaire, la informació pública de la B-40, de la ronda del Vallès,...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...amb el seu estudi informatiu corresponent, abans de l'estiu, espero.

El president

La següent pregunta la formula...

Pregunta

al Govern sobre la supressió de serveis educatius als centres d'ensenyament (tram. 3210-00421/08)

... en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor conseller, acabem d'escoltar amb paraules del president Montilla que hi havia un compromís per garantir més formació als joves. Vostè aquest matí acaba d'anunciar la supressió, la reducció de set-cents places de batxillerat públic. Per altra part, li acaben de preguntar per unes retallades, vostè diu que no hi ha retallades però els seus directors generals signen documents que parlen de minoració de plantilles. Ens pot dir, si us plau, quins han estat els objectius d'aquestes minoraions i quins criteris s'han utilitzat per minoritzar línies de batxillerat i serveis educatius?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí, senyora Rigau, amb molt de gust. A mi em sembla que ja ha quedat clar en el comentari que feia en l'anterior pregunta el senyor López i també en les informacions que hem estat donant aquest mateix matí i les que li puc afegir... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador.)*... amb molt de gust quina és la línia i la intenció i l'efecte real de la política que estem seguint.

La política que estem seguint és d'enfortiment i de la protecció de la qualitat de l'accés igual al dret a l'educació, atenent, efectivament, a l'evolució de la demografia en el nostre país –vostè coneix perfectament, senyora diputada, quina és aquesta evolució–, en aquests moments en aquesta etapa estem atenent cohorts que arriben als estudis postobligatoris cada any menors i, per tant, hi ha un simple i natural procés d'adaptació de l'oferta en aquesta situació, i, a més, la fem aplicant, evidentment, els instruments, les eines, les ambicions que ens proporciona la Llei d'educació de Catalunya, que està al servei, dona la garantia d'aquest millor nivell i la millor exigència, màxima ambició per a la nostra educació, a tot arreu per a cada alumne d'aquest país. Aquesta és l'única guia amb què actuem en aquests moments.

El president

Senyor Rigau, té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Miri, la qualitat no és la raó, no dic que no la busquin, però si llegim bé veiem que la Direcció General de Recursos del Sistema Educatiu ho explica bé. Diu: «Com sabeu és necessari aplicar mesures de contenció de la despesa pública del capítol

de personal i simultàniament donar resposta a les necessitats de professorat per al nou curs, i tot això ho hem de fer dins la plantilla docent pressupostària per al 2010.» O sigui, que no hi ha diners per a la plantilla del curs 2010-2011, no hi ha increment. Vostès han recollit unes vint mil sol·licituds més i necessiten mil professors, vostè ha dit mil cinc-cents, i si no ho tinc mal entès, vostè ho sabrà millor, però sembla que Economia com a molt n'hi donarà tres-cents, la resta ha de venir de les retallades i de les minoritzacions. I aquí estem.

Vostès proposen retallar línies a instituts que vostè mateix, en declaracions del matí, en diu «de poca qualitat», centres que han donat la ISO, que tenen la ISO, que tenen plans d'autonomia, que han rebut el premi Educació a Catalunya.

Senyor conseller, no és la qualitat, és que el finançament no era tan bo i la programació de recursos humans que vostès van fer ha estat fatal durant tots aquests anys i ara en paguem les conseqüències.

Vostès volen i retallen serveis educatius preceptius per llei –preceptius– i en retallen dels consolidats, formats i amb experiència de més de vint anys. Com podem retallar ara EAP? Com podem retallar l'ICS? Com podem retallar centres de recursos? Ara, això sí, li podria explicar en quines zones ens retallen EAP i línies de batxillerat i en canvi es creen directors de zona...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...llocs tècnics, no; llocs de confiança política, sí. Aquest és el problema...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...una cosa és el temps de l'educació i l'altra és el temps de la política, i vostè no ho ha entès.

El president

Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Educació

Gràcies, senyor president. Crec que ara amb aquesta intervenció ha quedat encara més clar... Vostè representa una manera d'entendre la gestió dels recursos públics i la gestió del sistema educatiu que es correspon al que va succeir durant molts anys en aquest país, efectivament.

Jo tracto de representar l'opció que busca la màxima responsabilitat, la màxima ambició per a la nostra educació i també això aplicat a la gestió dels recursos interns, sí. Hi ha possible millora en la destinació concreta, individual, de molts dels nostres professionals? Sí, n'hi ha. Hi ha l'obligació en aquesta etapa de fer això

amb responsabilitat i amb claredat? Naturalment que hi és. I això impedeix que el sistema segueixi creixent i segueixi evolucionant a l'alça, com ha de ser, per atendre la necessitat del país i l'esperança d'aquest país? No, no ho impedeix.

Efectivament, hi ha mil cinc-cents places noves, efectivament hi ha quatre-cents seixanta grups nous a primària, hi ha més de setanta grups nous a l'ESO i al batxillerat; hi ha tots aquests grups de formació professional que he dit abans en la resposta anterior, i totes aquestes places quedaran cobertes i degudament cobertes. A més d'això, sí, d'acord amb la llei, la llei que vostè i jo hem aprovat conjuntament, no sols, doncs, efectivament, tirem endavant una determinada manera d'entendre l'organització dels centres a Catalunya. Estem creant model, sí...

El president

Honorable conseller.

El conseller d'Educació

...i aquí la paraula institut escola, la paraula centres de formació postobligatòria potents i adequats a la seva exigència hi és, no estem...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...castigant centres, estem servint alumnes, que és molt diferent.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre la presència de les llengües oficials a les seues electròniques de la Generalitat (tram. 310-00416/08)

...en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Honorable conseller, como sabe la Ley de acceso electrónico de los ciudadanos a los servicios públicos dispone que las sedes electrónicas de las administraciones de territorios con régimen de cooficialidad lingüística posibilitarán el acceso a sus contenidos y servicios en las lenguas cooficiales. ¿Cuándo piensa el Gobierno hacer posible que todas las sedes electrónicas de la Generalitat ofrezcan la información y las aplicaciones a disposición de los ciudadanos en las lenguas oficiales de Catalunya, en condiciones de igualdad?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Senyor diputat, el Govern de Catalunya garanteix l'accés a la informació i també la plena disponibilitat lingüística dels seus funcionaris i funcionàries a tots els catalans i catalanes, tant a les seues electròniques com a aquelles que no en són, d'acord, escrupolosament, amb allò que estableix la normativa legal vigent en aquests moments.

El president

Senyor Domingo, pot repreguntar.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Realmente no sé qué concepción tiene el vicepresidente o su Gobierno sobre el cumplimiento de la ley. Recientemente la asociación Impulso ciudadano ha examinado 144 páginas de las administraciones catalanas y el resultado ha sido sencillamente desolador.

De los quince departamentos de la Generalitat, ocho no cuentan con la opción en castellano –por cierto, entre ellos el suyo, lo cual me dejó sorprendido–, los siete restantes cuentan con la opción en castellano y otras lenguas, pero en casi todos ellos esta opción es meramente virtual, nunca mejor dicho.

Veamos el departamento de Presidencia, a cuyo frente está el molt honorable presidente Montilla. Dispone de una página con opción en catalán, en castellano y en inglés. *Anem a l'opció en català. A l'apartat d'ajudes i subvencions, d'aquest tema vostè en sap bastant. Clic! una informació completa amb tres desplegables i els corresponents enllaços.* Acudamos a la opción en castellano. ¡Clic! ¿Qué aparece? Nada. Vayamos a la opción inglesa, ya sabemos que su Gobierno apuesta por el trilingüismo. *What's on the screen? Nothing.*

Su Gobierno debiera ser el primer interesado en publicar toda su información y permitir a los ciudadanos relacionarse electrónicamente al menos en los idiomas oficiales, ni siquiera la recién estrenada oficina virtual de trámites permite que las tramitaciones sean en castellano, bueno, de *l'aranès ja ni parlar-ne*.

El empleo de las lenguas en sede electrónica es evidentemente una decisión política, no obedece ni a condicionamientos técnicos, ni logísticos, ni económicos. De hecho, en el propio Gobierno hay departamentos que lo hacen bastante bien, el Departamento de Treball o el Departament de Salut...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...es decir... –ya acabo, *senyor president*– si no lo hacen es sencillamente porque no quieren, porque ni económicamente, ni logísticamente nada lo impide.

Muchas gracias.

El president

Honorable vicepresident, té la paraula.

El vicepresident del Govern

Hi ha una cosa en la qual, senyor diputat, estem absolutament d'acord, i és en el fet que la informació del Govern de Catalunya a la xarxa es virtual. En això coincidim absolutament tenint en compte que la xarxa si no és virtual ja m'explicarà se senyoria de quina altra manera pot ser.

El Govern ha de complir escrupolosament el marc legal vigent, que li recordo. És vigent, encara que a algú no els agradi, l'Estatut d'autonomia de Catalunya, vigent. I aquest Estatut d'autonomia que és vigent diu en el seu article sisè «que la llengua pròpia de Catalunya és el català i com a tal és la llengua d'ús normal i preferent de les administracions públiques i dels mitjans de comunicació públics de Catalunya, i és també la llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament.»

Segona referència legal que també és vigent en aquests moments, i que vostè també pot trobar a la xarxa virtualment. La Llei de política lingüística en vigor, en el seu article 9 diu: «La Generalitat, les administracions locals i les altres administracions públiques de Catalunya, les institucions i les empreses que en depenen i els concessionaris de llurs serveis han d'emprar el català en llurs actuacions internes i en la relació entre ells.» Però és que, a més a més, la mateixa llei diu «que aquesta ha de ser també la llengua habitual en les relacions amb les persones físiques o jurídiques residents a la resta de territoris de llengua catalana.»

Tenint en compte però, que del que es tracta és, bo i respectant el marc legal vigent de ser també respectuosos amb l'objectiu, hem de dir-li, senyor diputat, que en aquests moments, des del mes de gener, els 1.150 tràmits considerats fonamentals per a la vida administrativa a Catalunya estan disponibles en llengua catalana i en llengua castellana. Amb la llengua només vostès hi tenen, no un problema, sinó una obsessió, i això no és un somni, això sí que és una obsessió. Facin com Horaci...

El president

Honorable vicepresident...

El vicepresident del Govern

...*carpe diem*, aprofitin el temps i aprofitin el ple que hi ha cada quinze dies per preguntar sobre temes que preocupen la gent i els seus problemes, no els problemes i les obsessions...

El president

Honorable vicepresident...

El vicepresident del Govern

...que tenen vostès, que no tenen res a veure amb els que té la gent.

El president

El cinquè punt de l'ordre del dia...

Control

del Decret llei 2/2010, del 30 de març, pel qual es modifica la Llei 11/2007, d'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 203-00005/08)

...és el Control del decret llei 2/2010, del 30 de març, pel qual es modifica la Llei 11/2007, d'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Té la paraula l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació
(Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats...

(*Veus de fons.*)

El vicepresident primer

Perdoni, senyor conseller. Si us plau, senyores i senyors diputats, continuem en l'ordre del dia del ple. Prego que es guardi silenci i es pugui substanciar amb tota normalitat. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

El decret llei 2, de 2010, que va ser aprovat pel Govern el 30 de març, modifica la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, d'octubre de 2007, la modifica com a conseqüència d'haver-se produït una circumstància especial en l'interior dels organismes de Govern de la Corporació arran de la renúncia presentada per l'anterior president, senyor Albert Sáez.

El motiu que origina aquest decret llei és justament el fet de produir-se aquesta vacant en uns termes no previstos precisament en la formulació de la llei i havent-se produït una situació de provisionalitat, resolta provisionalment, de forma excepcional, a partir d'unes normes internes atès que el mateix organisme, el Consell de Govern de la Corporació, no havia desenvolupat el corresponent reglament, que, en aplicació de la llei, resolgués tot aquest tipus de circumstàncies. Per tant, es produeix en aquell moment, a partir de la renúncia del president, a l'interior de la corporació i del seu Consell de Govern, una situació d'excepcionalitat que deixa l'organisme principal rector i la mateixa figura de la presidència en una situació precària, i, per tant, amb dificultats per tal de procedir al desplegament normal de la gestió de la mateixa Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

El contingut del decret llei el que fa és ajustar-se amb precisió a la circumstància plantejada. La clau de volta en la llei de 2007 pel que fa a garantir l'objectiu de desgovernmentalització i l'objectiu de despartidització dels òrgans de gestió de la corporació..., va plantejar com un requisit el fet d'anar a majories qualificades de dos terços amb caràcter general per a l'elecció dels membres del Consell de Govern i també per a l'elecció de la presi-

dència. Després d'algunes dificultats, el 2008, per tal de procedir a l'aplicació de la llei, dificultats que van originar també un període transitori provisional, amb greus conseqüències per a la bona marxa de l'empresa pública, es va arribar a un pacte per a sis anys, a un acord que va permetre després un ampli consens en aquesta cambra.

L'episodi a partir del qual es fa el decret llei és el primer episodi arran d'una circumstància que modifica les circumstàncies de l'acord a què s'havia arribat en el conjunt de la cambra. I en aquelles circumstàncies el que es planteja és, davant la possibilitat de procedir d'acord amb el que és tradició i respon a la cortesia parlamentària..., que és a la renovació en els termes en què s'havia fet la proposta inicial del càrrec vacant, el que ja és una resposta en el sentit de dir que... «bé, si l'organisme, el Consell de Govern, és de dotze membres, doncs, podrà funcionar amb onze mentre no hi hagi eleccions». De manera que el que es produeix és, arran d'una vacant per renúncia, al·legant motius particulars de la persona que estava a la presidència, una alteració de les condicions de l'acord al qual s'havia arribat.

En circumstàncies ordinàries, qualsevol vacant produïda per aquest procediment hauria estat immediatament esmenada en aquesta mateixa cambra i s'hauria reproduït el mateix consens que hi va haver originalment. Però en aquesta ocasió algú va veure l'oportunitat d'alterar les condicions d'aquell acord i aquell consens inicial, i, per tant, produir una alteració de la majoria. És a dir que el que es plantejava era la possibilitat de, en endavant, alterar, a partir de la renúncia, les condicions de l'equilibri al voltant del qual s'havia produït el consens. Davant d'això es produeix el decret llei.

I el decret llei el que planteja és la possibilitat que..., no havent-se produït o no produint-se la majoria de dos terços en una primera votació pel que fa simplement a l'elecció de persones substitutes en cas de vacant i per al termini restant que tenia per cobrir la persona substituïda, en aquests casos, en una segona volta, si queda evident que no es produeixen els dos terços, sigui suficient amb una majoria de la cambra, amb una majoria absoluta de la cambra.

El contingut del decret llei, per tant, se circumscriu a aquests casos. En casos de substitució no posa en risc el principi dels dos terços i del consens. El que sí que fa és impedir que algú pugui abusar d'una posició en la cambra que permet condicionar els dos terços, per tal de procedir a bloquejar l'organisme i a intervenir, d'una forma contrària al consens assolit, en el seu funcionament.

Entenem que el que alguns organismes públics..., fa una estona n'hem vist un altre cas, amb referència, en aquest cas, al fet de no donar per acabat un període una vegada exhaurit, però hi ha hagut casos anteriors –a la Sindicatura de Comptes, al Consell de l'Audiovisual– en què hi ha algun grup de la cambra que utilitza el seu pes en aquesta cambra per tal de bloquejar el normal funcionament, el normal relleu en l'interior d'aquests organismes, per tal de condicionar-los. És a dir, convertir-los en un teatre i en un escenari de la confrontació partidista i convertir-los en un escenari purament de l'especulació tàctica. I això és una cosa que no és acceptable. L'obligació del Govern, la responsabilitat del Govern és que

això no es pugui produir. És a dir que ningú no pugui especular administrant a la seva conveniència, a partir de pactes per períodes llargs, amb la gestió d'aquests organismes de caràcter públic.

Què és el que justifica, des del nostre punt de vista, el contingut d'aquest decret llei? D'una banda, la importància del Consell de Govern com a organisme de gestió de la corporació. El Consell de Govern té assignades funcions gestores fonamentals i no és admissible que l'organisme que regeix la Corporació de Mitjans Audiovisuals disposi, de cop i volta, per voluntat d'un grup de la cambra, de menys membres dels que ordinàriament li corresponen. Això simplement no és acceptable. Si s'obre una provisionalitat, aquesta provisionalitat ha de ser tan curta com sigui possible i s'ha de resoldre tan aviat com sigui possible, perquè és objectiu de tots que el funcionament d'aquestes empreses sigui al més diligent i al més eficient possible. No es pot especular tàcticament, no es pot convertir en escenari de confrontació política la gestió d'una empresa pública que té una importància central en les nostres polítiques i que habitualment tots plegats..., i aquest és l'esperit de la llei que vam aprovar conjuntament; diu que és una empresa de país. És una empresa que té grans costos de recursos públics perquè té una missió absolutament fonamental. Per tant, no és acceptable que es pugui convertir, la gestió d'aquesta empresa, en un escenari de la confrontació política, especulant amb la reducció del nombre de membres del seu Consell de Govern.

D'altra banda, la Presidència d'aquest organisme és també un òrgan estructural fonamental. Ho diu la mateixa llei: és fonamental. La provisionalitat que es va produir arran de la renúncia el que plantejava és que, a partir d'unes normes internes, no pas ni tan sols d'un reglament i, per descomptat, no de la llei, s'ocupava la Presidència per part d'un altre membre del consell, que m'apresso a dir-los que ha actuat amb tota lleialtat a l'empresa i amb un gran sentit institucional. Però la seva situació no permetia el ple exercici de les funcions presidencials, perquè no comptava amb l'aval normatiu reglamentari necessari. Per tant, doncs, la situació no era sostenible.

D'altra banda, en aquests moments la corporació –ordinàriament s'hi troba, però en aquests moments especialment– es troba davant la presa de decisions fonamentals. D'una banda, en aquests moments encara és en moment de discussió el contracte programa de la corporació per als propers quatre anys. El contracte programa vigent fins a finals del 2009 ha deixat de tenir vigència, i, per tant, és de tota urgència anar a l'elaboració d'un nou contracte programa. Tots tenen en la memòria els problemes i les dificultats, en forma de dèficit, que es van produir en moments anteriors. Per tant, és fonamental disposar d'un contracte programa que estableixi clarament quina és la missió que, en compliment de l'acord aprovat per aquesta cambra en forma de mandat marc, ha de complir la Corporació pública de Mitjans Audiovisuals i quines són les quantitats que percebrà com a contrapartida. Aquesta qüestió és absolutament fonamental. S'està debatent ara i s'ha de resoldre ara.

D'altra banda, hi ha un conveni col·lectiu amb els treballadors pendent de ser validat i segellat; és una qüestió

fonamental. És una empresa fonamental en el sector, que marca el ritme i la pauta i és la referència del conjunt del sector audiovisual. No es pot entretenir aquesta aplicació i eventualment la seva validació. En aquests moments aquesta empresa està plantejant, en l'àmbit de la televisió, quines són les línies bàsiques de desplegament de la seva oferta digital; no és una qüestió menor, és una qüestió fonamentada. Per tant, tots aquests temes són temes que s'afegeixen a l'hora de considerar la urgència d'una reparació immediata, d'un restabliment immediat de la normalitat en l'interior de la Corporació pública de Mitjans Audiovisuals.

El Consell de Garanties Estatutàries va plantejar en un dictamen seu una avaluació de la fórmula del decret llei i del seu contingut. El que ha plantejat són dubtes sobre el procediment. Perquè entén, a partir de la literalitat del decret llei, que no és clar que hi hagués la urgència i l'excepcionalitat, que entén que són requisits indispensables per utilitzar aquesta figura. Això és el que diu el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. El dictamen està plantejat, com els dic, a partir de consideracions d'ordre jurídic. El Govern té la responsabilitat que la Corporació de Mitjans Audiovisuals funcioni bé i que no pugui ser objecte d'especulació política permanent de cap mena, no es pot acceptar. I l'avantatge principal del decret era la immediatesa i deixar clar a tothom, també a vostès, que no admetrem, de cap manera, que es pugui instrumentalitzar el principal òrgan de gestió de la Corporació de Mitjans Audiovisuals purament amb fins partidaris. (*Veus de fons.*) Aquesta és la raó fonamental de procedir per la via que garanteix major urgència.

El dictamen valida suficientment el fons del decret i la competència del Govern per actuar en aquest àmbit. Per tant, entenem que el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries amb la seva visió jurídica posa objeccions a la consideració d'urgència. La consideració d'urgència potser no era d'ordre jurídic, però, en qualsevol cas, era d'ordre real. És una empresa extremadament complexa, ho saben vostès, és un pilar del procés de construcció nacional. No es pot especular políticament amb aquesta empresa. Hi ha d'haver espais... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau..., si us plau...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...hi ha d'haver espais que han de quedar al marge del joc tàctic, com els dic, purament especulatiu. I això és el que es va produir, com s'ha produït altres vegades en d'altres organismes públics, i ho saben molt bé.

Per tant, doncs, el que demano a la cambra és que validi, que convalidi aquest decret llei, amb el benentès que, reconeixent que hi ha aquest conjunt de consideracions que fa el Consell de Garanties estatutàries, podem procedir també... –i estimo que val la pena de fer-ho per garantia de tothom–, de procedir també a la tramitació com a projecte de llei. Però, en qualsevol cas, entenem que la competència del Govern per actuar sobre els punts en què ho fa queda referendat, i que l'objecció que es planteja d'urgència a partir de consideracions jurídiques, aquesta urgència, per l'estimació de la qual també

el Govern té perfecta competència... –i ho diu el mateix dictamen–, aquesta urgència no era tant d'ordre jurídic com d'ordre directament real, en la mateixa complexitat de l'empresa i en la seva missió.

Per tant, doncs, els demano la convalidació d'aquest decret llei, i al mateix temps també els comunico, diguem-ne, la nostra disposició absoluta a procedir al tràmit que suggereix el mateix dictamen de l'altre procediment, que és el procediment de decret llei.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al seu posicionament, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Joana Ortega.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí, gràcies, president. Conseller, diputades, diputats..., bé, conseller, jo crec que vostè avui es troba totalment en fals, no? Perquè, de fet, el seu discurs acadèmic, aquell que feia a la universitat, es contradiu totalment amb la seva pràctica política i amb el discurs que ens acaba de fer aquí.

Jo crec que ni vostè està convençut del que ens està dient, perquè està defensant el que és indefensable. Per tant, conseller, nosaltres ja li dèiem que aquest era un greu error jurídic i polític. Jurídic, perquè no reunia les condicions que l'Estatut d'autonomia requeria, i, en aquest sentit, havíem demanat el dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, que no deixa cap dubte, el dictamen, és contundent, perquè la conclusió del dictamen és que el decret llei del Govern és contrari al que estableix l'Estatut de Catalunya. Fixi's bé, diu el Consell de Garanties Estatutàries que el seu decret llei, el decret llei de la imposició del senyor Marín al capdavant de la corporació, no és procedent, i no és procedent perquè vulnera l'Estatut. Un dictamen, el primer que emet el Consell de Garanties Estatutàries, que ha estat adoptat per unanimitat. Això sí que és una excepcionalitat, per unanimitat del consell, sense matisos, tots nou consellers han estat, tots nou, d'acord a l'hora de valorar la responsabilitat del Govern, i han deixat clar que el Govern català ha comès un error i que n'ha d'assumir les conseqüències. I aquesta unanimitat, almenys pel nostre grup parlamentari, té una significació qualitativa, sobretot en el dictamen, en el contingut del dictamen, que considera que el decret llei va en contra de l'Estatut. I aquí no hi han ni vots particulars, ni matisos; és contundent.

I alhora agreuja també l'altre error, l'error polític seu, i a més a més bàsic: aquesta obsessiva voluntat del Govern a controlar el nomenament dels mitjans de comunicació. Miri, de la instrumentalització de l'ens se n'encarreguen vostès. I li asseguro que ho fan molt bé, conseller. I avui en tenim un altre cop un nou exemple.

Per tant, vostès, amb aquesta obsessiva voluntat de controlar els mitjans de comunicació, han recorregut fins i tot a procediments que són antiestatutaris per canviar una llei que no els permetia fer el que vostès volien. I nosaltres ja li ho dèiem: a més a més han comès un er-

ror polític, perquè han tirat per terra tota la seva aposta del consens, un consens, doncs, que ens semblava que vostès realment defensaven quan parlaven de la independència de la corporació, perquè vostès s'omplien la boca de consens, de bones intencions, de joc net. Quin teatre, conseller!, quin teatre!

Perquè els seus fets, els fets del tripartit estan desmentint públicament aquelles paraules. I vostès acaben imposant aquell estil d'«orden y mando», de *manu militari*. Sí, conseller, sí. Vostès..., sap què passa?, que vostès se serveixen de la moral del poder, aquella segons la qual el poder vol dir el dret, i per tant «jo mano, jo decreto».

Doncs no, conseller, això no va així –això no va així. Aquesta esquerra progressista, que vostès defensen i que s'autoanomenen, que s'omple la boca dient que no hi ha ètica sense estètica... Però, escolti, vostès ni ètica ni estètica ni legitimitat ni legalitat. Per tant, si el professor Valverde aixequés el cap, jo crec que el tornaria a amagar de seguida.

I vostès convaliden, sí, convaliden el decret llei sense tenir en compte el dictamen adoptat, com deia, per unanimitat –per unanimitat– del Consell de Garanties Estatutàries. Per què? Perquè diuen que no és vinculant. No és vinculant, és veritat, però és contrari a l'Estatut, i això és prou important, conseller. Però, a més a més, si el Govern, com sempre, obvia aquest dictamen, doncs, i no en fa cas, jo crec que incorrerà en un altre greu error polític i encara més gran.

Miri, conseller, estem en un moment polític que requereix molta sensibilitat i molt seny, estem en un moment de debat entorn a l'Estatut. De fet, avui hauríem d'haver signat, d'haver aprovat una resolució conjunta que fomenta un front comú per defensar l'Estatut i el seu desplegament. I l'hauríem d'haver signat especialment el Govern d'una manera unitària, per la seva totalitat.

I, com deia, estem en un moment en què estem en aquest debat de l'Estatut i demanem respecte per al nostre Estatut. Però com volem demanar respecte, conseller, si nosaltres mateixos el vulnerem! Si vostès, des del Govern, el vulneren des de dintre! Quin respecte volem demanar? Siguin coherents, no es pot defensar amb una mà l'Estatut i amb l'altra vulnerar-lo.

Això és el que fan vostès. I aquesta no és una apreciació subjectiva de Convergència i Unió, aquest és l'apreciació objectiva, jurídica i contundent del Consell de Garanties Estatutàries.

Però, fixin-se bé, senyors diputats, quina gran contradicció, perquè el Govern s'uneix sense recel per vulnerar l'Estatut, ho acabem de veure, i és incapaç –és incapaç– de tenir una actitud responsable, unitària i conjunta per signar públicament un compromís per defensar l'Estatut.

I vostès, des d'Esquerra, diuen: «No, no, no signem aquesta resolució, perquè no volem ser còmplices d'un engany, perquè aquesta no és la resposta.» I quina és la resposta?, vulnerar l'Estatut amb un decret? Aquesta és la resposta, conseller? Sincerament, conseller, són les accions i les actituds allò que justifica les idees i no a l'inrevés. no?

El president Montilla ens deia fa poc que per ètica i per moral cal defensar l'Estatut, per ètica i per moral no

es pot tocar ni una coma. I ho compartim. Però caldria dir-li també al president que per ètica i per moral el Govern de Catalunya quedarà deslegitimant davant l'opinió pública, i òbviament davant CiU, quan no és capaç de defensar l'Estatut i quan a més a més interpreta l'Estatut en contra del que diu el Consell de Garanties Estatutàries per unanimitat.

Ara fa una estona el president deia: «L'Estatut està viu.» Doncs si està viu, no el maltractin, conseller, no el maltractin. I no ens digui que el dictamen només qüestiona la forma, per favor, conseller! Escolti, això, que ho digui el secretari de Mitjans de Comunicació en un moment determinat perquè no sap què dir, doncs està bé, però, escolti, vostè sap que un defecte de forma en dret invalida tot un procediment i per tant queda clar que cal tornar a començar, que no es pot convalidar, conseller. No, negui-m'ho com vulgui!

I vostè en el fons sap que estan fent un acte antidemocràtic. I ho saben. I vostès canvien els mecanismes per nomenar el president de la corporació, doncs, miri, i ja està. I un canvi antidemocràtic, conseller, i una elecció desautoritzada pel Consell de Garanties Estatutàries que posa en entredit la continuïtat del senyor Marín al capdavant de la corporació.

El dictamen posa en evidència que és un frau de llei, aquest nomenament. I, de fet, deixi'm que li ho digui així, el Consell de Garanties Estatutàries ja l'ha destituït, al senyor Marín; moralment l'ha destituït. (*Veus de fons.*) Sí, conseller, sí. Vostès diran el que diran i faran el que faran, però el senyor Marín està moralment destituït per unanimitat del Consell de Garanties Estatutàries, sí. I ara el que hauria de fer el Govern és executar aquesta destitució, d'un nomenament que no s'ajusta a la llei, d'un nomenament que vulnera la llei, d'un nomenament que vulnera l'Estatut, i que a més a més posa en risc la seguretat jurídica dels actes i de les decisions que es puguin prendre al capdavant de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

I deixi'm que li digui una cosa, conseller: mal favor li fa vostè a l'amic, conseller, mal favor li fa perquè primer el fa destinatari d'un decret llei directe, únic i personal, el senyor Marín, i després facilita que el Consell de Garanties Estatutàries, amb un nou a zero –amb un nou a zero–, li tregui targeta vermella al senyor Marín, al senyor Marín, a vostè i a tot el Govern. Per tant, escolti'm, si segueixen en aquesta línia, jo crec que vostès ni jugaran la Champions ni podran jugar a Primera Divisió.

Per tant, conseller, li demanem que rectifiquin, sí, li demanem que rectifiquin i que el retiri aquest decret llei, que el retiri perquè el Consell de Garanties Estatutàries deixa ben clar, d'una manera contundent, que és contrari a l'Estatut i que no es pot convalidar al Parlament.

I li demanem, conseller, anul·lar aquest procediment mal iniciat, viciat des d'un inici, i iniciar de nou tot el procés i fer-lo agafant-nos a la llei, que és un procés estatutari i que a més a més és l'esperit que vam estar discutint durant anys, conseller, durant anys! I li demanem, conseller, que passem pàgina d'aquest episodi, jo diria d'un dels episodis més grisos, més tristos, més foscos, més sordids de la història d'aquest segon tripartit.

Li demanem, conseller, que defensi l'interès general. I li demanem un canvi d'actitud. Li demanem que deixi de banda aquest autoritarisme, els seus tics autoritaris, que en definitiva acaben sent el símptoma més clar, més evident d'un govern feble, d'un govern agònic, dividit i en decadència.

Li demanem, conseller, que recapaciti, que recapaciti per recuperar el consens, aquell element essencial i innovador de la llei. Nosaltres creiem en el consens, conseller. I li demanem que es recuperi aquell consens que va fer de la reforma de la llei un valor essencial; un consens que mai hauríem d'haver menystingut.

I li demanem també que recuperi l'esperit de la llei, aquell esperit de la llei basat en el consens i sobretot basat en la despolitització i la professionalització del màxim òrgan de govern de la corporació. Perquè vostè ho sap molt bé, conseller, no s'enganyi, no s'enganyi perquè tampoc ens enganya, conseller: deixar el nomenament del nou president de la corporació en mans únicament del Govern és exactament el contrari –el contrari– del que diu la llei. I vostè sap que aquesta era la principal novetat i aquest era el principal valor de la llei. Jo el convido que vostè busqui en les hemeroteques i busqui les intervencions dels seus companys, són dignes de llegir avui.

Per tant, conseller, li demanem valentia, li demanem valentia i li demanen també respecte. Li demanem respecte pel joc democràtic, li demanem respecte per les institucions, li demanem respecte especialment ara i en aquesta tessitura, li demanem respecte per l'Estatut, perquè creiem que és molt i molt important.

I li demanem joc net, conseller; recuperi el consens. Escolti, posem el marcador a zero, per què no? Fem les coses bé, facin les coses bé. Perquè si fan les coses bé respecte a la llei i a l'Estatut, a nosaltres ens hi trobaran. Rectifiquin, conseller. Nosaltres ja els vam avisar que consideràvem que el decret llei era un pur intervencionisme mitjançant la imposició d'un decret amb el qual el que volien vostès era fer un nomenament, que ha estat un nomenament nul de ple dret.

Retiren el decret, conseller, perquè el Consell de Garanties Estatutàries ja diu que no respon a cap supòsit ni de necessitat ni d'urgència ni de caràcter extraordinari. I aquests requisits, aquests, són un defecte ineluctable que no pot ser corregit per la via de la convalidació. I vostè ho sap, conseller. Retiri el decret, retiri el decret perquè és contrari a l'Estatut. I jo crec que això és prou important.

Ara mateix, en la sessió de control, el senyor Carod ens deia que l'Estatut de Catalunya és vigent li pesi a qui li pesi. Doncs, no el vulnerin, conseller, no el vulnerin; retirin el decret, reconduïxin la situació, encara és possible; comencin de nou conseller, recuperi el consens, ens hi torbarà, encara hi som a temps.

Li demanen, conseller, seny. Li demanem, conseller, que acati el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, un dictamen emès per unanimitat. Li demanem, conseller, que els interessos del país vagin per davant dels interessos propis del seu partit i del Govern. No, conseller, li demanem generositat; li demanem que faci

de conseller del Govern, no de conseller del tripartit, no de conseller d'Esquerra.

Gràcies, conseller, president, senyores i senyors.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Ferran (*remor de veus*), en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., després d'escoltar la seva intervenció, senyora Joana Ortega, i des de l'afecte que sap que li tinc, he de dir-li que vostè és una excel·lent, una excel·lent diputada, però al servei d'una causa confusa, d'una causa en què, davant dels temes de la ràdio i televisió públiques, dels mitjans de comunicació, crec honradament que no tenen les idees clares en absolut.

Miri, vostè ha sortit aquí a la tribuna i ha fet, permeti'm que li ho digui, i li ho dic amb tot l'afecte, hi insisteixo, que li tinc, doncs, un intent més d'entorpir la situació, un intent més de fer soroll, d'iniciar un intent de destrucció del que ja és el president del consell de govern, i en certa manera un intent també d'embolicar, vostè, la discussió que tenim avui sobre una percepció de l'Estatut i el que diu l'Estatut..., i el que té el nostre partit i els grups que donen suport al Govern amb relació a l'Estatut.

Per tant, em sembla que és una manera poc política, en el millor sentit de la paraula «política», de tractar un tema de la magnitud que és els mitjans de comunicació d'un país que els fa servir com un element de recuperació cultural i d'assentament de la seva identitat des del punt de vista cultural.

I per això em sap greu que vostès hagin jugat amb aquesta petita lectura tergiversada, i ara explicaré per què, del dictamen que ha donat el Consell de Garanties. Perquè vostè avui ha obviat el que hi ha darrere de tot això, i l'últim dia en vam parlar; ha obviat, i el conseller ho ha posat damunt la taula, que si ha hagut pressa per fer totes aquestes coses és perquè teníem un contracte programa que urgeix aprovar. Perquè sap vostè que tenim convenis col·lectius per discutir; perquè sap vostè que la indústria audiovisual està en una situació suficientment delicada perquè no és pugui permetre una dilatació en el temps del que són les preses de decisions; perquè vostè sap que hi han noves tecnologies, que s'ha de desplegar la TDT, que cal garantir el servei públic de ràdio i televisió, i que s'acosten unes eleccions i també hem de garantir la neutralitat (*forta remors de veus*) dels mitjans de comunicació públics.

Precisament per això vostès estan provocant la picabaralla, el desconcert al voltant dels mitjans de comunicació, perquè saben que aquest entorn, a vostès, quan l'olla bull i bull d'aquesta manera..., creuen que els beneficia. I no és així. Vostès han fet avui, estan fent, un mal servei als mitjans públics perquè estan embolicant la troca quan en teoria els hauríem de veure amb la suficient distància com per entendre que ja són, perquè es va fer una llei en aquest sentit, un pilar fonamental, una llei de país i un instrument de país. (*Veus de fons.*)

Però, bé, vostès s'han instal·lat en el xip melancòlic, en el xip de com es feia abans oposició a la ràdio i a la televisió pública, i, per tant, vostè avui ha manifestat aquí una actitud absolutament resistencial; no una actitud d'un grup que vol governar i té aspiració de governar, no, no..., vostè ha pujat aquí amb una actitud poruga, resistencial, i perdoni que li ho digui així.

Però, bé, vostè ha alludit el Consell de Garanties. Bé, doncs, ara anem a fer la interpretació que a mi em sembla correcta del que diu el Consell de Garanties. Miri, vostè ha dit: «el Consell de Garanties ha fet un dictamen que, a la nostra manera d'entendre, és legítim.» Però no ha opinat sobre el que vostè deia, senyora Joana Ortega, ha opinat sobre l'article 64 de l'Estatut de Catalunya que ens diu, que li diu al Govern el següent –i cal llegir les coses amb propietat, perquè o, si no, no ens entendrem–: els decrets lleis només s'admeten per casos de «necessitat extraordinària i urgent», la qual constitueix el pressupòsit que habilita el Govern per dictar aquest tipus de norma tan excepcional. Li ho diu al Govern, vostès han fet un decret, però, compte!, vostès han fet servir el tràmit d'urgència. No li diu que ha tergiversat l'Estatut, no li diu que l'ha utilitzat políticament, no li diu que l'ha utilitzat amb malícia.

I, a més a més, afegeix una altra cosa molt important, li diu simplement que ha fet servir la premsa quan no li calia fer servir la premsa. A veure si ens entenem! Perquè després, més endavant, i d'acord amb això, nosaltres diem: «Molt bé!, acceptem que l'hem tramitat amb tràmit de premsa, però ara el volem convertir –s'ha de convertir– en un projecte de llei d'aquest Govern.» Per què? Perquè la premsa potser l'hem acceptada, però la volem convertir en un projecte de llei.

I jo li demanaria que s'apliqués vostè i estudiés el que diu més endavant. Perquè vostès i el Partit Popular, quan han presentat les alegacions que han presentat, han fet un batibull pel qual pensaven que el Consell de Garanties els donaria la raó. I miri el que els diu. I això vostès ho ometen, i vostè no ho ha dit aquí. Li diu el següent: «D'altra banda, tampoc no és competència d'aquest Consell» –perquè vostès li han demanat que ho fessin– «pronunciar-se sobre si un sistema d'elecció garanteix més o menys el consens, l'objectivitat, la professionalitat dels membres de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, sinó que aquesta decisió pertany a la mateixa activitat del debat parlamentari i és, per tant, una qüestió de lliure configuració del legislador.»

Els legisladors ja saben vostès qui són, o qui som, i, per tant, estem fent allò que permet l'Estatut i que el Consell de Garanties ens diu que podem fer quan vostès li han dit que això no ho podíem fer. I els aclareixen això. I vostè això no ho ha dit, senyora Joana Ortega. Ha amagat aquesta realitat i ens ha volgut fer vendre el que és una recomanació contra les premses per una recomanació sobre el que s'ha de fer en la Corporació.

I a més a més afegeix una altra cosa, el Consell de Garanties, diu: «Doncs, bé, atès que no hi ha cap previsió expressa en l'Estatut sobre la composició i la forma de designació dels membres de la Corporació, és obvi que el legislador disposa d'àmplia llibertat per establir, mo-

dificar les fórmules que consideri oportunes, i, en aquest sentit, l'opció adoptada seria constitucional i estatutària.»

És claríssim, senyora Ortega! Vostè ha fet una lectura tendenciosa de l'article 64 de l'Estatut que ens diu que no tinguem premses, i ha obviat –i l'ha obviat– el discurs general que té l'informe del Consell de Garanties que ens diu que el legislador pot fer tot això que intenta fer el legislador.

Però, bé..., jo, després d'aquestes consideracions, permeti'm que entri en un terreny potser una mica més polític, que en el fons és el que a vostès els ha ocupat aquí: l'intent d'una picabaralla política amb el Govern per intentar demostrar, doncs, allò que els deia al principi.

Miri, si nosaltres vam haver de recórrer a aquest decret, pel tràmit que vulgui, d'urgència, mal fet, sí, sí... –però, vam haver de recórrer a aquest decret–, és per una raó fonamental: perquè no hi havia joc net, senyora Joana Ortega. (*Veus de fons.*) Perquè vostès van incórrer en abús de confiança en l'aplicació perversa dels dos terços. Perquè vostès fan una obstrucció constant. I l'altre dia li vaig poder explicar a la Comissió de Control de Ràdio i Televisió com al llarg d'aquests dos anys vostès el que han demanat, com han «apretat», com han exigit, el que li han dit a la senyora directora, el que li han dit vostès a tot el Consell de Govern..., amb una gestió d'aplicació duríssima política contra el Consell de Govern, en lloc de veure-ho com un organisme aliè, extern a la política, vostès ho han considerat un front de batalla, un front de combat polític. I aquest el gran error. I és per això que el Govern ha d'actuar en el sentit que ha explicat el senyor conseller: perquè ha de garantir tot aquest nus, tota aquesta arquitectura, del que és un gran estament del país perquè aquest continuï funcionant.

Vostès han fet aquesta perversió de l'esperit de la Llei de la Corporació, i vostès han fet abús de confiança i vostès han fet tot un seguit de qüestions que han forçat a desbloquejar.

O és que no tenen bloquejada vostès també la Sindicatura de Comptes? Com ens demanen vostès a nosaltres, ens diuen –tenen la barra, permeti'm l'expressió, de dirnos-ho– que ens saltem l'Estatut quan estan bloquejant, vostès, la Sindicatura de Comptes, per exemple? I quan han intentat bloquejar, també, el Consell de Garanties en el seu dia, quan aquest Govern ha hagut de prendre decisions i modificar coses, perquè, si no, estaríem aturats, estaríem paralitzats com a Parlament, com a país, com a Govern. (*Veus de fons.*) Com ens poden dir això?

Però, a més a més, li vull dir una altra cosa: com ens poden demanar i acusar-nos d'imparcials, de treball que fa..., treball partidista i que no tenim una visió institucional...; com ens poden acusar d'això, quan el dia després de constituir-se el Consell de Govern, el dia després de constituir-se el primer Consell de Govern, vostès en teoria tenien cinc persones dins d'aquest Consell de Govern i els van cridar, a corre-cuita, que es reunissin amb el senyor David Madí per donar-los instruccions; com li poden demanar a aquest Consell de Govern que tingui una actitud professional, una actitud desgovernamentalitzada, quan vostès són els primers, el primer dia que es reuneix el Consell de Govern, de fer una reunió de partit per impartir con-

signes? Com ens poden demanar això? Home, per favor!, que no ens «mamem el dit», i perdoni l'expressió, senyora Ortega.

Com ens poden demanar vostès que siguem imparcials... I ara li explicaré perquè, quan el senyor que va intentar usurpar el lloc del senyor Albert Sáez per absència seva, que és el senyor Loppacher, té presentats dos contenciosos –dos contenciosos– contra la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Els ha perdut tots dos. (*Veus de fons.*) Dos, els han perduts tots dos... (*Veus de fons.*) Doncs, tres, Nadal, tu ets especialista en contenciosos, és veritat! (*Remor de veus.*) Tres. Els han perdut, i han de recórrer. I ens preguntem qui paga aquests recursos, perquè és la Corporació la que s'ha de defensar. I, amb diners públics, paguem la defensa de la Corporació? Però vostès ja van tres contenciosos..., i han hagut de recórrer perquè no els donen la raó! Vostès poden dir que hi ha imparcialitat aquí?, que hi ha un tractament honest, correcte, davant d'una institució com és la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals? Home!, no ens donin lliçons d'imparcialitat i de tractament no partidista, perquè, escolti, li acabo de dir dues coses que em sembla que tenen el seu pes.

I, com ens poden dir que som parcials quan amb l'elaboració d'un consell assessor de continguts els grups que donem suport al Govern ens adrecem a la societat civil i anem al sindicat tal i al sindicat qual i els diem: «Senyors del sindicat, volem fer un consell assessor que sigui representatiu de la societat. Diguei'ns, vostès, quins noms volen que posem aquí.» I, vostès, la part que teòricament els toca, ens donen els noms i ens diuen les persones sense mirar massa si representen o no representen un col·lectiu cívic?

Aquí hi ha la diferència, senyora Ortega; una diferència de fons, una diferència de participació, una diferència de contingut, una diferència d'honestetat i d'imparcialitat respecte a un organisme com és el Consell de Mitjans de Comunicació, i vostès saben que, en aquest sentit, doncs, la veritat, jo, em sembla que hi ha una diferència fonamental entre la seva actitud i la nostra.

Miri, jo no vull exhaurir el temps. Jo crec que ja els ho hem dit. El senyor conseller ha explicat, a bastament, el contingut del perquè del decret, com es convertirà en un projecte de llei, etcètera. Nosaltres confiem en la bona dinàmica, en l'evolució, en la marxa que ha de tenir la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I els he de dir sincerament: «Ens hem trobat l'entrebanc del que ha estat la seva actitud al llarg d'aquests dos anys.» Vostès no han contribuït a facilitar les coses. Vostès no han contribuït a professionalitzar. Vostès no han contribuït a desgovernamentalitzar. Vostès han contribuït a fer una crítica, pensant que estaven criticant el Govern i vostès s'han equivocat. Han criticat els professionals dient que estaven al servei del Govern, i aquests professionals s'han empiat. Vostès han demanat dimissions. Vostès han demanat moltes actituds que no són de rebut. I ho sento i lamento dir-li que avui és l'últim punt de tota aquesta discussió, i lamento molt que ho faci d'aquesta manera: tergiversant el que ha dit el Consell de Garanties, perquè ha fallat sobre un article, només i sobre les premses, i no llegint els altres que li diu i li confereix al

Govern la potestat per fer allò que pot i vol, i que ha de fer, perquè, si no, vostès explotarien això en un carreró sense sortida.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, hem assistit a l'explicació per part del conseller, de l'honorable conseller de Cultura i de Mitjans de Comunicació, de les raons que han impulsat el Govern a portar fins a aquesta cambra la convalidació d'un decret llei que en certa manera consolidava una sèrie de mesures que s'havien pres: la votació del senyor Enric Marín com a membre del Consell de Govern i com a president del mateix Consell de Govern de la Corporació.

Jo crec que l'honorable conseller ha donat motius més que suficients que justificaven aquesta presa en consideració. Però hem assistit, també, a una enèsima representació... –jo també en diria una magnífica representació–, interpretació, per part de la diputada del principal grup de l'oposició, en el sentit d'intentar justificar, intentar aplanar el camí perquè es poguessin arribar a entendre –cosa que no entén ningú de la ciutadania– les raons per les quals han intentat provocar –ho dèiem en la passada sessió– una tempesta en un vas d'aigua.

Al final és obligació d'aquesta cambra que sigui la veritat la que prevalgui. I la veritat, la veritat és que aquí hi havia una tàctica molt ben dissenyada. Estem parlant d'això –estem parlant d'això. Estem parlant que el principal grup de l'oposició havia dissenyat una tàctica per aconseguir un efecte molt concret: bloquejar la renovació de la Corporació, un bloqueig que el principal grup de l'oposició sap que no s'hauria produït en cap circumstància i en cap altre moment... El que passa és que hi havia un moment precís..., la persona o el lloc que ocupava la persona que havia deixat el càrrec a voluntat pròpia, que era el de president, i el fet que fos un membre concret d'aquest consell de govern.

En qualsevol altra circumstància no hauria hagut aquest bloqueig, i ha estat en aquesta qüestió. I s'ha volgut portar al màxim extrem. I és per aquesta qüestió que el Govern ha actuat com ha actuat. El Govern només va fer una pregunta als grups que li donen suport: hi ha possibilitats que ens posem d'acord per tirar endavant un nomenament de consens? Voluntat expressada en la llei i voluntat expressada pel Govern.

Lògicament, els grups que donen suport al Govern en aquest Parlament, que és on toca, explorem les possibilitats d'aquest consens. I se'ns contesta d'una forma molt clara que no hi ha cap possibilitat de consens, que en les actuals circumstàncies, literalment..., podríem fer cap davant d'un tribunal i jurar davant d'allí on convingués, n'hi hauria uns que mantindrien estrictament l'honor a la

paraula donada i la versió que estem donant aquí, i n'hi hauria d'altres que probablement l'haurien de canviar perquè la resposta és: «A nosaltres ara no ens convé, com pots comprendre ja ens va bé com està el tema.»

Per tant, ni consensos ni cap altra consideració estem disposats a admetre, ja ens va bé. Se'ns està dient: «És igual, el candidat o la candidata que es proposi, tindran el mateix final.» Perquè recordo que el candidat proposat va ser validat en primera instància pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que és el tràmit perceptiu.

Llavors, quan hi ha aquesta contundència, quan les coses es deixen clares tan..., d'una forma tan rotunda, a què juguem?, a anar marejant la perdiu?, a anar parlant d'aquesta qüestió cinc, sis vegades en aquesta cambra?, posant noms que vagin sent, amb una falta de respecte envers els professionals també preocupant? Els professionals, els noms dels quals s'haurien d'haver posat damunt de la taula... Per què?, per anar marejant la perdiu?, per anar aconseguint uns efectes que, a la llarga i a mig termini, són nocius, segur, per al sistema de comunicació audiovisual d'aquest país?

Jo espero del principal grup de l'oposició, teòricament pertany al bloc nacional, que tracti la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals amb més respecte, perquè fins ara, en aquesta qüestió, no els hi ha tractat gens. Perquè, per aconseguir un efecte que era poder dir que hi havia una situació de bloqueig, que el Govern era incapaç de posar..., els grups que donen suport al Govern eren incapaços de posar damunt de la taula un nom de consens, el que es buscava era bloquejar la corporació i mantindre de forma permanent una situació que era d'estricta provisionalitat.

I el Govern ha actuat en conseqüència: sabent que no hi havia cap possibilitat d'acord, ha promogut el decret per a fer possible la restitució de l'ordenament que la mateixa llei configura al consell de govern de la corporació. Ha actuat amb estricta legitimitat i amb estricta legalitat. Allò que li diu el Consell de Garanties..., és a dir, hi ha dos preguntes al Consell de Garanties Estatutàries; de fet, el Grup de Convergència i Unió en fa una, el Grup del Partit Popular en fa dos. La que fa Convergència i Unió és sobre la urgència i el Partit Popular la fa sobre la urgència i sobre si hi ha competències per a tirar això endavant. La resposta del Consell de Garanties és: «La urgència no està justificada» —és el que diu—, «però el Govern és absolutament competent per a tirar endavant aquesta modificació.» I això és el que diu, i aquí no hi ha cap vulneració de l'Estatut.

Hi ha una interpretació concreta: que és si els membres del Consell de Garanties Estatutàries tinguessen, com teníem nosaltres, la... —anava a dir «la creença», però no és una creença—, la certesa... —perquè se'ns ha dit, i perdoni'm l'expressió, a la cara que no hi havia cap possibilitat d'arribar a cap mena d'acord—, deixen entès que era perfectament legítim tirar endavant la modificació que s'ha tirat endavant amb el decret llei. Per tant, s'ha fet allò que tocava: no han permès que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, no ha permès el Govern, no han permès els grups parlamentaris que donen suport al Govern que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i els seus professionals, per una qüestió

tàctica exclusivament, que fossin tractats d'una manera que no els corresponia. Perquè, com ja he assenyalat, això hauria set contraproduent per als interessos de la corporació, que vull creure que són els interessos de tots plegats, de tots els diputats i diputades d'aquesta cambra.

La senyora Ortega ha fet molta referència al respecte de l'Estatut. Clar, si jo faig una lectura, diguéssim, tan perversa com la seva, jo me'n puc anar al respecte a l'Estatut, me puc remuntar a un 21 de gener de l'any 2005 i dir: escolti, aquest respecte de l'Estatut és el mateix respecte que li va tindre el líder de la seua formació quan va acceptar unes rebaixes contra l'Estatut aprovat solemnement en aquesta cambra el 30 de setembre de l'any 2005, és això. (*Veus de fons.*) No, és que ara estic jugant, senyora Ortega, és veritat, però és el mateix que ha fet vostè. Això no forma part d'aquest debat, i vostè, en canvi, ha intentat posar en qüestió una actuació absolutament honorable utilitzant alguns dels recursos de la dialèctica, però permeti'm també dir-li-ho, de la demagògia.

I jo ara me'n podria anar molt més lluny, eh?, i no seria demagògia, perquè seria fer honor a la veritat. Demà votarem en aquesta cambra una proposta de resolució on diem a determinats senyors que s'acabi amb un determinat bloqueig. Direm que hi hagi..., li direm... (*Veus de fons.*) No ho signarem per coherència amb els nostres principis, senyora Ortega, i si vol després li ho tornaré a explicar, però ho votarem, perquè la votació que surti d'aquesta cambra sigui unànime. I no ho signarem perquè nosaltres creiem que aquesta via està exhaurida i s'ha d'anar més enllà. Però, com li deia, resulta que vostès es queixen amargament del bloqueig del Tribunal Constitucional pel joc de determinats grups polítics, se'n queixen amargament. Ho dic per vostès, perquè vostès estan fent en aquesta cambra exactament el mateix joc: Consell —ja se'ls ha dit— de Garanties Estatutàries, Sindicatura de Comptes..., jo hi posaria a més un altre, l'Oficina Antifrau, que també van intentar bloquejar, i ara l'última, l'enèsima, era en aquesta qüestió.

Per tant, el que no poden fer és, en un lloc, en funció de la tàctica, definir determinat discurs, i a l'altre, aquest discurs, obviar-lo. Li ho dic amb aquesta franquesa perquè vostè sap tan bé com sé jo..., perquè vostè va escoltar de la portaveu del meu grup una oferta concreta per desbloquejar, al seu grup parlamentari. Els vam dir, literalment: «Digueu, poseu damunt de la taula un nom que cregueu que sigui idoni, si el nom que es proposa no us agrada.» Els ho vam dir amb aquestes paraules, i vostès van dir que vostès no havien de donar cap nom, no n'havien de donar cap. Perquè —i permeti'm que li ho digui— si el donaven hi havia la possibilitat que resulta que potser sí que tenen un bon candidat, i potser resulta que els grups que donen suport al Govern els diuen que sí, que d'acord amb aquest candidat, i llavors, home, s'aixafa tota l'estratègia —no l'estratègia, la tàctica, perquè això no té categoria d'estratègia, és tàctica—, se'ls aixafava tota la tàctica. I aquesta és la qüestió.

I això, lògicament, sobre aquesta qüestió, el Consell de Garanties Estatutàries no s'hi podia pronunciar, perquè no ha viscut en l'anterioritat de les converses la realitat de la situació política que es plantejava. No s'ha preocupat —ja ho ha assenyalat perfectament el conseller— de

pronunciar-se sobre la situació política real. S'ha pronunciat des d'un àmbit estrictament administratiu-jurídic. I des d'aquest punt de vista fa un advertiment, i els grups que donem suport al Govern estem disposats a recollir-lo. Per això, amb la convalidació del decret llei que farem, immediatament, d'acord amb vostès, iniciarem el tràmit de reforma de la llei en el punt concret en què es toca, eh? Aquesta és la qüestió.

I els hauríem agraït que aquesta responsabilitat que vostè, de forma tan abrandada, exigia al conseller l'haguessen practicat amb la dialèctica entre els grups, tant els que donen suport al Govern com vostès, perquè sí que és veritat que a l'inici de tràmit i durant el tràmit de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, de la reforma de l'antiga Llei de la Corporació Catalana de Ràdio Televisió, hem compartit moltes coses, i hem compartit un horitzó determinat, i hem compartit unes inquietuds i uns objectius.

En canvi, arriba un moment concret que en qualsevol altra circumstància jo crec que vostès el que haurien fet és validar si el candidat era idoni –com ha dit el Consell de l'Audiovisual, no només els grups que donen suport al Govern, que era idoni–, haurien validat el candidat, com ha passat d'altres vegades, i aquí no hauria passat res. Però, ai las!, som en any electoral i dintre d'una determinada dinàmica. I ara resulta que els últims mesos a aquest Govern, a excepció feta de la situació econòmica del país –malauradament, difícil per a tothom–, resulta que el conjunt de les coses li van satisfactòriament. I resulta que arribarem al moment de les eleccions i potser no tindrem prou tall per a posar a l'olla, perquè aquesta és la qüestió. I llavors qualsevol peça, per petita que sigui, és bona.

I aquesta peça que vostès intentaven caçar aquí al Parlament de Catalunya és una peça petita. I sap per què és petita? No per la importància de la corporació –que és importantíssima, és molt important–, no per la dignitat amb què el conseller ha actuat –que, ho vull remarcar des del meu grup, ha actuat amb absoluta dignitat i coherència amb les obligacions que té com a conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació–, no per això, sinó perquè resulta que el conjunt de la ciutadania diu: «Què és això? Què ens estan dient? Què estan intentant fer veure?» Perquè la gent, en general, la poca gent que s'ha interessat per aquesta qüestió, quan se'ls ha explicat com havien anat les coses, tothom diu: «Ah!, ara m'ho explico.» I l'«ara m'ho explico» és: «Bé, doncs, d'acord, s'ha de fer determinat teatre, s'ha de fer determinada escenificació, s'ha d'intentar apuntar com un fracàs...» Perquè aquesta era la qüestió: parlar al Parlament de Catalunya d'una situació de crisi permanent dintre de la corporació.

El conseller, la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació, els grups que donem suport al Govern, hem fet allò que havíem de fer. Evidentment, en l'aspecte formal atencem la reflexió que fa el Consell de Garanties Estatutàries, i com que l'atenem hi haurà la reforma de la llei; hi haurà reforma de la llei, i esperem que amb la participació dels grups de l'oposició. Però avui no pot ser d'una altra manera: convalidarem el decret.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, recordar quin és l'origen del debat que tenim en aquest moment, que és el d'un decret llei dictat pel Govern en què es ve a substituir, a efectes pràctics, la majoria de dos terços que exigeix la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals per a la substitució d'un membre del consell de govern, i també per a la substitució del president del consell de govern. És aquesta situació, també a efectes pràctics, la segona part d'un mateix despropòsit per part del Govern. La primera part va ser el nomenament en el passat Ple o la proposta de nomenament en el passat Ple del nou membre del consell de govern i del nou president del consell de govern.

I la realitat és que, després de tres anys de pregonar que els grups que donen suport al Govern havien propiciat la independència de la direcció dels mitjans de comunicació públics, arriba l'hora de la veritat. I a l'hora de la veritat *donde dije digo, digo no*, Enric Marín, que no rima –que no rima–, però il·lustra perfectament quina és la situació que s'ha creat amb aquest decret llei. Sense cap mena de dubte, els fets acaben arrossegant les paraules, i el decret llei que avui estem debatent són efectivament els fets. Les paraules eren aquells discursos que feien i que avui s'han esvaït per complet, perquè han quedat perfectament arrabassades pel fets.

El nostre grup parlamentari, a la llei de la corporació catalana, no li vam donar suport, per motius que ara i avui no vénen al cas. Però sí que compartíem i continuem compartint l'oportunitat i la voluntat d'independitzar la direcció dels mitjans públics a través del consens; consens que, per cert, s'han carregat amb aquest decret llei.

Però no només s'han carregat l'esperit de la llei, s'han carregat quelcom més. S'han carregat el respecte; per cert, el respecte aquell de què tant es vantava el president fa uns minuts. S'han carregat el respecte a la llei de lleis, que també esmentava el president de la Generalitat de Catalunya fa un parell de setmanes. Nosaltres els exigim respecte per les nostres lleis de lleis, per la Constitució espanyola, sí, però també per a l'Estatut de Catalunya, i el respecte que vostès, amb els fets que estem debatent avui, demostren no tenir ni per la Constitució espanyola ni pel mateix Estatut d'autonomia.

Avui també el president sentenciava: «Les lleis s'han de complir.» I nosaltres li hem de tornar a recordar el seu mateix eslògan de campanya: «Fets, i no paraules.» I els fets ens diuen que el mateix Govern no compleix les lleis. Quina autoritat moral tenen per exigir no sé què al Tribunal Constitucional, si no respecten una decisió unànime del Consell de Garanties Estatutàries? És paradoxal, no? Són precisament aquells que exigeixen el respecte del Tribunal Constitucional a l'Estatut els que, quan els convé, incompleixen el mateix Estatut.

I perquè no hi hagi cap mala interpretació em permetran –ni males interpretacions ni hi hagin dubtes, com ha dit

el conseller, ni tergiversacions, ni lectures tendencioses, ni demagògia, com es deia—, em permetré llegir *textualment* la conclusió que adopta el Consell de Garanties Estatutàries per unanimitat dels seus membres. I diu així: «Conclusió. El Decret llei 2/2010, de 30 de març, pel qual es modifica la Llei 11/2007, d'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, és contrari a l'article 64.1, primer incís, de l'Estatut d'autonomia.» Ho repeteixo perquè no quedin dubtes: «És contrari a l'article 64.1, primer incís, de l'Estatut d'autonomia.»

Senyores i senyors diputats, aquest decret llei ha estat aprovat en frau de llei, aquest decret llei ha estat aprovat en frau de l'Estatut que tant diuen defensar. Quin exemple donen al mateix Govern de la Generalitat incomplint l'Estatut?

Però quines són les autèntiques motivacions que els porten a aprovar aquest decret llei? El benefici de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals?, no. El contracte programa?, no. El desplegament de la televisió digital terrestre?, no. El conveni dels treballadors?, no. Un hipotètic bloqueig de l'oposició?, tampoc, no, tampoc. La dificultat d'arribar al consens necessari?, no, tampoc. (*Remor de veus.*) Els equilibris, els difícils equilibris del tripartit?, sí. El control dels mitjans públics?, també. La preocupació per les enquestes, senyor Ferran, també, (*remor de veus*) la preocupació per les enquestes. Perquè, en definitiva, el que intenten és canviar el tres de TV3 pel tres de TV tres partits (*remor de veus*), això és el que vostès intenten amb aquest decret llei. (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident segon

Si us plau, senyors diputats, senyores diputades...

El Sr. Rodríguez i Serra

Senyores i senyors diputats, mal favor fan a l'estat de dret, mal favor fan si aquells que fem lleis al Parlament i aquells que les han d'aplicar al Govern se les salten, encara que suposo que a vostès això no els preocupa gaire, perquè el que els preocupa de veritat és que puguin perdre les properes eleccions.

Per cert, senyor Ferran, les crítiques més ferotges que s'han fet contra els professionals de la Corporació Catalana han sortit precisament de la boca de membres del seu grup parlamentari i fins i tot de vostè mateix envers una professional, envers la mateixa directora de Televisió de Catalunya.

I permetin que acabi expressant el posicionament del nostre grup parlamentari al respecte d'aquest decret llei. Conseller, de la seva intervenció compartim una cosa: no es pot especular políticament amb aquesta empresa i precisament per això votarem en contra de la convalidació d'aquest decret llei, votarem en contra de la tramitació d'aquest decret llei com a projecte de llei, perquè el que entenem és que els grups que donen suport al Govern i el mateix Govern el que està fent precisament és especular políticament amb aquesta empresa.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. (*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula per fixar posició la il·lustre diputada senyora Dolors Camats. Espero que en silenci, a més.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Li ho agraeixo. Pugem des del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa per posicionar-nos davant també de la convalidació d'aquest decret llei. Nosaltres ja els avancem que recolzarem la convalidació i ara els explicarem els arguments.

És veritat que el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries ens diu que no veu justificada la urgència ni en veu la necessitat extraordinària, però no ens sorprèn probablement, no és nou probablement reconèixer que un decret llei no és una mesura òptima per al normal funcionament de les institucions, ni per al normal funcionament de les lleis, ni per al normal canvi o modificació dels projectes de llei o de les tramitacions legislatives, no és l'instrument òptim, sens dubte, és extraordinari, i em sembla que el conseller ho ha justificat prou bé.

I, per tant, acatarem un dictamen que, tot i no ser vinculant, fa una picada dient que fem el favor de fixar-nos-hi més. I l'acatem i avancem que el nostre grup parlamentari estarà d'acord, també ho deia el mateix conseller, que el decret llei es tramiti com a projecte de llei, és una manera d'esmenar aquesta recomanació del Consell de Garanties que ens diu que no és urgent i que no era prou extraordinari. Ho tramitem com a projecte de llei, esmenant les urgències en què s'hauria pogut incórrer i, per tant, portant de nou al Parlament la possibilitat de modificar la llei.

Ara, que d'aquesta reflexió del dictamen del Consell de Garanties, el Grup Popular, el senyor Rodríguez, ens digui que siguem respectuosos amb l'Estatut ens sembla un pèl —deixi-m'ho dir, eh?— cínic per la seva part, que vostès que han recorregut dos-cents articles de l'Estatut de Catalunya ens demanin que respectem el seu compliment. (*Remor de veus.*) Si més no contradictori amb el que vostès diuen des de fa tres anys.

I no es facin trampes, ja els hem dit que l'acatarem i que, a més a més, el desplegarem com a projecte de llei.

Però certament la urgència no és jurídica, i és lògic el dictamen del Consell de Garanties. I ja els ho han explicat, la urgència és política, totalment, i és en defensa de la corporació, sí, és evident. I és política i és doble, primer perquè és una mesura antibloqueig, i vostès han acabat sent especialistes a bloquejar les institucions que nomena aquest Parlament. I és una mesura probablement, en això ens hem avançat, és una mesura preventiva.

L'altre dia el senyor Joan Ferran, el del Grup Socialista, els deia: «No ens refiem de vostès.» I després el senyor Mòdol els deia, des d'Esquerra Republicana: «Se'ns ha acabat la paciència.» Ateses les seves intervencions i la seva actitud, el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana els deien això. I vostès com a resposta ens

diuen: «És que el Govern ha de ser més generós.» Quan sento que Convergència i Unió demana generositat pel que fa referència a la corporació jo penso en cadires, senyora Ortega. Perquè la seva petició de generositat, quan hem parlat de la corporació i quan hem parlat dels mitjans audiovisuals a Catalunya, s'ha transformat a demanar més cadires en el Consell de Govern i en el Consell Assessor. I quan vostè ara torna a demanar generositat, jo em poso les mans a la cartera en pensar que el que vostès demanen són més cadires –a la cartera del Parlament i a la cartera de la corporació, senyora Ortega, entengui'm.

Per tant, quan vostès demanen generositat el conseller el que els reclama precisament és lleialtat: lleialtat als pactes, lleialtat als acords, lleialtat dels consensos. I em sembla una bona rèplica aquesta demanda de generositat seva a aquesta reclamació de lleialtat.

Jo els recordava l'altre dia que probablement és aquesta actitud seva davant dels consensos i davant de la lleialtat als pactes polítics el que els porta a no poder formar un govern tot i ser el grup majoritari de la cambra.

La millor manera de protegir la corporació, dèiem, és precisament garantir que el govern de la corporació funcioni, en el moment que ja s'ha dit, és delicat, que pot ser crític amb el contracte programa, el conveni laboral, en una situació en què no es pot deixar la corporació amb feblesa i menys sense un president nomenat pel Parlament.

I el debat de fons és sobre la corporació, sobre si amb el canvi d'aquest decret llei, que serà un projecte de llei, canviem la forma de nomenar el Consell de Govern per dos terços. Ho canviem això? No. El Consell de Govern de la corporació, quan es torni a nomenar en bloc per aquest Parlament, es tornarà a nomenar per dos terços i ja està. Això no ho hem canviat, aquest és l'esperit de la llei. (*Remor de veus.*) Això no ho hem canviat i això continua igual, i aquest és l'esperit de la llei.

Què hem canviat amb aquest decret llei i amb el que serà projecte de llei? Que en els casos quan hi hagi una vacant enmig del mandat es podrà fer per dos terços i si no s'arriba a una majoria de dos terços per majoria absoluta. Per tant, què hem evitat o què fem amb aquest decret llei? Impedir el bloqueig i una mesura preventiva davant d'allò a què vostès s'han aficionat tant, i ja els hem posat altres exemples, que és bloquejar les institucions i els nomenaments fruit d'aquest Parlament.

Canvia la independència de la corporació perquè canviem aquest decret llei? Home, no. S'atreveixen a dir això, de veritat? Canvia la vinculació de la corporació al Govern pel fet que un membre del Consell de Govern hagi estat nomenat després d'aquest decret llei? No em crec que s'atreveixin a dir-ho.

El que fem, ja els ho he dit, és trencar la possibilitat que un grup de la cambra tan aficionat a vetar els nomenaments tingui dret a veto. Jo estic convençuda –i ja els ho deia l'altre dia– que si el senyor Marín estigués nomenat en el paquet de membres del Consell de Govern proper o futur o d'aquí uns anys dels dotze membres que ha d'escollir aquest Parlament, vostès no tindrien cap problema a escollir-lo com a membre del Consell de Govern. Però, clar, és una baixa i allà vostès poden vetar-lo.

Però quina és la solució o el model que ens proposen vostès per a la corporació? La solució és la que estem aplicant a la Sindicatura de Comptes, que està bloquejada la seva renovació i el nomenament dels seus membres perquè vostès apliquen el dret de veto? O és el que ens deia la senyora Ortega, que és destituir el senyor Marín i, per tant, tenir el senyor Loppacher de president, un president que no haurà votat el Parlament. Retirar el decret i retirar el nomenament, i ens deia encara més la senyora Ortega: retirem aquest nomenament, retirem el decret i el projecte de llei i retirem-ho fins que vinguin les eleccions. Jo ho he entès bé, oi? Fins que vinguin les eleccions catalanes, ens deia la senyora Ortega, fins que hi hagi un nou Parlament. Aquesta és la manera de despartiditzar la corporació, esperar que hi hagi eleccions per poder nomenar un nou Parlament?, per poder escollir un nou Consell de Govern? Això és el que ens deia vostè. No és el model de corporació ni de govern de corporació que nosaltres havíem plantejat i que defensàvem amb la llei.

I deixi'm que acabi només amb una anècdota, si m'ho permeten. El dia de Sant Jordi, en l'esmorzar de la recepció que el president de la Generalitat ofereix a Pedralbes, vaig coincidir a l'entrada amb quatre consellers del Consell de Govern de la corporació: el senyor Loppacher, el senyor Berraondo, el senyor Puig i la senyora Llorach, que casualment, suposo, entraven junts a l'esmorzar. Jo estava amb el senyor Joan Herrera que, com molt bé saben, és el nostre portaveu al Congrés i, a més a més, és el candidat a les properes eleccions. Jo volia presentar-li als consellers de la corporació... (*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Si us plau...

La Sra. Camats i Luis

...jo volia presentar-li els consellers de la corporació i no sabia com ser políticament correcta a l'hora de presentar-li individualment aquells consellers, però col·lectivament també aquells consellers. I ells mateixos em van donar la solució: «Som els consellers independents de la corporació proposats per Convergència i Unió i escollits per majoria en el Parlament.»

Aquesta definició d'aquell grup de consellers és el seu model de corporació i de Consell de Govern de la corporació, és el model que ara denuncien i que vostès promouen, és el model que vostès van permetre i el model que nosaltres no volem defensar. Aquests són els quatre consellers probablement que el senyor Ferran diu que dinen amb el senyor Madí, jo no ho sé, i, en tot cas, el que illustren segurament és el model del Consell de Govern que nosaltres no volem defensar. Aquest és el model d'independència que vostès volen per a la corporació catalana.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Rivera per fixar posició també.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors diputats i diputades, ja som aquí un altre cop parlant del mateix que vam parlar el ple anterior, això sí, el Consell de Garanties Estatutàries ha posat el president Montilla i el Govern al seu lloc, al seu lloc tot i que vostès fan el sord davant d'aquest Consell de Garanties.

Un Consell de Garanties que els ha vingut a dir..., abans es deia que es posava en dubte –ha dit el conseller–, o que dubtava de la..., no, no tenen cap dubte, unànime, no hi ha ni un sol dubte, diuen que no s'adequa a l'article 64, o sigui ho diuen molt clarament. Per tant, vostès..., és tan fàcil com llegir la realitat i no enganyar ningú. No es plantegen dubtes..., no, diuen que no s'adequa a la legalitat vigent aquest decret que vostès han fet.

Per tant, els ho vam dir, ens van dir de tot i de tots els colors, que si bloquejos, que l'oposició no volia, que si els grups el que volíem és que no tirés endavant el contracte programa, que si posàvem en risc TV3, la seva audiència i Catalunya Ràdio. No, la realitat és que els estàvem dient: el que vostès estan fent no s'adequa a una norma, que ha de ser per caràcter excepcional i de forma urgent. I vostès han fet de forma urgent el que no és urgent i de forma excepcional el que és simplement ordinari, perquè la llei diu que per nomenar un president s'han de posar d'acord dos terços d'aquesta cambra, no és extraordinari, s'han de posar d'acord.

Ara, per posar-se d'acord s'han de posar noms a sobre la taula per intentar arribar a un acord. Si vostès van pel camí del mig, que és el que han fet, i agafen i diuen: «Aquest és el senyor Marín, aquest és el decret Marín, i aquest és el decret sí o sí, sigui el que digui el Consell de Garanties, digui el que sigui la llei o diguin el que diguin vostès.»

Al senyor Montilla al final se li ha vist el llautó, se li ha vist el llautó i ho vaig dir l'altre dia i ho torno a..., hi insisteixo perquè és el mateix: no cal vestir de democràcia el que és un nomenament a dit, diguem les coses pel seu nom, que al final confonem la ciutadania. Escolti'm, un nomenament del director de la televisió pública, que s'ha fet tota la vida per part d'un Govern o d'un conseller, doncs tornem a aquell sistema, però no maregem la perdiu, no maregem els ciutadans, no ens gastem molts diners.

Perquè també, clar, aquí hi ha tot un consell, i en això sí que estic d'acord, em sembla que era la senyora Camats que ho deia, però això ho fan tots, canvi de cromos, efectivament, quantes cadires tinc? Però és que, per citar algú, la senyora Balletbó jo la tinc en ment que sortia el 23-F, embarassada, diputada del PSOE-PSC, vull dir que, vejam si la senyora Balletbó ara és una independent de tota la vida de no sé què... Bé, doncs, amb tots els respectes, li dic la senyora Balletbó, que és una diputada amb carnet d'un partit, així de clar. Per tant, els cromos els han repartit, que uns tinguin més cromos i altres menys és un altre tema, però el repartiment de cromos ha estat des del primer dia. Per tant, uns no defensen cromos i els altres defensen democràcia, tots vostès quan van fer aquella llei, ho vaig dir també l'altre dia, el gran problema d'aquesta llei és que s'ha volgut vestir de democràcia el que és un repartiment de

cadires entre partits i col·locació de gent –l'exemple que he posat era el més clar de tots–, fins i tot diputats. Si és que vostès ho han fet a tot arreu! Al CAC, van posar un exdiputat del PSC al capdavant del CAC. Si és que, vull dir, ni dissimulen!, és que ja hi posen directament gent de carnet a la boca.

Per tant, què pretenen dir a la ciutadania? Que no ens gastem milions i milions d'euros a crear consells i òrgans i procediments per després acabar posant a dit algú? Jo els ho dic sincerament: tornem al sistema anterior. Ara –i li ho vaig dir al conseller i ho torno a dir–, demanarem explicacions al conseller i al president Montilla. Ja està. No li demanarem explicacions al president d'una «corpo» suposadament independent, no: president i conseller, responsables del que passi amb les audiències, amb la corporació, amb el deute públic i amb tot el que faci referència a la Corporació de Mitjans. Però no donem més voltes i anem traient temes buscant culpables i gent a sou posada pels partits polítics, que al final els ciutadans el que menys necessiten ara és veure com es creen nous organismes per col·locar gent de partit en organismes públics. Per tant, nosaltres estem en contra d'aquesta filosofia, i ja ho vam dir l'altre dia.

Una altra qüestió de forma: decret llei. Ho deia ben clar el decret: urgència i excepcionalitat. Li ho he repetit, no és urgent. Vostès diuen que està en joc l'estabilitat de la corporació, fins i tot el conseller anava més lluny, i aquí no és que no ens hi trobem; és que també novament vostè, conseller, governa per a uns pocs o només per al seu partit. Diu: «No, perquè és que és un instrument de construcció nacional que no es pot posar en qüestió.» Escolti'm, molt bé, per vostè és un instrument de construcció nacional; per molts ciutadans que paguen noranta euros anuals de la seva butxaca per mantenir els mitjans de comunicació públics..., i jo els pago ben a gust, com molts ciutadans, si són mitjans de comunicació, no instruments de partit ni instruments ideològics per canviar la realitat catalana. Per tant, ja partim també d'una altra base, conseller, diferent, que vostè i el seu Govern intenten fer per a una part de Catalunya. Jo els demano, aprofito per dir-los que algun dia puguem tenir uns mitjans públics que siguin de tots els catalans, que paguem noranta euros «per barba», com es diu vulgarment, cada any per mantenir els mitjans, que som la comunitat autònoma que més paguem per tenir mitjans de comunicació! Per tant, senyor conseller, 500 milions d'euros, 305 milions d'euros anuals, més que en Ferrocarrils de la Generalitat, eh? –més que en Ferrocarrils de la Generalitat–, per a la corporació. Això és una realitat que està als pressupostos del 2010. Per tant, als ciutadans si els preguntem què prefereixen, millors ferrocarrils o tenir més canals de televisió públics, jo no sé..., no farem un referèndum, perquè potser ens emportem una sorpresa; però, en qualsevol cas, com que són aficionats als referèndums, poden plantejar vostès aquesta pregunta en el següent referèndum, a la quarta tongada de referèndums.

Per altra banda, les crítiques que s'han suscitat en aquest debat, crec que després del que diu el Consell de Garanties estan plenament justificades. I el problema, senyor conseller, no és que vostès diguin: «No, ara ho

tramitem per llei, perquè, sí, ens hem equivocat en les formes, però això s'aprova...» –vaja, em ve al cap una expressió que no diré aquí, no?–, «això s'aprova per nassos», diguem-ne. Doncs, no, el que han de fer vostès és respectar el que deia la llei i intentar trencar-se una mica el cap per arribar a posar sobre la taula candidats que arribin a tenir el suport de la majoria o de dos terços, de la majoria reforçada d'aquesta cambra. Això és el que han de fer vostès.

I amb caràcter d'urgència? Sí. Pensin urgentment en candidats que puguin tenir aquestes consideracions, pensin urgentment si creuen que és urgent. Però la via urgent no és saltar-se la llei ni canviar-la perquè a mi em vagi bé o per posar un candidat que a mi em va bé. La urgència, en tot cas..., podem estar d'acord que seria millor tenir un president escollit per la cambra, en això podem estar d'acord. Posin vostès una terna sobre la taula, un grup de candidats, i busquem quin candidat pot satisfer, i si pot ser per majoria unànime o per unanimitat, aquest Parlament. Clar, si volem fer això... I, si no, admetin vostès que les lleis, quan s'aproven i requereixen majories reforçades, tenen un handicap, que és que són menys flexibles o, diguem-ho clarament, no es poden moure amb el Govern sol, sinó que necessiten comptar amb l'oposició, parlant clar.

Per tant, vostès, quan van aprovar la llei i es van omplir la boca de democràcia, ja sabien que això podia passar. Per tant, ara vostès tiren enrere i canvien d'un sistema més democràtic, en tot cas, o aparentment, com a mínim, podríem dir amb més noms a sobre de la taula o més cadires, i passem a un sistema on es nomena a dit.

Per altra banda, nosaltres des de Ciutadans també volem fer una reflexió que s'ha fet abans parlant de la pluralitat dels mitjans i d'aquesta visió governamental o no. Miri, aquí ja ho ha dit algun altre portaveu, però jo crec que s'ha de dir i s'ha de remarcar en aquesta tribuna: no intentin dir que els que critiquem aquest decret estem atacant els professionals de la corporació. Al contrari, estem protegint, en tot cas, que els professionals de la corporació no hagin d'estar pendants de la trucada de la Generalitat o de la trucada del conseller, que és el que ha passat sempre i segueix passant i seguirà passant amb el que passa ara. (*Veus de fons.*) Sí, senyor conseller, seguirà passant la trucada.

Sí que passarà, conseller, perquè quan va el president Montilla a entrevistar-se amb la senyora Terribas suposo que s'espera que li facin un massatge i el que li fan és una entrevista; això és el que passa. I els massatges, quan els mitjans són públics i en democràcia, al massagista; però una entrevista és una entrevista. Per al senyor Montilla, per al senyor Sirera, per al senyor Mas, per a tots els consellers o per a mi mateix; és una entrevista. I, per tant, quan surten veus a criticar una entrevista perquè se li pregunten coses al senyor Montilla, doncs, escolti'm, un té la sospita que alguns aixequen el telèfon, o quan es fa un acudit que no se li posa bé a no sé qui. Doncs, escolta'm, això és el que passa, s'aixeca el telèfon. Vostè, conseller..., n'hem tingut algun cas a la corporació, on fins i tot vostè ha... (*veus de fons*), sí, sí, vostè ha traduït, ha passat en aquest cas la seva queixa a la mateixa corporació, d'una situació governamental.

Bé, ja, però al final té efectes, perquè, si truco jo, a veure si em fan el mateix cas que a vostè, senyor conseller. El dia que em facin el mateix cas que a vostè, amb tots els respectes, doncs, pensaré que no és governamental, però em penso que no és una qüestió de grups; és que vostès governen, i vostè és el conseller, i, per tant, la seva trucada té un efecte i la trucada d'un altre grup, doncs, no té aquest efecte. No hauria de tenir, en tot cas, cap efecte que no sigui dintre de la legalitat.

En qualsevol cas, nosaltres el que creiem, hi insisteixo, és que no es pot qüestionar ni posar sobre la taula, com s'ha dit en aquesta tribuna, que algú qüestiona els professionals. No faci vostè com el senyor Saura, que, quan algú qüestiona la seva gestió dels bombers o de les nevades, estem atacant els bombers, els policies i tots els cossos de seguretat. No confonguem la ciutadania: una cosa és criticar com es fan les coses, que ho fa el Consell de Garanties, i una altra qüestió, com funciona la corporació i com funcionen dins de la corporació i com treballen els seus professionals. No he estat jo precisament, sinó el mateix senyor Marín qui ha qüestionat com ha de funcionar la corporació i els seus professionals; ha estat el senyor Marín que ha de dir si podem seguir amb aquesta línia i amb aquesta política laboral, ha sigut el senyor Marín, el que vostès volen que sigui president; no hem estat Ciutadans ni jo qui ha qüestionat la política professional de la corporació. Per tant, sàpiga vostè a qui fica i quina política vol seguir. Per tant, és el senyor Marín qui ha posat ja sobre la taula el debat de la qüestió laboral dels treballadors de la «corpo». Per tant, assumeixin, en aquest cas, les persones que assignen i la seva suposada independència.

Finalment, nosaltres el que li demanem, senyor conseller, i li demanem a..., llàstima que no hi hagi cap altre conseller acompanyant-lo; l'han deixat sol un altre cop en aquesta batalla. Però sí que és cert... (*Veus de fons.*) No, és veritat, el senyor Nadal acaba de marxar; al president Montilla, tot i que és el «decret Montilla», no li hem vist el pèl, però la realitat, conseller, és que nosaltres li demanem a vostè i al president Montilla: retirin aquesta modificació legal que pretenen, posin a sobre de la taula amb caràcter d'urgència política, sí, amb caràcter d'urgència, trenqui's una mica el cap a posar candidats que puguin ser de consens i intentem buscar aquest consens. És la fórmula, és la fórmula màgica i legal per trobar això, que és trobar candidats que ho puguin fer; no ara fer una modificació legal d'un punt de la llei, i sí, com que li han dit que no pot fer-se per decret llei, ho farem per la via ordinària.

En qualsevol cas, l'esperit de la llei és ben clar. Per tant, modificar-ho malament en formes o rectificar-ho després per unanimitat, l'únic que canvia és que trigarà més temps, però la realitat és que vostès modifiquen exactament aquell esperit que buscava aquella llei.

Per tant, nosaltres no podem votar a favor, lògicament, d'aquesta convalidació. Creiem, hi insisteixo, que no és un problema de fer-ho d'una forma o una altra, sinó de no modificar aquelles normes de les quals ens hem dotat per intentar canviar això. I també li dic una cosa, conseller, que seria una fórmula honrada per part seva i per part del Govern: si vostès no són capaços de treballar

de forma consensuada amb l'oposició, retirin i canviïn el format i proposin que sigui un altre cop el sistema governamental. I, si s'han de desfer lleis que s'han fet, les desfem de veritat. I si s'ha de desfer un sistema que és una farsa, doncs, desfem la farsa, ens costa menys diners i tot és més àgil i més clar. Per tant, si el conseller és qui nomena els directors, si el president Montilla és qui nomena el director de la corporació o de TV3 o de Catalunya Ràdio, jo ho vull saber i vull poder-ho dir al president o al conseller. I ens estalviem tota aquesta «trifulca» que hem muntat per, al final, fer marxa enrere.

Jo crec que això seria molt més honest, conseller, seria una fórmula, en tot cas, sí, un pas enrere des del punt de vista democràtic, però un gest també de sinceritat i d'estalvi per als ciutadans de Catalunya. Per tant, o una cosa o l'altra, però vestir de democràcia el que és un nomenament a dit i no té cap sentit, i molt menys després del que els ha dit el Consell de Garanties Estatutàries.

Per tant, des de Ciutadans votarem en contra, per forma i per fons, d'aquesta norma, i sobretot els demanem que reflexionin. I vostè, conseller, que és qui està aquí defensant l'indefensable, amb tots els respectes, doncs, també faci saber al Govern i al president Montilla que potser seria bo replantejar-se aquest format. Que arriben eleccions? Doncs, sí, clar, i jo estic d'acord amb el que algú deia aquí: no podem canviar les decisions perquè arribin o no arribin les eleccions, amb això estem d'acord. Però precisament per això el que no poden fer vostès és considerar coses urgents perquè arriben les eleccions, sinó també treballar de la mateixa forma ordinària com hauríem de treballar en qualsevol cas. Per tant, nosaltres li anuncio, conseller, que hi votarem en contra i li demanem que retirin aquest projecte –perquè ara serà projecte– per modificar la llei de la corporació.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyors diputats i diputades.

(La Sra. Ortega i Alemany demana per parlar.)

El president

Senyora Ortega... –cridem a votació igualment.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí, president, per al·lusions i contradiccions...

El president

Té un minut.

La Sra. Ortega i Alemany

Molt bé, gràcies. No, bé, vostès avui han pujat aquí a la tribuna per excusar-se, han pujat aquí per excusar-se per com de malament ho han fet i a més a més per la rebotcada que els ha donat el Consell de Garanties Estatutàries.

Segurament, senyor Ferran, vostè i jo hem llegit... (*remor de veus*), hem llegit un dictamen diferent, perquè vostè el que fa és exaltar els matisos i els va elevat a categoria. I suposo que vostès el que no han volgut deixar de manifest però que és claríssim és que no han buscat en cap moment el consens, sinó que el que han volgut és... consensuar.

Però sobretot no juguïn a la confusió, senyora Camats, perquè vostès el que fan és confondre el desacord del Govern, que el tenen constantment, amb una actitud de bloqueig. I els dos terços el que faciliten justament és el pluralisme, no aquest sectarisme que vostès volen imposar i, per tant, la urgència que vostès han demanat en aquest decret llei per tal de controlar els mitjans de comunicació.

Gràcies.

(El Sr. Mòdol i Bresolí demana per parlar.)

El president

Senyor Mòdol...

El Sr. Mòdol i Bresolí

President, per contradiccions...

El president

Un minut.

El Sr. Mòdol i Bresolí

...per assenyalar a la senyora Ortega, i tornar-ho a dir de forma solemne en aquesta cambra, que s'ha buscat el consens; des dels grups que donen suport al Govern s'ha buscat el consens. Ara, ens hem trobat amb una realitat objectiva i incontestable: vostès no el volien, i quan una de les parts no el vol és molt difícil de trobar-lo. I per aquesta qüestió el Govern ha impulsat el decret llei de la manera que ho ha fet i els grups que donen suport al Govern avui convalidaran aquest decret. És perquè vostès no han volgut el consens.

I la llei no queda modificada en l'essencial, senyora Ortega.

(Pausa.)

El president

Acabat el debat, procedim a la votació. D'acord amb l'article 136.3, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació i que els negatius serien favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la convalidació del Decret llei de modificació de la Llei 11/2007, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Comença la votació.

El resultat és de 68 vots a favor i 63 en contra. En conseqüència, el decret queda convalidat.

Per tal de donar compliment a l'article 136.4, i atesa la voluntat ja expressada per alguns grups parlamentaris, votem ara si volen que el projecte es tramiti com a projecte de llei.

Per tant, posem a votació que es tramiti com a projecte de llei.

Comença la votació.

El resultat també és de 68 vots a favor i 63 en contra. Per tant, el Decret llei 2/2010, del 30 de març, pel qual

es modifica la Llei 11/2007, d'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, es tramitarà com a projecte de llei pel procediment d'urgència.

Procediment

per a elegir dos vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00042/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és el procediment per elegir dos vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya.

Passem ara a la designació. Els noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris són: pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Gabriel Alcalde i Gurt, i pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Roger Costa i Solé.

Es pot fer per assentiment, aquesta votació? *(Pausa.)*

Doncs, sent així, no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queden designats el senyor Gabriel Alcalde i Gurt i el senyor Roger Costa i Solé com a vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus.

Interpel·lació

al Govern sobre la gestió de la immigració irregular (tram. 300-00278/08)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la gestió de la immigració irregular. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera..., senyora consellera, quan el 18..., concretament el 18 de desembre de l'any passat, vostè va fer l'avaluació del Pla nacional per a la immigració, va utilitzar, si em permet l'expressió, un to triomfalista, tot dient que el pla havia estat un èxit, que les polítiques que portava a terme la Generalitat en matèria d'immigració eren un èxit absolut i fins i tot que eren un model d'integració, que eren un model d'integració no només a nivell nacional d'Espanya sinó també a nivell internacional.

Tres mesos després sorgeix un problema: el problema es diu Vic. Vull recordar que aquest problema esclata de forma política, esclata un conflicte de forma política, i qui governa a Vic, i ho vull recordar, és Esquerra Republicana –el seu partit–, el Partit dels Socialistes de Catalunya i Convergència i Unió. I li ho dic perquè en aquest debat hi ha molta hipocresia, senyora consellera, i quan es diuen noms hi ha molta hipocresia. I quan sorgeix el problema de Vic..., estan Esquerra Republicana, el Partit dels Socialistes i Convergència i Unió.

Veiem un altre problema, veiem que a Catalunya arribem als 600.000 aturats, i d'aquests 600.000 aturats,

125.000 són persones immigrants, que doblem la taxa d'atur dels nacionals, que creix també el doble.

I veiem un tercer problema: que la preocupació per la immigració a casa nostra es manté en el 30 per cent. I en vull fer un esment important: es manté en el 30 per cent malgrat la manca de credibilitat, la manca, la crisi institucional i malgrat la crisi, la forta crisi econòmica.

Miri, jo sóc dels que pensen... –i faig una prèvia–, jo sóc dels que pensen que la immigració és un fenomen positiu, sempre que es sàpiga gestionar, i jo sóc dels que pensen que la immigració no és un problema, sinó que genera problemes..., si es saben gestionar.

Ara pensi, i la convido a la reflexió. Si la majoria de catalans ja està percebent la immigració com a quelcom negatiu i si un 30 per cent, i es manté en un 30 per cent, dels catalans creuen que és el seu principal problema, senyora consellera, una pregunta molt directa: la culpa de qui és? És de tota la societat, que s'ha tornat racista? És de tota la societat, que s'ha tornat xenòfoba? O la culpa és d'un govern socialista de Madrid i d'un govern socialista i tripartit de Catalunya, de Barcelona, que no està sabent gestionar precisament el fenomen de la immigració? De qui és la culpa, senyora consellera?

I mentre vostès fen la seva propaganda oficial que tot va molt bé, mentre fan les fotos oficials, mentre fan molts pactes, a Palau, la realitat als barris, la realitat als barris, a les ciutats, als carrers, els ha esclatat a la cara sense que vostès s'ho haguessin esperat.

Miri, quan passa tot això, quina és la reacció que fa el Govern i els partits de govern? Canvien les seves polítiques? Fan polítiques actives per canviar la situació? No, senyora consellera, ens presenten això –això. Vostès en diuen «Document de bases per a l'acord sobre el tractament responsable de la immigració per part dels partits polítics amb representació a Catalunya», i jo en dic, senyora consellera, «un pacte de silenci»; això vol dir un pacte de silenci: vostès no en volen parlar. I fixi's, ara mateix hem escoltat, mentre aquest portaveu intervenia, algú que deia: «L'hauríeu de retirar.» Pacte de silenci; no en volen parlar.

I la pregunta és: senyora consellera, de què no volen parlar vostès? No volen parlar d'un dels principals problemes dels catalans i les catalanes aquest moment o no volen parlar de la seva incapacitat com a govern per haver gestionat la immigració? Nosaltres pensem que el que no volen fer és ni una cosa ni l'altra.

Per tant, senyora consellera, vostè pensa que deixant de parlar dels problemes els problemes desapareixen? Vostè pensa, senyora consellera, que, com dèiem abans, amb la Llei d'acollida, matant el missatger, els qui critiquen la situació i els problemes, els problemes desapareixen? Vostès creuen, senyora consellera, que sense canviar les actuals polítiques, amb les mateixes polítiques que hem portat fins ara, els problemes desapareixen?

Doncs jo, senyora consellera, crec sincerament que no desapareixeran. Perquè si les polítiques no funcionen es canvien; no s'amaguen els problemes sinó que es canvien les polítiques. No s'ha de callar ni s'ha de fer silenci a aquells que denuncien els problemes, sinó que

les polítiques es canvien, i no s'ignoren, i això és important, senyora consellera, barris sencers, sinó que, les polítiques, el que s'ha de fer és canviar-les.

Per tant, senyora consellera, avui li oferim això, avui li oferim un full de ruta, avui venim a donar solucions a un dels principals problemes dels catalans. I ho hem de fer amb sentit comú, ho hem de fer amb seny i ho hem de fer donant solucions realistes.

Miri, primer, hem de començar a dir una veritat: aquí no hi cabem tothom, i menys amb una crisi econòmica com la que estem patint –i això és una realitat que hem de dir, i ho hem de dir clar–, i que la immigració i els fluxos i la política d'immigració de la Generalitat s'han d'adaptar, primer, a la realitat social dels nostres barris, primer, i segon, a la realitat econòmica del nostre mercat de treball.

Per tant, senyora consellera, nosaltres la convidem a fer un gir de cent vuitanta graus en les polítiques d'immigració i, si em permet l'expressió, a desfer-nos d'aquells prejudicis progres, que són prejudicis progres, que ens han portat a aquesta situació.

I els prejudicis progres que ens han portat a aquesta situació són les polítiques que s'han aplicat fins ara, tant des del Govern de Madrid com des del Govern de Barcelona. (*Remor de veus.*) Vol que els ho expliqui? Els ho explico. Les polítiques..., per exemple, les polítiques de regularitzacions massives que s'han portat a terme des de Madrid, que ens va portar l'escribassada, la «bronca», si em permeten l'expressió, unànime de tots els nostres socis europeus i de la mateixa Comissió Europea.

La política dels papers per a tothom. O vol que li recordem que alguns diputats d'aquesta cambra van dir que es tancarien amb els immigrants sense papers a l'església del Pi? Polítiques de papers per a tothom, que vostès vénen d'on vénen, dels papers per a tothom.

La política de negar-se a fer un control de la immigració irregular, que ens ha portat, fixi's, a ser una de les zones d'Europa on és més fàcil entrar de forma illegal i quedar-se a viure de forma illegal fins que es regularitzen.

O la política, per exemple, de negar-se a fer el control del padró, que nosaltres sempre li ho hem dit, un control del padró que han de fer les forces de seguretat de l'Estat. O expulsar, senyora consellera, aquells estrangers –i això ho hem d'exigir al Govern de l'Estat– que han delinquit, els estrangers que vénen aquí a delinquir, fomentant la inseguretat; i la reincidència...

O la política de reduir els recursos als barris, als municipis per a la immigració. Ho hem vist fa poc, ho hem vist al seu Govern, i ho dèiem, que aquest any vostè ha reduït 1 milions d'euros les transferències als ajuntaments. Només cal que miri quin és el pressupost del 2010; ha reduït en 1 milions d'euros! O el Govern de l'Estat, que per segona vegada consecutiva ens diu que retallará els fons de la immigració; aquells que donen, aquells que van donant lliçons.

O la política d'exigir, o de no exigir, si em permet l'expressió, drets i alhora deures, i que tothom que vingui aquí s'ha d'integrar en els valors occidentals. Miri, jo, si em permet, un dels moments on més vergonya aliena he sentit del meu Govern va ser en el cas de la noia de Cu-

nit –en el cas de la noia de Cunit– que va ser perseguida per no portar el vel, i encara estem esperant, senyora consellera, que algú de la conselleria o de la secretaria –algú de la conselleria o de la secretaria– fes una declaració contundent –contundent– en aquest sentit.

Per tant, senyora consellera, aquesta és la política que ens ha portat a la situació que tenim avui en dia.

Si vostè vol buscar culpables, senyora consellera, no els trobarà ni entre ciutadans, no els trobarà ni entre els alcaldes, no els trobarà entre els regidors ni els trobarà entre els mateixos immigrants. Si vostè vol trobar culpables, senyora consellera, només ha de mirar els escons de l'esquerra, els escons de l'esquerra només, els tres –els tres– partits. Allà és on estan els culpables de l'actual situació. I hem de començar a parlar de forma clara. (*Remor de veus.*) Ha de mirar els escons dels papers per a tothom, ha de mirar els escons de les regularitzacions massives i ha de mirar els escons de la crisi econòmica i de l'atur per a tothom; que vostès han passat dels papers per a tothom a l'atur per a tothom.

Per tant, senyora consellera, jo crec que avui tenim una gran oportunitat, una gran oportunitat de canviar aquestes polítiques fracassades que ens han portat on estem; una situació que ens ha portat a la situació actual. I ens hauria d'explicar, amb el que està passant, quines polítiques vostè vol canviar.

Farem, ara sí, farem una política de control de fluxos que canviï aquests papers per a tothom i les regularitzacions massives, un major control de la immigració que ve a casa nostra? Exigirem a la immigració que sigui regular perquè qui vingui aquí sigui amb contracte de treball i amb permís de residència? Ajudarem al control de la immigració irregular posant el padró al servei de les forces de seguretat de l'Estat? Exigirem l'expulsió dels estrangers que delinqueixin? Demanarem als ajuntaments que ajudin a eliminar els pisos pastera que actualment tenim a casa nostra? Augmentarem els recursos socials, i abans ho parlava amb una portaveu, augmentarem els recursos socials i educatius perquè l'augment de la immigració no repercuteixi en la reducció de la qualitat de vida dels ciutadans? Restituïrem i ajudarem a restituir, senyora consellera, els fons destinats als ajuntaments, que són la primera frontera, el primer cavall de batalla en l'àmbit de la integració?

Senyora consellera, pensem que tot això són polítiques molt serioses, que hi calen canvis polítics importants. Però el que és més important, senyora consellera, és que això que passa en els barris –acabo, senyora president–, que està passant en els barris, que està passant en els carrers i que està passant en els municipis, per molt que vostès vulguin, no ho aconseguiran callar.

Gràcies, senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

(*Alguns aplaudiments i alguns xiulets.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per respondre a aquesta interpel·lació, en nom del Govern té la paraula l'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, senyora Carme Capdevila.

(La Sra. Camats i Luis demana per parlar.) Sí, senyora Camats?

Perdoni, senyora consellera.

La Sra. Camats i Luis

Senyor president, per al·lusions del senyor López...

El vicepresident segon

Estem en una interpellació, senyora Camats...

(Veus de fons.)

La Sra. Camats i Luis

Sóc conscient que és una interpellació, però ha alludit reiteradament als prejudicis de l'esquerra, a la gent de l'esquerra i a la bancada de l'esquerra... (*Forta remor de veus.*)

El vicepresident segon

No l'ha alludit...

La Sra. Camats i Luis

Com a portaveu d'aquest...

El vicepresident segon

Senyora Camats, no hi ha hagut cap al·lusió directa. (*Persisteix la remor de veus.*) Si us plau! No li dono la paraula, senyora Camats.

Senyora consellera, si us plau.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, he d'admetre... –senyor diputat, no el trobava–, he d'admetre que avui em sembla sorprenent aquesta interpellació.

Abans de començar aquesta interpellació li he demanat –li ho he demanat–, a vostè, que demanen responsabilitat en el discurs de la immigració, que precisament aquesta no era una setmana oportuna. No li he demanat retirar-la, li he demanat posposar-la, perquè poguéssim mantenir un debat no contaminat per uns fets de què malauradament el protagonista és el Partit Popular de Catalunya.

Miri, la realitat de la immigració, la convivència a Catalunya, no ha esclatat, senyor diputat. Són vostès que han encès el foc en benefici només electoral –només electoral. I nosaltres no estem per un pacte de silenci, senyor diputat. Mai, mai a la vida, s'havia parlat tant de la immigració. I s'ha fet d'una forma serena –serena– i arreu de Catalunya.

Vostès han estat al marge del Pacte nacional per a la immigració. Vostès han estat al marge de la Llei d'acollida; sí que hi han participat, hi han fet esmenes. Però del Pacte nacional per a la immigració se'n van mantenir al marge.

I el Pacte nacional per a la immigració, que va ser l'instrument que ens va permetre, arreu de Catalunya, a través de l'Administració local, dels agents, de les entitats

socials vinculades a l'àmbit de la immigració, poder elaborar un document de consens que marqués –que marqués– les polítiques a Catalunya no per a avui sinó per als propers anys. Per tant, pacte de silenci, cap ni un. Aquest Govern vol parlar d'immigració, ho vol fer des de la responsabilitat.

Vostès tampoc no han volgut adherir-se al pacte per a la no-instrumentalització de la immigració. I li posaré exemples. Ara cada vegada ho tinc més clar –cada vegada ho tinc més clar.

Primer, en el pacte per a la no-instrumentalització de la immigració hi ha un tema, que per a nosaltres és cabdal, que és la coherència en el discurs: no s'hi val que a Badalona fem un discurs i a Madrid en fem un altre. Per què? (*Veus de fons.*) Per què? Doncs, a Madrid, resulta que una de les comunitats més importants de persones immigrades són els romanesos. Van tindre, van... Miri, malauradament el PP, últimament, és lent de reflexos. Però en aquest cas –en aquest cas– va respondre de manera immediata. Segurament la senyora Esperanza Aguirre devia pressionar la cúpula del seu partit perquè hi hagués una resposta, evidentment demanant que es retirés –no només el tríptic que es va difondre i que la seva presidenta, la senyora Alicia Sánchez-Camacho, molt gustosament, se la veia molt somrient repartint-lo a Badalona– que el retiressin, sinó també que se sancionés el regidor. Discurs, coherència en el discurs, tant si estem a Madrid com si estem a Badalona; però no només això, coherència també en el posicionament i en la responsabilitat política envers la immigració. Com pot ser –com pot ser– que vostès, al Maresme, estiguin impulsant unes mocions i el seu propi partit hi vota en contra al Vendrell –hi vota en contra al Vendrell– de la mateixa moció de la qual els estic parlant.

Per tant, aquest pacte demanava coherència discursiva i, sobretot, demanava que utilitzessin dades fiables –dades fiables–, que no utilitzessin dades subjectives envers la immigració, cosa que els ha pogut contrarestar l'alcalde de Badalona que explicava quin ha estat el nombre de persones que delinqueixen de romanesos, com també els nacionals o d'altres precedències.

Vostè em diu que nosaltres fem coses i que no tenim clar què és el que està passant en els nostres barris. Miri, jo crec que fa molt de temps que hi ha intervencions, a més a més del Pacte nacional d'immigració, la mateixa Llei d'acollida, que, afortunadament, jo em sento molt contenta d'haver-la aprovat avui en aquest Parlament; portem actuacions que incideixen de manera directa a tots els nostres barris. Recordi, vostè, la Llei de barris. Dintre de la Llei de barris hi ha una part que sí que és urbanística, però hi ha una part molt important social. Recordi, vostè, també, tots els plans d'entorn que es fan arreu de Catalunya, per dir-li-ho, entre altres.

I, ara, si em permet –i, ara, si em permet– la seva pregunta era molt clara, em preguntava què pensem fer per gestionar la immigració irregular a Catalunya. Jo crec que per donar resposta a aquesta pregunta ens hem de centrar, primer de tot, en quines són les causes, quina és la situació actual d'irregularitat a Catalunya i què cal fer per reduir-la –què cal fer per reduir aquesta irregularitat–, però també drets i deures de les persones estrangeres.

La irregularitat és un problema que, senyor diputat, sobretot qui més el pateix és la persona en situació administrativa irregular; que té un impacte clar en la societat d'acollida; té un impacte clar en la competitivitat empresarial, i té un impacte clar en la percepció que en té la ciutadania. És per això, senyor diputat, que treballem, des del Govern de la Generalitat i amb les competències que tenim, per reduir-la el màxim –per reduir-la el màxim– o fer-la desaparèixer.

Vostè és aficionat als gràfics. Llàstima que jo no tinc temps per fer-los tan bonics com els que vostè, a vegades, porta aquí al Parlament. Miri, les estimacions del nombre d'irregulars va tindre un punt màxim l'any 2004, l'any 2005, i des de llavors la immigració irregular a Catalunya ha baixat. En aquests moments les estimacions són que a Catalunya hi ha 76.117 persones en situació administrativa irregular, la més baixa –la més baixa– o pràcticament..., no, la més baixa, sinó..., ho sabem tots que la immigració comença a tindre molta força, l'arribada de persones té molta força a partir del 2001-2002, i és el 2010 que gairebé se situa en el mateix nombre de persones irregulars que teníem l'any 2002; una corba decreixent, senyor diputat. I això –això–, que són dades –que són dades–, responen a polítiques d'aquest Govern, polítiques del Govern de l'Estat espanyol, per reduir la situació d'irregularitat de les persones immigrades.

Les causes de la irregularitat, i que siguin aquestes més grans o menors, són, primer de tot, degudes a l'existència de l'economia submergida en el país receptor; en segon lloc, a la situació geogràfica d'aquest país. Catalunya i l'Estat espanyol, doncs, estem ubicats en un pas per molta gent que decideix anar a altres països de la Unió Europea; també depèn de les relacions històriques i comercials amb els països emissors, i depèn de les polítiques de gestió de fluxos migratoris. La irregularitat ha existit sempre –sempre–, però no és desitjable, i en això coincidim; per tant, hem de ficar tots aquells mecanismes que ens permetin reduir-la i reduir-la al màxim.

Quins són, per a mi, aquests mecanismes i què estem fent des del Govern? Home, estem reconduint l'economia submergida. Només –només–, a tall d'exemple, tenim traspassada la competència de la Inspecció de Treball des de fa molt pocs mesos i l'objectiu és incidir per reduir l'economia submergida. Estem col·laborant amb els països d'origen, i estem millorant les polítiques de control fronterer i de gestió de fluxos en base a... –aquesta, la gestió de fluxos–, en base a les necessitats del mercat de treball.

Vostè ho sap, i el Pacte nacional per a la Immigració jo crec que ho defineix d'una manera molt clara, i un dels primers eixos és la regulació d'aquests fluxos migratoris: vincular l'arribada de persones immigrades a casa nostra, vinculades, evidentment, al mercat laboral a excepció, doncs, d'aquelles persones que hi arriben per raons humanitàries o raons d'asil.

Les polítiques de control fronterer corresponen al Govern de l'Estat –corresponen al Govern de l'Estat. Per tant, m'agradaria, també, i les... (*veus de fons*), no, no, corresponen al Govern de l'Estat, i la gestió dels fluxos migratoris és també una competència de l'Estat, amb

la qual Catalunya hi comencem a participar en base al nou Estatut d'autonomia.

Deia que aquest és un dels eixos prioritaris del nostre Pacte nacional per a la immigració, que, si vostès hi haguessin col·laborat, en aquests moments ho sabrien, i entre altres mesures que realitzem és no només millorar o vincular aquesta gestió de fluxos migratoris envers a la situació econòmica i a les necessitats reals del treball (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), però no em digui –no m'ho digui–, senyor diputat..., i la gràfica, la qual li torno ensenyar, és prou específica...

El vicepresident primer

Senyora consellera, si us plau...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...comença a ser decreixent a partir del 2006 –el 2006 no teníem una situació de crisi com l'actual–, per tant, aquest decreixent en el nombre de persones irregulars no respon a una voluntat divina, sinó que respon, precisament, a la gestió de la immigració que ha fet aquest Govern de la Generalitat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. El senyor López té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, anem per parts. Vostè diu que li estranya que fem aquesta interpellació. Llavors sentia el senyor Carod-Rovira que li deia al diputat Domingo: «Preocupis pels problemes que realment importen als catalans.» Doncs, aquest és un dels problemes que més importen als catalans. O no? O és que el CEO menteix? (*Veus de fons*.) Doncs, no li estranyi que nosaltres fem aquesta interpellació, perquè nosaltres preguntem de les coses verdaderament importants i que interessin els ciutadans, i que segurament molta gent que ens està veient ara mateix li interessa i li importa, perquè l'afecta personalment en el seu barri i en la seva vida. Per tant, nosaltres en parlem, i en parlarem, malgrat les seves propostes d'acord, de tot allò que afecta els ciutadans, i en parlarem clar.

Diu: «És que nosaltres vam fer un acord per la no-utilització partidista de la immigració.» I ho diuen vostès! Si vostè ha fet de la política d'immigració una política d'imatge, una política de la foto, el Pacte nacional per a la immigració, i sempre aprofitant per fer-se una foto. Vostès han tingut aquesta idea de la utilització partidista absolutament. I, si no, escolti'm, jo la convido, senyora consellera, que vostè vagi als barris i que parli amb la gent –que vagi als barris i que parli amb la gent– i que vegi quina és la situació actual. No m'ensenyi gràfiques. Vegi el que passa als barris. Que el que a vostès els agrada molt, i aquests dies ho hem vist, és, com deia abans, matar el missatger. És a dir, aquell que denuncia els problemes l'intenten matar. Però vostès poden matar el missatger o portar-lo a la fiscalia, com han fet. Fixi's, no volen fer una utilització partidista i el que fan és un

ús partidista de la fiscalia per interessos propis. Però vostès poden matar el missatger, senyora consellera, però el problema continuarà. I, vostè, com la consellera responsable de les polítiques d'immigració d'aquest país, ha de donar solucions a la gent dels barris, a la gent dels municipis i, com deia alguna portaveu aquest matí o aquesta tarda en una pregunta, a barris de classe treballadora sobretot. I vostè és la responsable de donar solucions, no d'ensenyar gràfiques, senyora consellera, de donar solucions als barris.

I ens demana coherència al discurs! Els qui governen a Vic ens demanen coherència al discurs! Que diuen, vostès, una cosa a Vic i una altra cosa a Barcelona, i després el Govern socialista fa una altra cosa molt diferent a Madrid. (*Veus de fons.*) Pregunti-li al senyor Corbacho que va dir que la immigració irregular només tenia una via: anar-se'n del país. Clar, aquesta és la coherència del discurs que ens demana a nosaltres. Miri, primer, als seus socis de Govern. Això ho va dir el senyor Corbacho, i nosaltres ho vam veure correctament, perquè és cert. (*Veus de fons.*)

Per tant, coherència en el discurs tota. Sap per què, senyora consellera? Perquè nosaltres sempre hem dit el mateix –perquè nosaltres sempre hem dit el mateix. (*Veus de fons.*) I nosaltres sempre hem defensat absolutament el mateix: una immigració regular i una immigració integrada. Són altres, i aprofitant que vostè ens diu això de la coherència en el discurs, són altres que han passat d'una política de papers per a tots a una política de regularitzacions massives i ara tímidament parlen de controlar la immigració irregular. Són altres els que han canviat el discurs quan nosaltres sempre hem parlat del mateix.

I ens parla de la manca de coherència en el discurs i ens posa com a exemple una moció que no vam votar al Vendrell. Sap de qui era aquesta moció, senyora..., és que em sembla que l'han informada malament–, sap de qui era aquesta moció, senyora consellera? De Plataforma per Catalunya. (*Veus de fons.*) La moció que nosaltres vam votar en contra –la moció que nosaltres vam votar en contra– era de Plataforma per Catalunya. (*Persisteix la remor de veus.*) Informi's millor, senyora consellera, abans de fer segons quines acusacions. Informi's millor, si us plau, abans de dir algunes coses des d'aquesta tribuna...,

El vicepresident primer

... si us plau, si us plau...

El Sr. López i Rueda

...perquè tampoc acceptarem lliçons, senyora consellera –tampoc acceptarem lliçons– perquè vostè ha estat la consellera..., i li ho repeteixo i li ho tornaré a repetir, i els socialistes han estat el Govern que ha retallat els recursos per a la integració als barris. És a dir, allò que nosaltres dèiem «la importància dels barris», vostès han estat els governs, a Barcelona i a Madrid, que han retallat les partides i les polítiques d'integració per als barris. Aquesta és la realitat. I aquesta és la realitat que molts alcaldes actualment estan criticant. I aquesta és la realitat que molta gent als barris actualment està cri-

ticant. I aquesta és la realitat que veiem als barris. Per tant, senyora consellera, vostès poden matar el missatger –poden matar el missatger–, però el que no poden fer és amagar els problemes que té el nostre país.

I nosaltres continuarem parlant d'aquests problemes, senyora consellera, i continuarem exigint que vostè ens doni explicacions, perquè no ens ha donat cap tipus d'explicació. No ens ha parlat sobre com pensen gestionar aquests fluxos ara que tenen una certa competència, com ho pensen fer? No ens ha parlat de quina és la ferma que vostè vol fer amb la immigració irregular. No ens ha parlat de la tolerància zero que necessitem per a les persones estrangeres que delinqueixen. Per cert, quantes noves dotacions de policia vostè ha demanat per controlar els passos fronterers? Quants n'ha demanat? No ens ha parlat d'una millor gestió de la convivència, com acabar amb els pisos pastera...

Senyora consellera, encara queda molta cosa per fer, queden moltes coses i l'últim que podem fer és utilitzar, intentar matar el missatger però que els problemes es quedin, perquè al final qui patiran els problemes no és ni vostè, ni jo, segurament, sinó que és la gent, sobretot de classe treballadora, com deia una portaveu aquesta tarda...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

...que viuen als barris i que veuen cada dia com es degraden cada cop més els seus barris, els seus municipis.

Gràcies, senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle. Veus de fons.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyora Camats, em demana la paraula, per quin motiu?

La Sra. Camats i Luis

Insisteixo, perquè si en el primer torn de paraules el senyor López alludia a l'esquerra, i no he pogut parlar, ara, quan per dues vegades ha alludit la portaveu que aquesta tarda ha parlat de barris populars i en la sessió de control només ha parlat una portaveu, i és aquesta senyora... (*persisteix la veus de fons*), per al·lusions, crec que indirectes, però, del senyor López tinc dret a replicar-li...

El vicepresident

Si us plau, si us plau... (*Veus de fons.*) Si us plau, no puc precisar a qui es referia aquesta interpellació. Per tant, no té la paraula, senyora Camats.

La Sra. Camats i Luis

L'única portaveu que ha parlat avui a la sessió de control, senyor president, he estat jo. Em sembla que no n'hi ha hagut cap altra, i el senyor López es referia a mi, hagi dit el nom de Camats o no l'hagi dit.

El vicepresident primer

Trenta segons, senyora Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president.

(Forta remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau...

La Sra. Camats i Luis

Dues coses, senyor López... Vostè ens diu: «En crisi econòmica no hi cap tothom.»

(*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau... Perdoni, senyora Camats –perdoni. Si us plau, deixin parlar a la persona que té l'ús de la paraula, i que jo li he donat la paraula, si us plau. Té trenta segons.

La Sra. Camats i Luis

«En crisi econòmica no hi cap tothom», ens diu vostè. On estaven vostès quan a aquesta gent se la feia venir per treballar i se l'explotava en negre? Senyor López, l'esquerra d'aquesta banda no canviarà els seus principis per un grapat de vots com fan vostès.

(*Veus de fons.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats. Senyora Montserrat, em demana la paraula per...?

La Sra. Montserrat i Culleré

Senyor president, per al·lusions. Jo crec que hi ha una cortesia parlamentària i una educació parlamentària. Nosaltres hem sentit avui unes paraules molt gruixudes i molt grolleres d'un il·lustre diputat del seu grup parlamentari i membre de la Mesa. I crec que vostè haurà vist que el Grup Parlamentari del Partit Popular no hem demanat la paraula. Quantes vegades, senyor president, des de l'arc de l'esquerra es fa esment dels diputats dels bancs de la dreta? Cada vegada que això passa hem de demanar la paraula, il·lustre senyora diputada? Crec, senyora diputada, que el Parlament de Catalunya es mereix un altre tipus de consideració. Vostè, que és molt ben..., i molt considerada, crec que cal, doncs, que s'ho repensi per a aquesta i per a les properes ocasions que pugui tenir.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Montserrat. Justament des d'aquest punt de vista de generositat a l'ús de la paraula és pel qual els he permès, a l'una i a l'altra portaveu, tenir l'ús de la paraula. Senyora consellera, té vostè ara l'ús de la paraula.

La consellera d'Acció social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, mirin, precisament pel que acaba de passar, perquè no és usual que en una interpellació dirigida a la consellera, doncs, intervinguin els diversos grups, els he demanat no que la retessin, no que no la fessin, eh? –no s'equivoqui, senyor diputat–, li he demanat: parlem d'immigració des de la serenor. Avui el debat està contaminat perquè han passat fets molt greus a Catalunya aquests dies i el debat està contaminat. I els havia demanat per això no que la retessin, evidentment, senyor, jo amb molt de gust li responc i així li ho he dit. Però exposi-la, perquè en el proper ple podrem tindre un debat des de la serenor, que és com a mi m'agrada i com jo desitjo parla de la immigració, no amb aquests ànims encesos.

Ara, també li haig de dir, senyor diputat, que els quaranta signants del pacte –i encara tinc més sol·licituds que ho demanen– estaran molt agraïts al Partit Popular, concretament a vostè, senyor López, per les seves paraules, perquè ha menyspreat la seva feina, ha menyspreat les seves aportacions, ha menyspreat tot el treball que s'ha fet per poder assolir el Pacte nacional per a la immigració. A mi em pot dir el que vulgui, al Govern li pot dir el que vulgui –de fet ho fa–, ara, no es carregui els quaranta signants del pacte i totes aquelles entitats que ara tenen també voluntat d'adherir-s'hi. Per tant, jo li demano..., no ara –no té torn de rèplica–, ni tampoc li demano que demani la paraula, però que tingui en consideració que aquesta ha estat una feina de dos anys, llarga, amb la qual moltes persones han perdut moltes hores, en bé i en interès de la immigració a Catalunya.

En tercer lloc, vostè em diu que no denunciï el missatger. Escolti'm, jo no vull denunciar el missatger, però jo li donaré paraules del senyor Francesc Vendrell –tinc entès que és del Partit Popular– amb referència al que ha passat aquests dies a Badalona. El senyor Vendrell diu: «Se mostró a favor de la dimisión del edil. “Los políticos que hacen populismo y demagogia en temas serios deberían dedicarse a otra cosa.”» Aquest és un membre del seu partit, del Partit Popular, que no mata el missatger, sinó que simplement no vol ni que hi hagin missatgers que avalin o que refermin la postura que hem viscut aquesta setmana. Jo ho sento molt, és a dir, aquestes actituds que promouen –i les paraules són molt gruixudes, però és que no les sento d'una altra manera– odi racial, crec que el Partit Popular de Catalunya no les ha de tolerar –no les ha de tolerar. I crec que el Partit Popular de Catalunya en aquests moments ha d'exigir al regidor primer de tot que demani disculpes, que rectifiqui i que dimiteixi dels seus càrrecs, perquè en política d'immigració no s'hi valen, tal com diu el senyor Vendrell, ni populismes ni demagògies. I, per tant, que es dediqui a una altra cosa aquest bon senyor.

I vull acabar només amb el tema de Vic. Miri, a Vic el regidor d'Esquerra Republicana de Catalunya ha dit que no denunciarà a ningú. Si vostè llegeix hemeroteca..., que no la llegeix, eh?, perquè després retornaré, si vol, al tema de Cunit, que no m'hi estendré, però jo vaig fer declaracions. No les vaig fer des de l'òptica d'immigració, les vaig fer..., que hi havia una dona a

la qual se li estaven vulnerant aquest drets. Clar, potser no fa aquesta associació que les persones immigrades poden ser dones. En aquest cas per a mi la prioritat era una vulneració, un assetjament a una dona. I, per tant, ho vaig denunciar per aquesta via, senyor diputat, i li agraeixo, si us plau, que tingui més informació o que tingui una informació més global.

Jo li demano, senyor diputat, que no utilitzem la immigració, no la instrumentalitzem amb fins electorals, que en parlem, perquè aquest és un problema que tenim a Catalunya, és un problema que afecta el 16 per cent de la nostra població, que en parlem tant com vostè vulgui, com ho hem estat fent al llarg d'aquests quatre anys. Però no utilitzin la immigració per a fins electorals. Catalunya es mereix mantenir la bona convivència i la bona cohesió social que hem estat capaços de forjar al llarg de tots aquests anys.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre la desocupació dels joves
(tram. 300-00279/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la desocupació dels joves, que presenta el Grup de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula la senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Consellera, la darrera EPA, que la tindrem oficialment el divendres, per un error tècnic l'hem pogut veure ja..., i sabem que a Catalunya s'incrementa el nombre d'aturats en 33.000 persones i que, per tant, passem d'un 17 per cent a un 17,9 per cent, pràcticament un 18. Ens trobem, doncs, davant d'un marc general de crisi, una crisi important, una crisi mundial, però ens trobem també amb un atur molt rellevant, un atur que al nostre país és molt preocupant, un elevat nombre d'aturats a Catalunya. I és extremadament preocupant en el cas dels joves. En el cas dels joves de setze a vint-i-quatre anys ens trobem que de l'any 2007 al 2009 hem passat, segons l'EPA, en el quart trimestre, de tenir un atur d'un 13,89 a un atur del 38,18. I, per tant, nosaltres en aquest àmbit, doncs, teníem una situació més beneficiosa respecte a l'Estat espanyol, respecte a Espanya, de cinc punts i actualment estem només a un punt de diferència. L'atur, doncs, s'ha anat igualant i nosaltres hem crescut molt més que no pas ho ha fet Espanya en l'àmbit de l'atur juvenil. Per tant, la nostra situació de l'atur és greu a nivell europeu, és la més greu, però en l'àmbit juvenil és exageradament greu, és el doble, és pràcticament del 40 per cent quan a Europa és del 20.

Finalment –i dic «finalment» perquè els va costar molt–, el 15 de setembre del 2009 el Govern feia l'Acord de mesures per a l'ocupació juvenil a Catalunya per al

2009-2012. I dic «finalment» perquè vostès el Pacte per a l'ocupació que hi havia el 2003 el varen guardar en un calaix, els el vam haver de reclamar. I tard, molt tard, però finalment el 16 de setembre se solemnitzava. Hi havia una firma en la qual hi havia el Govern, les patronals, els sindicats, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Hi havia una nova foto –sembla que això els agrada molt–, però lamentablement aquest Govern té dos rècords, no?, consellera, i els dos rècords evolucionen lamentablement també en paral·lel: un és l'elevat nombre de fotografies i l'altre és l'increment de l'atur dia a dia. I nosaltres no li discutiríem les fotografies si cada una de les fotografies que representa un acord significués una baixada del nivell de l'atur. Però vostè amb cada una de les fotografies incrementa aquest atur i, per tant, vol dir..., hi han dues possibilitats: o que les mesures no són les més adequades o que no s'apliquen i no s'apliquen bé, perquè, si no, no té una altra lectura.

Tornem, però, al fet que hi ha un acord de mesures per a l'ocupació juvenil a Catalunya, que es comprometen que hi haurà una despesa de pràcticament 200 milions d'euros –així surt publicat en els diferents, doncs, diaris: 200 milions d'euros. I concretament en el que és aquest acord vostè diu: «Cal destacar especialment el jovent que es troba en situació de risc d'exclusió social, els i les quals necessiten uns projectes específics que els permetin tornar al sistema educatiu reglat i garantir-los itineraris d'inserció laboral més adients a les seves necessitats.» Entenem que aquí estem parlant d'aquells joves que no han acabat l'ESO i que, per tant, molts d'ells, com una opció, tenen les escoles taller, les cases d'ofici com a incorporació al món laboral. Així es va entendre des de la conselleria, però així també es va entendre des del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, els sindicats, les patronals. I prop dels 200 milions d'euros, d'aquests 200 milions d'euros, més de cinquanta havien de ser destinats, i així ho posava el mateix pla, més de cinquanta, concretament 57 milions, a escoles taller, cases d'ofici i tallers d'ocupació. Aquest és un document oficial de la conselleria.

Per tant, s'havia marcat un camí, un camí d'actuació que alguns feia temps que li reclamàvem, però finalment vostès varen marcar... De tot això fa just set mesos. Al setembre hi havia un compromís, hi insistim, i un acord amb tots els que hem dit. Al setembre, doncs, es creia que es prenia unes mesures adequades, les bones mesures, i que aquestes polítiques podien portar una disminució important de l'atur entre el món dels joves. Era qüestió de començar a avançar des del setembre en endavant i veure quins eren els resultats. Però el primer pas és que els ha portat a la precipitació; s'han posat nerviosos, consellera, i han anunciat un canvi de rumb unilateralment, un canvi de rumb absolutament unilateralment i anuncien que no s'obriran convocatòries per subvencionar escoles taller, cases d'ofici i tallers ocupacionals. I ho anuncien i diuen que això serà perquè les especialitats que es desenvolupen en aquests centres estan allunyades de l'objectiu del canvi de model productiu que Catalunya necessita. Això no passava sis mesos i mig abans, consellera? No eren necessàries unes especialitats diferents? Si eren necessàries era qüestió de plantejar-les; les mateixes escoles taller, les cases

d'ofici podien fer un altre tipus, doncs, de formació, un altre tipus d'especialitat. Per què no s'ha plantejat, consellera? Perquè la solució és tancar-les, podríem dir, i que no hi hagi, doncs, noves convocatòries, no?, amb la qual cosa les condemna. I, en certa manera, tot allò que donàvem per bo fa sis mesos resulta que ara ja no és bo i ho hem de canviar tot.

I, per tant, doncs, vostès estaven disposats a gastar més d'una quarta part del pressupost en aquest àmbit de polítiques d'ocupació dels joves en escoles taller, en cases d'ofici, en tallers ocupacionals i això ara ho esborrem. Allò que era correcte, allò que era bo desapareix. I aquí salten totes les alarmes, vostè ho sap, i lògicament salten en primer lloc per part dels professionals que estan al front, que fan una bona feina, de les escoles taller, de les cases d'ofici, dels tallers ocupacionals. És lògic: fan una bona feina i, a més a més, doncs, també veuen, per què no dir-ho?, perillar el seu lloc de treball. I, per una altra banda, salten també les alarmes, doncs, a la UGT, a Comissions Obreres, també a la Federació de Municipis de Catalunya, on fan una resolució en la qual demanen a la consellera de Treball –llegeixo literalment– que «reorienti la seva proposta de no obrir noves convocatòries per subvencionar les escoles taller, cases d'oficis i tallers ocupacionals, ja que entenem que continuen sent un mitjà per a la inserció laboral del col·lectiu de joves». Suposo que sap que els municipis vinculats bàsicament al Partit Socialista li reclamen això. La UGT, ho sap..., la supressió de les escoles taller, fan tot un document. Jo, com a regidora del meu municipi, a l'Hospitalet de Llobregat, he rebut per part de la UGT també una proposta de moció per tal de demanar que vostè no tiri endavant allò que ha demanat, no? Hi han hagut municipis, com a Ripoll, avui a la Garriga, de la mà d'Iniciativa per Catalunya, on s'aprovarà una moció en la qual es demana que no es tanquin les escoles taller –per cert, els haurem de recordar a Iniciativa per Catalunya que és el seu Govern qui farà això– i, per tant, en aquest sentit, doncs, van en línia contrària del que proposa el Govern de Catalunya.

Bé, vostè unilateralment ha decidit substituir el previst, el pla local i ho passa, doncs..., supediten els recursos financers del SOC bàsicament al Pla local d'ocupació, creen el projecte «Suma» i fan uns projectes paral·lels, amb menys força però també uns projectes, com les «Noves Cases per als Nous Oficis». Bé, passen a decidir que tots els joves requereixen la mateixa atenció i, per tant, fins ara hi havien joves que, doncs, tenien dos anys de formació i d'iniciació laboral i ara s'homogeneïtza i tothom requereix el mateix i tothom requereix un any. I ens diuen que faran sis mesos de formació i sis mesos de contracte de formació –sis mesos de contracte de formació entre els joves de setze a vint-i-quatre anys. I vostè sap perfectament que el contracte de formació a dia d'avui és de setze a vint-i-un anys i que estem pendants, a dia d'avui, d'una reforma laboral que, hi insisteixo, a dia d'avui no hi ha un acord, i per tant tot això que vostè ens presenta a dia d'avui no es pot dur a terme, consellera, a dia d'avui no es pot dur a terme.

Potser per això..., i, bé, no sabem quan seran aquestes convocatòries, consellera. I quines empreses han contactat que ens garanteixin que aquesta formació la podran

dur a terme? Quins contractes de formació faran si dels vint-i-un als vint-i-quatre anys, doncs, no està previst?

Hi ha una improvisació, consellera, en les mesures que vostè ha pres. Perquè a més a més s'ha fet sense diàleg, consellera. Així ho diu en la seva nota de premsa la UGT, no? La UGT diu: «El nostre sindicat lamenta la manca de diàleg previ i reclama poder concretar el contingut de les mesures presentades avui per la consellera, així com el manteniment dels llocs de treball i dels professionals.»

Per tant, consellera, improvisació, unilateralment, trencant un acord que hi havia des del setembre; han passat sis mesos i vostè ja no se'n recorda, i per tant en aquest sentit ens proposa un programa Suma que el que fa no és sumar –no és sumar–, no ens sumem a res, sinó que restem, eliminem, esborrem allò que fins ara tothom ha cregut que funcionava bé –inclús vostè fa sis mesos ho signava–, i per tant en aquest sentit ha trencat el seu compromís. Però no només vostè ho creia, ho creien els sindicats, ho creia la patronal, ho creia el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i també així, encara a dia d'avui, el Ministeri de Treball, que sap perfectament que en el seu esborrany de decret la línia que prenen precisament és de potenciar les escoles de treball.

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

Per tant, consellera, ens agradaria que ens contestés tot això, quines són les respostes que ens dóna –això no és una suma, això és restar tot el que s'ha fet–, i quina és...

El vicepresident primer

Senyora diputada!

La Sra. Borràs i Solé

...aquesta improvisació que s'ha fet.

Gràcies, senyor president, per la seva comprensió.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. L'honorable consellera de Treball, la senyora Mar Serna, té la paraula.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, avui, d'una banda, vull explicar al que em vulgui escoltar el que aquest Govern fa, sense improvisació, amb diàleg, amb recursos i destinats al que més ens interessa, que són els nostres joves que estan a l'atur.

Sembla que al seu grup parlamentari, senyora diputada, només l'interessa una cosa, els professionals. A nosaltres també ens interessen, però especialment els joves. Això, aquesta és la prioritat. I li he de dir que el Govern, amb les mesures, dintre de l'Acord de mesures per a l'ocupació juvenil, amb reunions explicatives que s'han tingut el febrer i el març amb totes les organitzacions signants de l'Acord de mesures per a l'ocupació juvenil, farà dues coses aquest any: primer, reorientarà, modificarà i millo-

rarà les polítiques existents, arribant al mateix nombre de persones joves; segon, crearà altres programes més innovadors i adaptats a la realitat del nostre mercat de treball.

I en els últims anys, senyora diputada, vostè i el seu grup parlamentari ens demanen seriositat, ens demanen valentia per fer front a les reformes que Catalunya necessita. Fins aquí, completament d'acord. Però, d'altra banda, apella al Govern a mantenir les mateixes accions que es van posar en marxa fa vint-i-cinc anys per crear ocupació i que no s'han modificat des d'aleshores.

De manera, senyora diputada, que què vol? Que fem reformes, però amb mesures de fa més de vint anys? Fem reformes i que tot segueixi igual? Més que complicat, això sembla incoherent i de manca de seriositat. Com podem treballar per al futur, si continuem enclavats en un model obsolet, senyora diputada? Això és el que demana? Les polítiques de sempre, que no funcionen?

En aquests moments el que el país demana és fer els canvis, els canvis necessaris, fer un ús eficient dels recursos públics, i, com deia fa un parell de setmanes el president del Foment del Treball, ens hem d'arriscar, hem de fer canvis, i si ens equivoquem, rectificarem, però amb els menys danys possibles. I les mesures que proposa aquest Govern no comporten danys ni al que a vostès només els interessa, el col·lectiu de professors, que a aquest Govern també l'interessa, perquè pensem que hi ha grans professionals..., però prioritàriament als joves.

I, miri, vostè fa referència a les mesures del Pacte per a l'ocupació juvenil a Catalunya 2001-2003 i fa referència que cada cop que nosaltres ens fem una foto puja l'atur. Segurament, hauria de revisar quines dades teníem el 94 i quant temps li va costar fer un acord de mesures d'ocupació juvenil. El 94 les taxes d'atur dels joves en aquest país eren d'un 42 per cent. Sap quan va fer vostè aquest acord de mesures d'ocupació juvenil? El 2001, el 2001-2003. Aquesta també és una foto, aquesta és una foto també, i aquí està el president del seu grup parlamentari en aquesta foto.

Nosaltres no hem guardat res en els calaixos, perquè no ens hi hem trobat res, i a més a més perquè no havien fet absolutament res, senyora diputada, en l'Acord de mesures d'ocupació juvenil que vostès varen signar. I seria bo que se'l mirés, que el llegís i que veiés que el que nosaltres fem son propostes d'estudi que vostès feien: «Cal estudiar, entre altres, desplegar un programa de pràctiques integrades en les empreses que combinin fases de formació, de formació en pràctiques i de formació i treball. En aquest sentit, també és important impulsar a la vegada la contractació en pràctiques i formació per tal d'aconseguir una major interrelació entre el model de treball i el model econòmic.»

I quan vostès feien referència als recursos, hi feien referència: «Tot això condicionat a les disponibilitats pressupostàries de cada exercici i a la transferència efectiva per part de l'Estat, d'acord amb el que es pacti en la conferència sectorial, i per part del Fons social europeu, del crèdit corresponent.»

Aquest és el seu Acord de mesures d'ocupació juvenil del qual no hem trobat absolutament cap acció feta, més enllà de les que es feien, acord de mesures 2001-2003,

que vostès van trigar set anys a posar en marxa, després de dades de l'atur de les que li he dit. En canvi, aquest Govern ha reaccionat, ha reaccionat ràpid i ha posat les bases per a l'Acord de mesures d'ocupació juvenil.

Senyora diputada, el futur ens demana un canvi de model, un canvi de model de creixement, i el Govern no s'atura, sinó que lidera aquest canvi. Els nostres mercats de treball canvien, les persones han d'acompanyar els canvis. Què significa? Sumar esforços, identificar les necessitats del mercat de treball i preparar les persones adequades. I sobretot el que cal canviar són les actituds de les persones davant del repte d'afrontar aquests canvis i adquirir les noves habilitats requerides.

Hem de fer les inversions en els joves, perquè, si no ho fem ara, pagarem molt car aquesta manca d'inversió. I aquí sí que a aquest Govern se'n interpella per l'acció, no per l'omissió. Què vol? Que deixem les mateixes polítiques en les quals el 75 per cent de les escoles taller són d'oficis de la construcció? Què vol incrementar, com s'estan incrementant les dades de l'atur de la construcció? Això és el que vol? Crec que no. Estic convençuda que vostè, senyora diputada, i el seu grup parlamentari volen una altra cosa: invertir més i millor en els joves i fer un ús eficient dels nostres recursos.

L'acord de joves s'ha fet d'una forma flexible, com es diu, un conjunt d'accions flexibles, amb capacitat per adaptar-se més i millor als canvis i a les necessitats de mercat de treball i a la realitat del jovent.

I, miri, les mesures que s'han fet en el marc d'aquest acord..., s'ha fet ja l'avaluació de l'any 2009 i s'han executat..., sap quant pressupost s'ha executat? Doncs gairebé 96 milions d'euros, amb un total de 34.000 joves beneficiaris. Informació que tenen els signants d'aquest acord, la tenen, i tenen també la proposta dels canvis de les polítiques. No hem estat capaços, eh?, que vostè vulgui escoltar més enllà del que va amb el tema dels professors i dels professionals, que han fet una bona feina. Només la preocupa la UGT, la representació, segurament també la preocuparan els joves, i espero i confio que així sigui.

I què farem el 2010? Doncs més i millors polítiques específiques per a joves, anant de la mà dels agents socials i econòmics i dels ajuntaments. Miri, incrementar les inversions específiques per als joves menors de vint-i-cinc anys, amb estudis inferiors a l'ESO, amb actuacions que combinin formació i treball, triplicant el nombre de joves beneficiaris, apropant els joves al món del treball i de l'empresa, i combinant formació rebuda amb treball remunerat; orientar les polítiques de formació i treball cap a sectors que creen ocupació; evitar que es cronifiqui la seva situació, i refermar el compromís d'aquest Govern amb la cooperació amb els ajuntaments de Catalunya.

Li he de dir que en el programa..., no només en el programa Suma i les noves cases per a nous oficis triplicuem. Senyora diputada, segurament és pel seu desconeixement, però jo li'n faré esment. En aquests moments, perquè encara estan vigents, tenim setanta-una escoles taller, 2.050 beneficiaris, i quaranta cases d'ofici, 400 beneficiaris; total, 2.450 beneficiaris. Les cases d'oficis mantindran no només els 400, sinó que arribaran a 2.500 beneficiaris.

I, miri, des del seu desconeixement segurament ha dit que les cases d'ofici, que les escoles taller són dos anys de formació. (*Veus de fons.*) Sí, ho ha dit –ho ha dit. Les cases d'oficis no són dos anys de formació, són sis mesos de formació, que nosaltres mantenim en les noves cases i nous oficis, i sis mesos de contracte formatiu.

I és que no ens hem quedat en això, sinó que a més a més aquest Govern vol liderar les polítiques de joves, i el que hem posat en marxa i posarem en marxa és el projecte Suma, el qual arribarà a cinc mil joves. Això no és només mantenir, sinó que és triplicar els joves destinataris.

Si sumem les polítiques dels plans d'ocupació locals extraordinaris i ordinaris, si sumem les polítiques de qualificació professional i inserció, arribarem a un conjunt de joves molt més important en recursos, i no només els recursos que es posen en l'Acord de mesures d'ocupació juvenil, sinó, senyora diputada, incrementant els recursos.

A mi m'agradaria, a mi, com a consellera, més que re, que vostè, com a diputada que ens demana canvis, escolti i també lideri aquests canvis, i ens acompanyi, al Govern, liderant aquests canvis i defensant allò que ens pot unir, que és la defensa dels joves, dels joves amb fracàs escolar, que en aquests moments estan en el nostre país a l'atur.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyora diputada, té la paraula per al torn de rèplica.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Consellera, ens deia que apella al fet que siguem coherents i a la manca de rigor. Això li ho demanem a vostè, consellera. Fa sis mesos vostè va signar un acord; un acord que avui vostè unilateralment llença pels aires. Li ho repeteixo, consellera: un pressupost de 57 milions d'euros, amb escoles taller, cases d'oficis i tallers d'ocupació. I resulta, consellera, que a les escoles taller no hi haurà ni una sola convocatòria més; a les escoles taller, ni una sola convocatòria més, consellera. Tan dolenta és la feina que fan que vostè ho ha de suprimir unilateralment? Unilateralment, suprimeix això?

I per què al setembre era bo i ara no és bo, consellera? Què ha passat, consellera, perquè ara vostè menystingui la feina que se fa des de les escoles taller, aquests dos anys de feina que es fa amb els joves, amb joves que no han acabat l'ESO i que per tant requereixen un sobreesforç perquè es puguin inserir en el món laboral? Què ha canviat, hi insisteixo, en sis mesos perquè vostè no doni credibilitat al que en donava, doncs, el mes de setembre?

No són compatibles les escoles taller amb un programa nou? Per què no, consellera? Facci els programes nous que vulgui. No li ho hem negat pas, que pugui fer coses noves! Però, escolti'm, al setembre vostè donava per bona la feina que fan les escoles taller. I ara ens les suprimeix, consellera!, ens les suprimeix.

I volem creure que si vostè al setembre apostava per les escoles taller ho feia també perquè creia que era una bona opció per als joves d'aquest país. O és que al setembre vostè també només pensava en els professio-

nals? Entenc que al setembre vostè apostava pels professionals, que fan una bona feina, evidentment, però també apostava perquè els joves tinguin una opció amb posterioritat de tenir més bona feina.

Per tant, en aquest sentit, consellera, hi ha una forta contradicció en el que vostè ha fet, signant el 16 de setembre un acord en què vostè es comprometia a tirar endavant les escoles taller, en què es comprometia amb 50 milions d'euros, i que a dia d'avui vostè volatilitza.

Miri, consellera, posa sempre el retrovisor, no?, i ens parla de l'any 93. Segurament aquests canvis que vostè ha produït és perquè les xifres, mes a mes, els posen nerviosos. I vostès el que fan és fer cursos, més cursos, més en els temps, més gent formant-se, però segurament amb menys qualitat, perquè durant menys temps, amb menys capacitat, doncs, d'inserció, i, per tant, pensant en els joves segurament vostè elimina massa de pressa les escoles taller.

Escolti'm, obriu en via en paral·lel, el que vulgui, però les escoles taller..., que vostè sap que han donat un bon resultat, i per això vostè al setembre signava amb els sindicats, amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya seguir endavant amb aquestes polítiques, doncs, resulta que vostè avui en això no hi creu. No, no hi creu, i el que ens fa és una proposta en la qual ens elimina tot allò que es venia fent fins ara, quan, hi insisteixo, des d'Europa i també des del Ministeri de Treball s'hi aposta i s'hi aposta d'una forma seriosa. O es que ells no volen fer polítiques per als joves? Ells no volen fer polítiques per als joves? Només ho vol vostè, consellera?

Aquí, quan venim a interpellar-la sobre polítiques d'ocupació juvenil és perquè ens preocupen aquests joves, aquests joves especialment, que no han acabat l'ESO i que, per tant, tenen una dificultat important a l'hora de trobar feina.

Consellera, tothom li qüestiona la seva voluntat d'acabar amb les escoles taller, amb les cases d'ofici i amb els tallers d'ocupació. Li ho qüestiona la Federació de Municipis de Catalunya, li ho qüestiona la UGT, li ho qüestionen molt municipis de Catalunya que, dia rere dia, aproven mocions en les quals li reclamen que no tanqui les escoles tallers, i també li qüestionen les seves polítiques el Ministeri de Treball. I, consellera, tothom va en la mateixa direcció menys vostè. Tothom va en la mateixa direcció de potenciar les escoles taller, segurament d'impulsar noves polítiques, de mirar d'obrir nous flancs, per què no?; però, d'impulsar i de recolzar més, si cal, les escoles taller.

I a partir d'aquí, consellera, vostè té dues opcions: tothom s'ha tornat boig, van en contrasentit, o, per l'altra, pensar que la que s'ha equivocat és vostè, i que per tant allò que va signar al setembre entenem que ho va signar perquè creia que era bo per als joves de Catalunya. Si era bo el setembre, és bo també el mes d'abril. No ha canviat tant la situació: hem passat d'un atur del 38 per cent segurament a un atur del 39 o 40 per cent –veurem el resultat de la EPA, doncs, ara, en pocs dies–; però, consellera, allò que era bo al setembre segueix sent bo per als joves a dia d'avui. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Consellera, sumi el que vulgui, però rectifiqui, no elimini les escoles taller, no menystingui les cases d'ofici, no menystingui també...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...els tallers d'ocupació.

Gràcies, president. Consellera, adoní's que és vostè, només vostè i aquest Govern qui va en sentit contrari de la resta del món.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Senyora consellera, té la paraula per al seu torn de rèplica.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyors diputats, senyores diputades..., bé, em sorprèn, em sorprèn moltíssim, senyora diputada. Després de tres anys escoltant-la i dient a aquest Govern que el immobilisme, que havíem de canviar les coses, només els mateixos discursos. Sembla..., escoles tallers, cases d'oficis, plans d'ocupació. I no vol escoltar –i no vol escoltar. Jo li estic dient, senyora diputada, que hi haurà cases d'oficis. El que passa és que no seran en la construcció. Què vol? Que fem cases d'oficis en la construcció? El seu grup parlamentari vol fer això?

Miri, si és un grup parlamentari amb voluntat de governar, crec que està cultivant tot perquè mai arribi al Govern de Catalunya, perquè això no és forma de plantejar polítiques de futur, polítiques de modificació i adaptar-se. Vol escoles tallers, cases d'ofici, plans d'ocupació? Sembla la presidenta del comitè d'empresa, senyora diputada! Li demano que no sigui immobiliària. Li demano que tingui una visió àmplia, que avanci, que ens acompanyi per avançar i tenir unes millors polítiques d'ocupació i que no es quedi en el mateix discurs: escoles d'ofici, tallers d'ocupació i escoles tallers, cases d'ofici.

Miri, la reforma de les cases d'ofici..., les hem fetes i les farem. I, miri, les coses són les que són. El decret a què vostè feia referència, aquest decret que demani de la Conferència sectorial..., es diu «cases d'ofici». Però, sap què diu? Que podran tenir una durada des de nou mesos fins a vint-i-quatre, adaptades a les necessitats dels joves del territori. Això és el que vostè demana?, adaptació a les polítiques actives d'ocupació? Doncs, això es diu en aquest decret, que vostè segurament no coneix suficientment, i es parla d'això.

I el que aquest Govern està dient..., miri, els 52 milions era per quatre anys, senyora diputada –52 milions per quatre anys. Només aquest any en cases d'oficis destinarem 29 milions i mig, adreçats a 2.500 joves. Aquest any, aquest Govern, en el projecte Suma destinarà 35 milions adreçats a cinc mil joves. I aquest any, aquest Govern, en les polítiques de formació i orientació i d'inserció dels joves destinarà 134 milions adreçats a 52.000 joves. Aquesta és la política. Aquesta és la po-

lítica d'avançar i que ens preocupen els joves. Vostè ha demostrat que no li interessen els joves, perquè no té una visió àmplia –no té una visió àmplia.

Aquest Govern sí que la té i vol liderar els canvis. Vol liderar..., i a més amb acord i consens. Miri, aquestes mesures estan consensuades. Segurament el seu interlocutor no és bo, eh? Aquestes mesures..., hem tingut reunions amb els sindicats i la patronal i aquestes mesures es portaran a terme amb consens, malgrat que a vostè no li agradi, perquè a vostè li agrada la confrontació, li agrada el desgast d'aquest Govern; en canvi, no li agrada liderar aquests canvis.

I el contracte formatiu..., vostè diu, és cert –és cert–, però, sí que demostra el desconeixement. Sap quina és l'edat mitjana de cases d'oficis i d'escoles tallers? Entre setze i divuit anys. Ha vist l'últim document del diàleg social? Segurament que sí que l'ha vist, perquè ho ha vist tot, però segurament no se l'ha llegit. Es parla d'incrementar l'edat del contracte formatiu.

Senyora diputada, no hi ha una cosa..., quedo totalment decebuda de la seva posició per avançar cap a un nou model de polítiques actives d'ocupació, més adaptades a la nostra realitat, que arribin a més joves, amb polítiques que els apropi al món del treball, a polítiques que puguin fer contractes formatius per part de les empreses. Hem parlat amb empreses. Hem parlat amb cambres. Hem parlat amb associacions empresarials. Hem parlat amb gremis. Perquè no fem les polítiques des d'una foto com vostè va fer en l'Acord de mesures d'ocupació juvenil 2009 - 2012, que va haver-hi absolutament només que una foto, i la resta eren totes les polítiques que s'estaven fent.

Senyora diputada, sigui més rigorosa, sigui més coherent amb el seu discurs que està portant aquests tres anys. I sumem tots, sumem, perquè hem de sumar per als nostres joves, que és la millor inversió de futur: treballar per aquests joves, homes i dones, no només els joves homes que estan treballant i cap a sectors de futur. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Això és treballar per al nou model de creixement que necessita...

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera de Treball

...la nostra economia.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de la formació professional (tram. 300-00280/08)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la situació de la formació professional.

En nom del Grup de Convergència i Unió, la presenta la senyora Maria Rosa Fortuny.

La Sra. Fortuny i Torroella

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller..., bé, com veu els de la FP sempre som els darrers, sempre. L'altra interpellació que li vaig fer fa tres anys també vam ser els darrers. No sé si això és premonitori o no, però, en qualsevol cas, alguna cosa deu voler dir.

Miri, el que m'ha decidit i el que ens ha decidit a fer aquesta interpellació és el document d'indicadors de resultats que va treure ara, durant aquest mes, el Departament d'Educació. Jo, per una banda, el vull felicitar. El vull felicitar perquè, pel que fa..., si em miren amb cara de sorpresa, des del costat d'allà... (*veus de fons*), no, no, el vull felicitar perquè el tema de la ESO ha anat bé, el tema del batxillerat ha anat bé, el tema de l'accés a la universitat ha anat bé; per tant, jo per això sincerament el felicito.

Ara bé, aquesta és una interpellació sobre formació professional perquè les dades de formació professional d'aquests indicadors de resultats són demolidores –són demolidores. Els dels cicles formatius de grau mitjà –i començo per aquí, dels cicles formatius de grau mitjà– només es graduen el 54,4 per cent. És a dir, hi ha un 45,6 per cent que no es gradua. I dels cicles de grau superior es graduen un 67,7 per cent; és a dir, un 32,3 no es gradua. I tinguem en compte –tinguem-ho en compte– que en l'últim Govern de Convergència i Unió les dades de grau mitjà eren molt similars: es graduaven el 54,5 per cent. Però, escolti, ha passat molt de temps, eh? Però, es que en els cicles de grau superior el curs 2002-2003 es graduaven el 71,2 per cent, i aquest any, l'any passat, s'han graduat el 67,7 per cent. Aquest és el motiu pel qual nosaltres ens hem decidit a fer aquesta interpellació.

Però, bé, comencem per on hauria de començar, si fem un repàs de la situació de la FP, d'on venim? –d'on venim? No em remetré al pacte del Tinell perquè està també bastant lluny i perquè, francament, hi dedicaven, vostès, dinou línies que deien... –repartides per tot el document–, que deien quatre obvietats i no deien pràcticament res, per tant, m'ho salto això. Però sí que vostè mateix en documents que ha presentat presenta com a antecedents el Pla de Govern 2007-2010, l'Acord estratègic 2008-2011 i el segon Pla de formació professional 2007-2010. Vostè els posa com a marc de referència. I jo em pregunto: «Ecolti'm, potser no està en el seu marc de referència, però, i com es que no parla del primer Acord estratègic 2005-2007? Perquè, és veritat, vostè no era conseller, em sembla, però el Govern sí que era el Govern tripartit, eh? I, com és que tampoc parlen ni té el seu marc de referència el primer Pla de formació professional 2003-2006, que aquí sí que no governaven vostès, però que no van desenvolupar?»

Doncs, miri, jo tinc la sospita que vostès això no ho prenen com a referent perquè resulta que tenen una estratègia molt ben muntada. És a dir, el segon Acord estratègic, aquest que a vostès els serveix de marc, el del 2008-2011..., quin és el motiu que es faci? Que s'havia acabat el del 2005-2007? No, no...–no, no, no. No, el

del 2005-2007 va ser àmpliament criticat pels agents socials. I li recordo que a l'any 2006 hi va haver uns informes demolidors de les patronals de l'aplicació d'aquest acord estratègic.

Per tant..., sí, sí, a vostè no li agradarà, però jo en tinc les còpies. Per tant..., resulta que vostè pren com a base una cosa que resulta d'un incompliment de vostès. És a dir, vostès cada incompliment el converteixen en una nova notícia, un nou projecte i, evidentment, una fotografia –evidentment, una fotografia. I sempre és així –sempre és així. Fins i tot, aquest seu segon Pla general de formació professional que contempla –i l'acord estratègic– tot un seguit de mesures..., escolti, forma part d'aquest Pla. Però a cada una d'aquestes mesures vostès hi posen un nom –hi posen un nom–, vostès ho bategen o ho rebategen tot, però hi posen un nom, gran titular, roda de premsa, fotografia... Escolti, però es que la fotografia ja se l'havien feta. M'entén? O sigui, deuen tenir tot un àlbum, perquè la fotografia ja estava feta!

Però, on som en aquest moment? En aquest moment, som i estem passant per una imprevisió manifesta en l'oferta de places suficients de formació professional en aquest curs. Vostè abans ha dit que no. Vostè abans a una pregunta d'un diputat, vostè li ha dit que això no era cert. Jo no sé si és cert o no és cert. Però el que és cert és que jo m'he cansat de fer preguntes escrites, de nombre d'alumnes, nombre d'alumnes que han superat l'ESO, que han superat el cicle de grau mitjà, nombre d'alumnes que han..., quants alumnes hi ha matriculats, quants..., i quan he dit la pregunta: «Quants alumnes han quedat sense plaça?» Ah, sorpresa! Única pregunta que no se m'ha contestat, mai –no se m'ha contestat mai. Diuen «mil cinc-cents»? Per les notícies que tenim, en són uns quants més –en són uns quants més.

Però, escolti, això no m'ho invento jo –això no m'ho invento jo. Això ho recull el Síndic de Greuges en el seu informe, ho denuncia. Vostès no han donat resposta al que necessitaven els alumnes. Jo això ho vaig plantejar l'altre dia en una comissió, eh?, i el senyor Freixanet, que em va contestar molt amablement, em va dir: «Ecolti, és que hi ha molts alumnes que es matriculen en especialitats o que demanen una plaça en especialitats que no tenen sortida.» Escolti'm, doncs, si això és així, vostès tenen un greu problema d'orientació, un gravíssim problema en l'orientació. Aquí hi ha un munt d'accions que parlen d'orientació, en el document de treball de l'informe anual 2009 del Pla general de formació professional 2007-2010. Escolti, aquí parla d'una sèrie de... Un document amb una habilitat..., sembla el document de la Señorita Pepis, perquè està maquillat, però de dalt a baix. Escolti, aquí es parla d'una sèrie d'actuacions; doncs, són molt ineficaços –són molt ineficaços–, perquè si hi ha tants alumnes que resulta que demanen especialitats que no tenen sortida, escolti... I què passa amb aquests alumnes?, i què passa?

Miri, avui vostès, casualment, han fet una..., no sé si una roda de premsa, però, en tot cas, sí que unes declaracions, les han fet vostè i el senyor Francí, en què donen un nombre de places que tenen aquest any de formació professional: diuen 76.887 places aquest any, eh?;

entenc que és el nombre d'alumnes que vostès estan disposats a acceptar. Escolti'm, però vostès no s'havien compromès, una i altra vegada, a tenir 100.000 alumnes i escaig a la formació professional? Em sembla que sí. Segurament vostès aquí no han comptat segons què, segurament; jo espero que això m'ho expliqui, no? O potser han descobert que això dels 100.000 i escaig potser eren massa, potser era un brindis al sol. No ho sé, no vull avançar els esdeveniments.

Ara, hi ha una cosa que sí que li vull aclarir, no? Segons la notícia aquesta..., i en una pregunta que jo els vaig fer per escrit demanava com havien planificat l'oferta de formació professional. I vostès es van fer una resposta absolutament formal, que s'havia fet a nivell territorial, que s'havia fet d'acord amb els sectors econòmics, etcètera; i això és més o menys el que diu avui el senyor Francí aquí, no?, el senyor director general. Doncs, miri, escolti, no sé amb qui ho fan, vostès, això, perquè és que resulta que jo aquesta tarda he parlat amb persones significades que formen part del Consell Català de la Formació Professional, diguem-ne agents socials o patronals. I quan els he dit això s'han indignat, perquè han dit que de cap manera tenien cap constància que això s'hagués fet d'aquesta manera, que s'haguessin tingut en compte les seves necessitats, ni tan sols d'haver estat consultats. Això, li estic parlant d'avui mateix.

Ens trobem, per altra banda, amb una sèrie d'abandonaments que jo li he demanat, també. L'any passat, el curs passat, al mes de maig vaig fer una pregunta escrita al seu departament en què li deia: «En data del mes de maig, li demano que em diguin quin és el nombre d'alumnes de formació professional.» Em van contestar donant-me exactament el mateix nombre d'alumnes que m'havien donat al començament de curs, el mateix. Això vostè no s'ho pot creure, això vostè no s'ho pot creure de cap manera. Tenim abandons, mai reconeguts...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Fortuny i Torroella

...mai reconeguts –sí–...

El president

No, «sí» no. Ha acabat, senyora diputada, el temps.

La Sra. Fortuny i Torroella

Vaig acabant –vaig acabant. *Tempus fugit –tempus fugit.*

El president

Senyora diputada...

La Sra. Fortuny i Torroella

En qualsevol cas, continuaré amb el tema del grau mitjà i el grau superior i amb els indicadors de resultats, que insisteixo que són absolutament demolidors.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Senyor president, i vicepresident, membres de la Mesa, agrair molt expressament la seva presència en aquest dia i en aquesta hora en aquest hemicle. Senyora diputada, agraeixo encara més la seva..., en fi, tenacitat –ho dic seriosament, eh?–, perquè em consta, i vostè ho ha recordat ara, la seva tasca de seguiment, d'interpel·lació en el sentit positiu, no?, de demanda d'informació, de control, de control parlamentari en el millor sentit. Però, feta aquesta primera constatació, a mi m'agradaria repassar breument algunes de les seves afirmacions, i crec sincerament..., amb l'esperança de convèncer-la que algunes de les dades que utilitza o dels conceptes que vostè creu consolidats no s'ajusten, ni de bastant lluny, a la realitat.

Miri, amb relació al marc en què ens movem, efectivament, la situació en què ens vam trobar quan vam començar a governar, ja a finals del 2003, era en aquest sentit, diguem-ne, d'un cert..., en el camp, en l'àmbit de la formació professional, d'un cert..., en fi, no sé si «dramatisme» és la paraula exacta, però, en tot cas, d'una evidència o una urgència de reacció, de redreçament i d'avançar en una estratègia de canvi en profunditat, de redefinició d'objectius, d'instruments, d'organització, d'operació..., en fi, pràcticament en tots els terrenys.

I, efectivament, al servei d'aquesta constatació, d'aquesta evidència, d'aquesta reflexió, s'hi van posar les eines que vostè ha esmentat, no?, començant pel pacte del Tinell, efectivament, però també l'acord estratègic, els successius plans generals de la formació professional... Jo estic d'acord amb vostè: no cal prescindir del primer, ni oblidar-lo, no?; forma part d'una determinada, diguéssim, línia. El que passa, que el primer pla no va tenir temps ni potser la fortuna de passar d'una reflexió més o menys ben intencionada, però que en el terreny de la realitat no es constatava, no es feia tangible en pràcticament res.

El segon pla comparteix una part d'aquest problema, però ja dona fruits i resultats bastant poc discutibles. L'estem..., ahir mateix –vostè l'ha esmentat–, la sessió del Consell de Formació Professional, de seguiment del seu desplegament... Doncs, ja li enviaré l'informe, no hi tinc cap inconvenient, no?, perquè allà hi ha un sistema seriós, rigorós, de verificació d'objectius i mesures, una per una, les que vam dir, les que han avançat, les que han avançat menys, i ha un sistema de verds, taronges i vermells per posar en evidència aquest grau de compliment. Doncs, miri, és verd, eh? El sistema indicadors que compartim, que no elabora l'Administració educativa, sinó que l'elabora el consell, és bàsicament de color verd. Home, clar que hi ha algun vermell, eh?, jo no li dic que sigui..., i n'hi ha algun altre taronja. Però si vostè agafa el llibre veurà que és de color verd de dalt a baix.

I després hi han, efectivament, altres mesures, altres estratègies que hem anat incorporant. Efectivament, tota la construcció de la xarxa Fp.cat, que encara està en els seus inicis de desplegament; la constitució d'un òrgan efectiu d'entesa, que és la Comissió per a la Formació Profes-

sional a Catalunya, amb els agents socials, empresaris i sindicats, que té evidentment un caràcter més executiu, de major implicació en la definició de les polítiques bàsiques –planificació, avaluació, etcètera–, està tot just també començant a produir-se, a demostrar la seva autoritat.

Però, en qualsevol cas, a més d'això, hem governat, eh?: hem pres decisions, hem creat, hem afegit, hem ampliat, hem diversificat, hem estat presents arreu del territori. Avui podem dir: tenim una formació professional més oberta, flexible, més adaptada a les necessitats, més coherent amb els plantejaments de competitivitat econòmica i amb uns alts, altíssims índexs d'ocupabilitat dels que efectivament es graduen.

Jo comparteixo amb vostè la primera reflexió que feia: no podem acceptar taxes de graduació com les que tenim. I, efectivament, aquí darrere hi ha una manca o una inadequació del concepte d'orientació; particularment «abans de», no en aquest centre sinó en l'educació secundària obligatòria. És exactament on estem treballant en aquests moments, i vostè ho sap perfectament també, i on estem treballant, en la mateixa definició dels camins de l'educació secundària obligatòria i, naturalment, també en la seva connexió amb les etapes postobligatòries, siguin les professionalitzadores, siguin les de batxillerat. És un dels temes que estan sobre la taula més especialment en el debat sobre el pacte espanyol per a l'educació, que em sembla que en aquest camí també va ben orientat, com va ben orientada la llei d'economia sostenible, que recull moltes de les nostres propostes, precisament de fons, quant a la necessària flexibilització, a la necessitat de connectar amb l'empresa des de la formació professional, a la necessitat d'integrar realment les tres branques, la necessitat d'orientar, efectivament, en el moment adequat, els objectius i les possibilitats de desplaçament dels nostres alumnes.

Però dit això, a més d'això, efectivament, la planificació territorial –i això li ho admeto molt menys– es duu a terme en contacte no amb el Consell Català de Formació Professional –només faltaria, que té una funció consultiva i participativa–; estem efectivament creant en el si de la comissió de seguiment –aquesta més executiva que li deia– les eines de planificació compartides que ens han de distingir. Però, mentrestant, el que sí que fem és planificar d'acord amb cada sector econòmic, amb cada branca de producció, amb cada territori, amb cada ajuntament. I això no vol dir que tothom estigui sempre d'acord amb tot, o que a tothom li sembli bé les nostres..., només faltaria! I nosaltres ho fem, efectivament, tractant d'atendre, com a criteri bàsic, les demandes del sector socioproductiu i l'equilibri territorial, naturalment, i la detecció de necessitats evidents, ja detectades pels mateixos serveis territorials. I parant compte en les dades d'inserció laboral de què disposem, en bona part gràcies als acords i als estudis i als resultats que es donen conjuntament amb el Consell de Cambres de Comerç de Catalunya.

I avui podem dir, gràcies a tot això, que la formació professional és molt més eficient, és molt més connectada, està molt més a prop, molt més entesa, molt més viscuda per part d'aquests agents socials, dels ajunta-

ments, dels empresaris... I en tenim, en fi, demostracions i constatacions, li diria que d'una freqüència altíssima, en la nostra vida diària, amb normalitat. Quan vam començar hi havia uns quants convenis efectius, pràctics, de col·laboració amb l'empresa, es comptaven amb els dits de dues mans; avui n'hi han més de dos-cents, constituïts, en funcionament rigorós i positiu. O quan vam començar no hi havia, per exemple, l'excel·lent demostració de capacitat d'oferta que lliga bé formació inicial, formació addicional, acreditació de formació aliena i convalidació d'experiència professional que significa el programa «Qualifica't»; no hi havia res d'això, ni molt menys, eh? O quan vam començar no hi havia quelcom que ara és, comença a ser, que encara no és el que ha de ser..., que són els programes de qualificació professional inicial, que ja des de l'educació secundària obligatòria han de constituir un autèntic avançament d'aquesta estratègia d'eficiència i d'adequació i, per tant, de consecució de les taxes de graduació a les quals tots aspirem.

Però deixi'm dir-li..., per aclarir-li algunes dades que ha donat. Vostè s'ha escandalitzat dels 76.000 i els 114.000 i les xifres que nosaltres donem, etcètera. Miri, les dades d'aquest dematí i les 76.000 són l'oferta dels centres de titularitat pública, dels dos nivells de tots els cicles formatius de grau mitjà i superior de totes les famílies, eh? La matrícula real que tenim al nostre país avui és de 114.000 estudiants, d'aquest any, 2009-2010, matriculats, efectivament matriculats. Sí que hi ha un problema d'abandonament d'uns quants d'aquests, i això és el que ens ha d'ocupar i ens ha de preocupar. Aquest mateix matí... Per això fem les coses, exactament per això.

Però sap..., li dic això, aquest any 114.000, naturalment públics i concertats o privats. Sap quants en tenim l'any 2003, el curs 2003-2004, la mateixa xifra, quants eren? Seixanta-set mil en formació professional, o 81.000 si comptem a més tots els estudis artístics i de disseny, etcètera. És a dir, hem passat, en formació professional, de 67.000 a 94.000, i en el conjunt d'estudis professionalitzadors, de 81.000 a 114.000. I vostè em diu que ho ha passat re en aquest país?

I això, a més, s'ha fet amb una evident capacitat d'estar connectant amb el territori, amb l'economia, amb les administracions locals –de tots colors, naturalment– i amb l'avançament efectiu també en la línia de la integració, de la suma intel·ligent de les tres branques de la formació professional. De forma que el retrat que avui tenim al davant...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...senyora Fortuny, és el d'una formació professional que ja no és l'eterna «segundona», maltractada i oblidada. Avui la formació professional al nostre país té prestigi, té reconeixement, té arrelament i té, sobretot, un camí per davant magnífic, compartit amb els agents socials, que en som conscients, i m'ho diuen cada dia i jo li ho ben asseguro.

El president

Senyora Fortuny.

La Sra. Fortuny i Torroella

Escolti, referent a l'ocupabilitat, miri, la formació professional sempre ha donat una gran ocupabilitat, absolutament sempre. El tema és que vostès no estan en situació d'oferir qualitat al sistema i no tenen credibilitat. I per què? Escolti'm, què passa en els cicles de grau mitjà? Li ho vaig dir aquí fa tres anys. Vostè considera normal que al voltant del 75 per cent d'alumnes que no ho acrediten superin la prova d'accés als cicles formatius de grau mitjà? Vostè ho troba normal, això? Jo no! Sí –sí–, al voltant..., no, no me'l compti el temps, que vaig justa. M'ho ha fet repetir el conseller. No, no. Al voltant del 75 per cent dels alumnes que es presenten a les proves d'accés als cicles formatius de grau mitjà, que són alumnes que la majoria de vegades no se n'han sortit de l'ESO, són alumnes que aproven. Vostè considera normal que el 75 per cent sigui així? Escolti, això no pot ser, vol dir que alguna cosa s'ha fet molt malament abans d'això, i li asseguro que és aquesta dada, és un 74-75 per cent. Li ho dic una miqueta pel broc gros.

Escolti, sap quin perill hi ha? Sap quin perill hi ha amb això? Vostès estan acostant perillosament..., vostès els fan un regal i els estan acostant perillosament a l'antiga FP1, els estan acostant perillosament, tant que fins i tot en aquesta reestructuració, aquest anunci de reestructuració de l'oferta dels instituts per reduir costos, que això es farà enmig de l'aplicació del segon pla, de la Xarxa.cat, del Qualifica't, jo no sé com gestionaran vostès la complexitat quan els costa tant gestionar el dia a dia.

Però, en qualsevol cas, vostès parlen que alguns centres tindran ESO i cicles formatius de grau mitjà, però no batxillerat. Escolti, hi insisteixo, estan acostant gravíssimament i perillosíssimament el cicle formatiu de grau mitjà a l'FP1, que va ser el que va ocasionar el desprestigi de l'FP. Compte amb això, conseller –compte amb això, conseller–, perquè l'FP2 mai –mai– va ser desprestigiada.

Per altra banda, li he de dir que hi ha un greu problema a la formació professional, sap què passa? Sap què passa? Està repartit entre dos departaments, no és el tema prioritari del Departament de Treball, no ho és; no és el tema prioritari del Departament d'Educació, no ho és, i a damunt s'han de coordinar. I encara que vostè em sostindrà aquí que es coordinen i s'entenen, ni es coordinen ni s'entenen, i això ho sap perfectament, ho saben perfectament els membres del consell.

Vostès no s'ocupen d'aquests alumnes desatesos, on són tots aquests alumnes que abandonen el sistema? A vostès se'ls escapen els alumnes de les mans, què passa amb aquests alumnes? On són? Ara no estan treballant, aquests alumnes. Sap què representa això? Sap quin problema de futur això ens representa? Doncs se n'han d'ocupar –se n'han d'ocupar– i vostès no ho fan, simplement perquè no saben ni quants són, ni on són, ni què fan, i això ho tenen molt fàcil vostès a través dels centres, això ho podrien tenir *online*, perquè els centres sí que controlen i dominen.

Ara, és clar, si vostès continuen –continuen– dient-los, com per exemple els van fer al Vallès Occidental quan es parlava de les ràtios, que la inspecció els va dir: «Escolta, feu ràtios de quaranta-quatre.» I davant de la perplexitat dels directors els va dir: «Sí, ja veurem quants ens en queden després de Nadal.» Escolti –escolti–, què és això? I si ja es dona per descomptat que els anem perdent pel camí, escolti, vostès ja ho poden preveure que s'han de cuidar d'aquests alumnes. Orientació, orientació, orientació, i credibilitat, credibilitat, credibilitat, que vostès no tenen.

Li diré una altra cosa, i amb això acabaré, miri si hi aniré, de ràpida. Tot això que vostès han començat a fer i que no han acabat i tot això que vostè posa tan magníficament damunt de la taula, i tot i això i tot i els demolidors resultats de la formació professional, tot això, conseller, estava contemplat en el primer Pla general de formació professional 2003-2006 aprovat per acord de Govern el dia 25 d'agost de l'any 2002. I què ha passat mentrestant? Vostès no el van desenvolupar –no el van desenvolupar–, el repto a buscar una sola mesura en el segon pla que no estigués en el primer. Per què han perdut tant de temps? Vostès porten quatre anys de retard, escolti, és una cosa molt seriosa aquesta, vostès porten quatre anys de retard, perquè és que no sé ni si se'l van llegir. Qui segurament sí que se'l van llegir va ser els que els van fer elaborar a vostès el segon pla i, això sí, el van maquillar...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Fortuny i Torroella

...el van maquillar i els van donar aquest oferiment.

En qualsevol cas, conseller, –acabo, senyor president–, en qualsevol cas vostè ja va dir en el seu moment què pensava de l'esgotament del projecte d'aquest Govern, ho va dir per escrit i verbalment, després el van fer rectificar...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Fortuny i Torroella

...però quan era més vostè és la primera vegada que ho va dir, i això explica moltes situacions.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Educació

Gràcies, president. Sí, senyora diputada, per completar alguna de les reflexions que fèiem abans que han quedat sense temps per ser tractades, però que lliguen amb alguna de les dades que vostè afegia ara en la segona intervenció.

En fi, em sembla particularment desafortunada la interpretació que vostè fa de l'èxit indiscutible que representa l'actual realitat de les proves d'accés als cicles formatius, perquè vol dir que ja no coneix com coneixia probablement el que està succeint en la nostra societat i

en el món de la formació professional. Però, en fi, això és la seva..., probablement és resultat de la seva situació relativa amb relació a aquestes qüestions.

Aquest any s'han inscrit a les proves d'accés de formació professional 37.000 alumnes, és a dir..., per què? Perquè saben aquests ciutadans la majoria d'ells efectivament exalumnes ciutadans entre..., la major part d'ells entre setze i trenta anys, la major part, no tots, perquè també n'hi han bastants de més grans, conscients que ara tenen..., en part per la crisi econòmica, i en bona part perquè la formació professional avui és una oferta real, atractiva, diversa i més adaptada a les seves expectatives i possibilitats, busquen altre cop aquest camí.

És a dir, la formació professional està demostrant no només millores indiscutibles en l'inici de la formació inicial estrictament com a continuïtat de l'educació secundària obligatòria, sinó que a més està demostrant una capacitat de recuperació espectacular com a tal sistema educatiu, com a tal oferta, d'una bona part de l'estoc de ciutadans que havien abandonat fa cinc, deu o quinze anys, en altres èpoques, certament, aquests són els que estan avui fent aquestes proves d'accés.

Naturalment que aquí hi ha una taxa d'èxit en aquesta intenció bastant alta, afortunadament. La nostra responsabilitat és convertir això en èxit de graduació, en èxit de completar estudis, en èxit de titulació i en èxit de professionalització. Però l'esperança que representa, l'expectativa real que representa disposar d'aquestes dades, d'aquestes proves, d'aquest camí obert i dels ponts de contacte afegits entre cicles de grau mitjà i grau superior, entre grau superior i universitat, i de retorn, també, perquè també hi ha ciutadans que han anat a la universitat i s'adonen que el que els interessa avui més és la formació professional de grau superior. I si tenim algun problema avui en aquest sentit és d'èxit, efectivament, és a dir, que hi han algunes..., hi han cicles, com vostè deia en la seva intervenció, en els que hi ha més demanda que oferta.

Ara, com hem de planificar-ho, senyora Fortuny? Ho hem de planificar estrictament atenent la demanda dels ciutadans que diuen «jo vull fer aquest cicle», m'està dient això? Espero que no, amb la seva experiència i el seu coneixement del sistema espero que no estigui dient això. Perquè la nostra obligació és donar al país els professionals formats, preparats perquè trobin, perquè ocupin un lloc en el nostre sistema productiu, no simplement perquè ens ho han demanat. Perquè aleshores, si haguéssim fet cas d'això, avui tindríem milers

d'aturats amb el títol, per exemple, d'imatge i so, que és un dels casos paradigmàtics de demanda amb escreix respecte a l'oferta.

El nostre problema encara avui és d'excés de vacants, ho he dit abans parlant del conjunt d'estudis postobligatoris, en la formació professional encara més; tenim molta més oferta que demanda real realitzada. Ara, que aquesta demanda no s'orienta sempre en l'oferta disponible? Naturalment. Que la nostra obligació és millorar aquests mecanismes d'orientació i d'acompanyament? Efectivament. Li ho dic, ara en aquests moments, en aquests anys, és quan tenim realment la primera oportunitat d'aconseguir-ho, perquè tenim un domini del sistema i tenim a més una demanda solvent i una oferta solvent. Estem en condicions, efectivament, d'afegir valor en aquesta funció orientadora i en aquest grau d'inserció laboral i de recuperació per la formació professional.

Però l'altre concepte, és el d'abandonament, sí, certament, es troba en els estudis on hi ha més taxa d'abandonament, on hi havia, li haig de dir que ara comença a ser..., comença a reduir-se bastant espectacularment, en part per major adaptació i major coherència dels estudis amb la real voluntat dels ciutadans, en part per la situació de crisi econòmica, també, sí, també, naturalment.

LLavors aquesta és l'oportunitat que ara té la formació professional i l'està aprofitant –l'està aprofitant. I això és el que va quedar clar ahir, compartit per tots els agents socials. Tenim una bona estratègia, tenim un bon avenç amb indicadors solvents que ho demostren i tenim una bona manera de constatar-ho. I tenim a més una eina com la de la comissió per executar millor...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...compartidament les tasques de planificació, d'avaluació i de progressiva millora sistemàtica de la nostra formació professional.

Gràcies, senyora diputada.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i tretze minuts.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	52,00	euros
Número solt	1,60	euros

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	41,00	euros	IVA inclòs
Número solt	1,10	euros	

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	83,00	euros
---	-------	-------

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

0213-7976 (general)

Dipòsit legal: B-27.966-1980

Imprès a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també es poden consultar
a www.parlament.cat**